a ta
vesnic,
Lara
Jean
NETFLIX
ACUM UN FILM NETFLIX
Jenny Han

Jenny Han

Seria Lara Jean #3

A ta veşnic, Lara Jean

Editura Trei
2021

Autor: Jenny Han

Titlul original: Always and Forever, Lara Jean

Copyright © 2017

Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC and Livia Stoia Literary Agency

Copyright © Editura Trei, 2021 pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-0302-7
ISBN (epub): 9786064004147

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Oana Duşmănescu

Coperta: © Netflix 2021. Used with permission.

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Duşa Udrea-Boborel
Irina Muşătoiu

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Pentru dragii mei cititori. Asta-i pentru voi.

„Nu ştiu ce mă aşteaptă după colţ,
dar am să-mi spun că mă aşteaptă numai bine.”
— Anne of Green Gables, L.M. Montgomery

1

Îmi place să-l urmăresc pe Peter când nu mă observă. Îmi place să-i admir conturul drept al bărbiei şi curbura pometţilor. Chipul lui sugerează un fel de deschidere, de inocenţă – un anumit fel de bunătate. Bunătatea lui mă impresionează cel mai mult.

E vineri noaptea, suntem acasă la Gabe Rivera, după meciul de lacrosse. Liceul nostru a câştigat şi lumea e foarte binedispusă, mai ales Peter, din moment ce el a marcat golul câştigător. În clipa de faţă, joacă poker cu câţiva colegi din echipă în celălalt capăt al încăperii; stă cu spatele rezemat de perete, cu scaunul lăsat pe spate. Încă are părul ud de la duşul de după meci. Eu stau pe canapea, alături de prietenii mei, Lucas Krapf şi Pammy Subkoff, care frunzăresc cea mai recentă ediţie din *Teen Vogue,* şi dezbat dacă ar fi bine ca Pammy să-şi facă breton.

— Ce zici, Lara Jean? întreabă Pammy, trecându-şi degetele prin părul de culoarea morcovilor.

Pammy e o prietenă recentă – am avut ocazia să o cunosc pentru că se vede cu Darrell, un prieten bun de-al lui Peter. Are faţa ca de păpuşă, rotundă ca o tigaie pentru

prăjituri, iar chipul şi umerii îi sunt presăraţi cu pistrui de parcă-s bombonele colorate.

— Hmm, cred că bretoanele sunt un angajament foarte serios şi hotărârea nu trebuie luată dintr-un capriciu trecător. În funcţie de cât de repede îţi creşte părul, s-ar putea să aştepţi un an până să-ţi crească la loc sau poate chiar mai mult. Dar, dacă eşti hotărâtă, cred c-ar fi mai bine să aştepţi până-n toamnă, pentru că în curând vine vara şi atunci e cam enervant cu breton, transpiri şi ţi se lipeşte de frunte.

Privirea îmi fuge înapoi la Peter, care-şi înalţă ochii şi vede că mă uit la el, apoi ridică nedumerit din sprâncene. Eu doar zâmbesc şi scutur din cap.

— Deci să nu-mi fac breton?

Telefonul îmi vibrează în poşetă. E Peter.

Vrei să mergem?
Nu.
Atunci de ce te uiţi aşa la mine?
Aşa am vrut.

Lucas se uită peste umărul meu. Îi dau un ghiont, iar el clatină din cap şi spune:

— Chiar vă scrieţi mesaje când sunteţi la şase metri unul de celălalt?

Pammy strâmbă din nas şi spune:

— Adorabil!

Dau să le răspund, dar ridic privirea şi-l văd pe Peter traversând încăperea valvârtej, cu paşi hotărâţi.

— E timpul să-mi duc prietena acasă, spune el.

— Cât e ceasul? întreb eu. E deja aşa târziu?

Peter mă saltă de pe canapea şi mă ajută să-mi pun jacheta. Apoi mă apucă de mână şi mă conduce de-a lungul sufrageriei lui Gabe. Privesc înapoi, fac cu mâna şi strig:

— Pa, Lucas! Pa, Pammy! Să ştii că ţi-ar sta super cu breton!

În timp ce Peter mă zoreşte prin curtea din faţă, până la marginea trotuarului, unde şi-a parcat maşina, îl întreb:

— De ce mergi aşa repede?

Se opreşte în faţa maşinii, mă trage spre el şi mă sărută, totul dintr-o singură mişcare rapidă.

— Nu pot să mă concentrez la cărţi dacă te holbezi aşa la mine, Covey.

— Scuze, încerc să spun, dar mă sărută iar, lipindu-şi palmele de spatele meu.

După ce intrăm în maşina lui, mă uit la indicatoarele de bord şi observ că e abia miezul nopţii.

— Trebuie să fiu acasă abia peste o oră, spun. Ce facem?

Dintre toţi cunoscuţii noştri, eu sunt singura care chiar are oră de stingere. Când orologiul bate unu noaptea, mă transform într-un bostan. Lumea s-a obişnuit: prietena aia cuminte a lui Peter Kavinsky, care trebuie să ajungă acasă la unu. Pe mine nu m-a deranjat niciodată că am oră de stingere. Pentru că, sincer, nu pot să zic că pierd cine ştie ce experienţe minunate – după cum e şi zicala. Că nimic bun nu poate să se întâmple după ora două noaptea. În afară de cazul în care se-ntâmplă să-ţi placă să-i urmăreşti pe ceilalţi cum joacă *flip cup* ore în şir. Mie, una, nu-mi place. Fără supărare, eu prefer să mă relaxez în pijamaua mea de flanelă, cu o cană de ceai Somn Uşor şi o carte în mână.

— Hai să mergem la tine acasă. Aş vrea să intru şi să-l salut pe tatăl tău şi să petrecem puţin timp împreună. Am putea să vedem finalul din *Aliens*.

Eu şi Peter parcurgem o listă de filme, care cuprinde unele alese de mine (filme preferate de-ale mele pe care el nu le-a văzut), unele alese de el (filme preferate de-ale lui pe care eu nu le-am văzut) şi altele pe care nu le-a

văzut niciunul dintre noi. *Aliens* a fost alegerea lui Peter şi se pare că e un film destul de bun. Şi, chiar dacă el susţinea cândva că nu-i plac comediile romantice, i-a plăcut foarte mult *Nopţi albe în Seattle*, fapt ce m-a bucurat tare, pentru că, altfel, nu văd cum aş putea să fiu prietena cuiva căruia nu-i place *Nopţi albe în Seattle.*

— Hai să nu mergem încă acasă, spun eu. Hai în altă parte!

Peter se gândeşte câteva momente, lovind uşor volanul cu vârful degetelor, apoi spune:

— Ştiu unde să mergem.

— Unde?

— Aşteaptă şi ai să vezi, zice şi coboară geamurile, lăsând aerul răcoros al nopţii să pătrundă în maşină.

Mă reazem de spătarul scaunului. Străzile sunt pustii; în majoritatea caselor din jur, luminile sunt stinse.

— Stai să ghicesc. Mergem la restaurant pentru că vrei să mănânci clătite cu afine.

— Nu.

— Hmm. E prea târziu ca să mergem la Starbucks, iar la Biscuit Soul Food e închis.

— Hei, mintea nu-mi stă mereu la mâncare, protestează el. Apoi: Mai sunt fursecuri în cutia aia?

— S-au terminat, dar s-ar putea să mai am acasă, dacă nu cumva le-a mâncat Kitty pe toate.

Îmi scot braţul pe fereastră şi-l las să atârne în voie. Nu vom mai avea parte de multe nopţi ca asta, în care e suficient de rece încât să-ţi trebuiască o jachetă.

Privesc profilul lui Peter cu coada ochiului. Încă nu-mi vine să cred uneori că e prietenul meu. Cel mai chipeş dintre cei mai chipeşi băieţi e al meu, numai şi numai al meu.

— Ce-i? mă întreabă el.

— Nimic, îi răspund.

După zece minute, intrăm cu maşina în campusul Universităţii din Virginia, numai că nimeni nu-i spune campus; se spune *grounds*[1]. Peter parchează lângă trotuar. E destul de linişte, având în vedere că suntem într-un oraş universitar şi e vineri noaptea, dar e vacanţa de primăvară la UVA şi mulţi tineri încă sunt plecaţi.

Traversăm peluza, ţinându-ne de mână, şi deodată mă cuprinde o senzaţie de panică. Mă opresc subit şi întreb:

— Stai, nu crezi că aduce ghinion să vin aici înainte să fiu admisă?

Peter începe să râdă.

— Nu-i căsătorie. Nu te căsătoreşti cu UVA.

— Pentru tine e uşor de zis, tu deja eşti admis.

Peter şi-a luat un angajament verbal faţă de echipa de lacrosse a universităţii anul trecut şi apoi şi-a depus cererea de înscriere devreme, în toamnă. Cum se întâmplă de obicei în cazul atleţilor universitari, a fost ca şi admis, cu condiţia să obţină în continuare note acceptabile. Când a primit răspunsul oficial în ianuarie, mama lui a dat o petrecere pentru el, iar eu i-am făcut un tort pe care am scris cu glazură galbenă: „Îmi iau talentele la UVA”.

Peter mă trage de mână şi spune:

— Haide, Covey. Noi ne facem singuri norocul. Oricum, am mai fost aici acum două luni, la evenimentul ăla de la Centrul Miller.

Mă liniştesc.

— A, da.

Mergem mai departe de-a lungul peluzei. Acum ştiu unde mergem. La Rotondă, ca să ne aşezăm pe trepte. Rotonda a fost proiectată de Thomas Jefferson, fondatorul şcolii, care a gândit-o după modelul Panteonului, cu coloane albe şi cupolă mare. Peter aleargă în stil Rocky pe

[1] Termen alternativ pentru „campus”. (*N.t.*).

treptele de cărămidă şi se aşază greoi. Mă aşez în faţă şi mă las pe spate, odihnindu-mi braţele pe genunchii lui.

— Ştiai, încep eu să explic, că, printre altele, UVA e unică prin faptul că centrul ei, chiar aici, înăuntrul Rotondei, e o bibliotecă, şi nu o biserică? Asta pentru că Jefferson credea în separarea dintre educaţie şi biserică.

— Asta ai citit în broşură? mă tachinează Peter şi mă sărută uşor pe ceafă.

— Am aflat anul trecut, în timpul turului ghidat, spun visătoare.

— Nu mi-ai zis că ai fost la vreun tur. De ce ai merge la un tur, din moment ce locuieşti aici? Doar ai trecut pe aici de mii de ori!

Are dreptate, chiar am trecut de mii de ori pe aici – veneam aici cu familia în copilărie. Când mama era încă în viaţă, veneam să vedem spectacolele celor de la Hullabahoos, pentru că-i plăcea la nebunie muzica a cappella. Ne-am fotografiat pentru portretul de familie pe peluză. În zilele însorite, după ce mergeam la biserică, veneam aici la un picnic.

Mă întorc şi-l privesc pe Peter.

— Am fost la tur pentru că voiam să ştiu totul despre UVA! Să aflu chestii pe care n-aş fi avut cum să le ştiu pentru simplul fapt că locuiesc aici. De exemplu, ştii când au început să primească şi fete?

Se scarpină la ceafă.

— Ăăă... nu ştiu. Când s-a făcut universitatea? Pe la începutul secolului al nouăsprezecelea? Sau prin 1920?

— Nu. În 1970. Mă întorc cu faţa înainte şi privesc terenul. După 150 de ani.

— Uau! Ce nebunie! OK, mai zi-mi chestii despre UVA, spune Peter fascinat.

— UVA e singura universitate din Statele Unite cu statut de monument din patrimoniul mondial UNESCO, încep eu să povestesc.

— De fapt, lasă, nu-mi mai zice chestii despre UVA, zice Peter şi eu îl plesnesc peste genunchi. Dar spune-mi altceva. Spune-mi ce te entuziasmează cel mai mult la gândul că ai să fii studentă aici.

— Spune tu primul! Ce te entuziasmează cel mai mult?

Peter răspunde imediat:

— Simplu. Gândul că o să alerg dezbrăcat cu tine pe peluză.

— *Asta* aştepţi cu nerăbdare, mai mult decât orice altceva? Să fugi de colo colo în pielea goală? Şi adaug imediat: Să ştii că eu n-am să fac aşa ceva niciodată.

Începe să râdă.

— E o tradiţie de-a universităţii. Credeam că eşti înnebunită după tradiţiile universităţii.

— Peter!

— Hai, glumesc şi eu.

Se apleacă şi-mi cuprinde umerii cu braţele, frecându-şi nasul de ceafa mea, după cum are obiceiul.

— Acum e rândul tău.

Îmi îngădui să visez câteva momente. Ce mi-aş dori cel mai mult să fac dacă aş fi admisă? Sunt atât de multe, încât mi-e greu să le înşir pe toate. Visez la vremea când am să mănânc gofre cu Peter în fiecare zi, în sala de mese. La vremea când va ninge şi ne vom da cu sania pe dealul observatorului. Visez la picnicurile pe care le vom face pe vreme frumoasă. La nopţile albe în care vom sta de vorbă, după care ne vom trezi şi vom vorbi mai departe. La spălatul rufelor în toiul nopţii şi la drumeţiile hotărâte în ultima clipă. Visez la... toate. În cele din urmă, spun:

— Nu vreau să aduc ghinion.

— Haide!

— Bine, bine... cred că cel mai mult mă entuziasmează... gândul că am să pot merge oricând la sala McGregor.

Lumea îi zice sala Harry Potter, datorită covoarelor, candelabrelor, fotoliilor tapiţate cu piele şi portretelor de pe pereţi. Rafturile de cărţi se înalţă din podea până în tavan şi toate cărţile se află în spatele unor gratii de fier, sunt protejate ca obiectele preţioase, pentru că asta sunt. E o încăpere rămasă din alte vremuri. E multă linişte... se simte un fel de reverenţă, chiar. Odată, într-o vară – probabil că aveam cinci sau şase ani, pentru că Kitty nu se născuse încă –, mama a urmat un curs la UVA şi obişnuia să studieze în sala McGregor. Eu şi Margot desenam sau citeam. Mama îi spunea biblioteca magică, pentru că acolo noi două nu ne certam niciodată. Eram amândouă tăcute ca într-o biserică; eram uluite de atâtea cărţi şi de tinerii care-şi vedeau de studii.

Peter pare dezamăgit. Pentru că se aştepta să propun o activitate care să-l implice şi pe el, sunt convinsă. Care să ne implice pe amândoi. Nu ştiu de ce, dar deocamdată vreau să păstrez numai pentru mine speranţele acelea.

— Poţi veni cu mine în sala McGregor, spun eu. Dar trebuie să promiţi să păstrezi liniştea.

Peter spune pe un ton afectuos:

— Lara Jean, numai pe tine te-ar putea încânta să stai la bibliotecă.

De fapt, dacă e să mă iau chiar şi numai după ce văd pe Pinterest, sunt sigură că sunt mulţi oameni care ar fi încântaţi să-şi petreacă timpul într-o bibliotecă atât de frumoasă. Doar că Peter nu cunoaşte genul ăsta de persoane. Are impresia că sunt ciudată. Nu am de gând să-i dau eu vestea că, de fapt, nu sunt atât de ciudată, că, de fapt, multora le place să-şi petreacă timpul acasă şi să facă prăjituri, să ţină jurnale-colaj şi să umble prin biblioteci. O mare parte dintre ei probabil că au peste 50

de ani, dar asta nu contează. Îmi place cum se uită la mine, ca şi cum aş fi o nimfă a codrilor pe care s-a întâmplat s-o găsească într-o bună zi şi pe care a vrut neapărat s-o ducă acasă.

Peter îşi scoate telefonul din buzunarul hanoracului.

— E doişpe jumate. În curând ar trebui să mergem.

— Deja? oftez eu.

Îmi place să stau aici noaptea, târziu. Atunci am senzaţia că întregul campus ne aparţine.

Inima şi gândul mi-au fost la UVA dintotdeauna. Nu m-am gândit niciodată că aş putea să mă duc în altă parte, nici măcar nu mi-a trecut prin cap. Aveam de gând să mă înscriu din timp, atunci când s-a înscris Peter, dar îndrumătoarea mea, doamna Duvall, m-a sfătuit să mai aştept, aşa încât cei de la universitate să poată vedea ce note iau la jumătatea clasei a doişpea. Doamna Duvall susţine că întotdeauna e cel mai bine să ceri înscrierea atunci când ai cea mai bună situaţie şcolară.

Şi aşa am ajuns să depun cereri la cinci facultăţi. Iniţial, am avut de gând să merg doar la UVA, universitatea cu cerinţele cele mai mari şi aflată la numai cincisprezece minute de mers de casă; a urmat William & Mary, facultatea pe locul doi în privinţa cerinţelor (la două ore distanţă); şi universităţile Richmond şi James Madison, ambele aflate la o distanţă de numai o oră de mers cu maşina, ocupând locul al treilea, la egalitate. Toate din acelaşi stat. Dar doamna Duvall m-a sfătuit apoi să trimit cerere de înscriere măcar la o facultate din afara statului, aşa, ca măsură de siguranţă, ca să ştiu că am şi posibilitatea asta... aşa că am trimis la Universitatea din Carolina de Nord, în oraşul Chapel Hill. Se intră foarte greu la facultăţile din alte state, dar am ales-o pe asta pentru că-mi aminteşte de UVA. Oferă programe de studii umaniste foarte bune şi nu e foarte departe, ba chiar este

suficient de aproape încât să pot veni imediat acasă în caz de nevoie.

Dar, dacă aş putea să aleg după pofta inimii, aş alege UVA, fără discuţie. Niciodată nu mi-am dorit să plec departe de casă. Nu semăn cu sora mea mai mare. Ăsta a fost visul ei, să plece departe. Mereu şi-a dorit întreaga lume. Eu îmi doresc doar să rămân în căminul meu şi, în ochii mei, căminul meu e la UVA, motiv pentru care la universitatea asta le-am raportat pe toate celelalte. Un campus perfect, de poveste, perfect în toate privinţele. Şi, bineînţeles, aici am să fiu alături de Peter.

Mai zăbovim puţin şi îi povestesc lui Peter alte lucruri interesante despre UVA, iar el mă tachinează pentru că ştiu atât de multe. Apoi mă conduce acasă. E aproape unu noaptea când parcăm în faţa locuinţei mele. La parter luminile sunt stinse, dar se vede lumina din dormitorul tatei. Niciodată nu se culcă înainte să ajung acasă. Dau să cobor, dar Peter întinde brusc mâna şi nu mă lasă să deschid portiera.

— Dă-mi un sărut de despărţire, spune el.

Încep să râd.

— Peter! Trebuie să plec.

Se încăpăţânează şi închide ochii în aşteptare, iar eu mă aplec şi îl sărut scurt pe buze.

— Poftim. Eşti mulţumit?

— Nu.

Mă sărută din nou, fără grabă, ca şi când am avea timp berechet. Apoi spune:

— Dacă aş veni înapoi după ce ceilalţi se culcă şi aş rămâne la tine peste noapte şi aş pleca foarte devreme? Adică înainte de răsărit?

Îi spun, zâmbind:

— Nu poţi, aşa că nu vom şti niciodată cum ar fi.

— Dar dacă...

— Tata m-ar strânge de gât.
— Ba nu te-ar strânge.
— Te-ar strânge pe tine de gât.
— Nu m-ar strânge.
— Aşa e, nu te-ar strânge, încuviinţez eu. Dar ar fi dezamăgit de mine. Şi pe tine s-ar supăra.
— Numai dacă ne-ar prinde, spune Peter, dar fără mare convingere.

Nici el nu vrea să rişte. Are prea mare grijă să nu se pună rău cu tata.

— Ştii la ce visez cel mai mult? Mă trage uşor de coadă şi spune: La vremea când n-o să mai trebuiască să-ţi spun noapte bună. Nu-mi place deloc.
— Nici mie, spun eu.
— Abia aştept să mergem la facultate.
— Şi eu, spun şi-l sărut o ultimă dată, apoi sar jos din maşină şi pornesc în fugă spre casă.

Din mers, ridic ochii la lună şi privesc sumedenia de stele care acoperă cerul ca o pătură şi îmi pun o dorinţă. *Doamne, te rog, te rog, fă să intru la UVA!*

2

— Să dau pe peruca Mariei cu sclipici roz sau auriu?

Ridic oul de Paşte în faţa ecranului calculatorului ca să-l poată inspecta Margot. Am vopsit coaja într-un turcoaz-pal şi am lipit un decupaj cu o camee reprezentând-o pe Maria Antoaneta.

— Adu-l mai aproape, spune Margot, mijindu-şi ochii în camera web.

E în pijamale; pe faţă are o mască pentru ten. Părul i-a crescut şi-i ajunge la umeri, deci probabil că în curând o să şi-l tundă. Presimt că de acum are să-şi poarte mereu părul scurt. Îi stă foarte bine.

În Scoţia e noapte, iar aici e încă după-amiază. Ne despart cinci ore şi 5 500 de kilometri. Ea e în camera din cămin; eu stau la masa din bucătărie, înconjurată de ouă de Paşte şi castroane cu vopsea şi abţibilduri şi pene albe, pufoase, care mi-au rămas de la podoabele de Crăciun pe care le-am făcut acum câţiva ani. Am aşezat laptopul pe un teanc de cărţi de bucate. Margot îmi ţine companie cât lipesc decoraţiuni pe ultimele ouă.

— Cred c-am să fac un contur din perle în jurul ei, dacă asta te ajută să te hotărăşti, îi spun.

— Atunci eu zic să pui sclipici roz, spune ea, potrivindu-şi masca. Rozul iese în evidenţă.

— Aşa mă gândeam şi eu, spun şi încep să întind sclipici pe ou cu o pensulă veche de fard.

Azi-noapte am stat ore în şir ca să extrag albuşul din ouă. Ar fi trebuit să fie o activitate plăcută pe care să o fac împreună cu Kitty, ca în vremurile bune, dar ea m-a lăsat baltă când a aflat că e invitată acasă la Madeline Klinger. Invitaţiile de la Madeline Klinger sunt rare, ocazii foarte importante, aşa că, bineînţeles, nu mi-am permis să mă supăr pe Kitty.

— Nu mai e mult până când ai să primeşti răspunsul, aşa-i?

— Luna asta, la un moment dat.

Încep să aliniez perle. Pe de o parte, vreau doar să se termine odată toată povestea asta, dar, pe de altă parte, mă bucur de zilele astea în care încă nu ştiu răspunsul, în care îmi permit să sper.

— O să te primească, spune Margot ca pe o proclamaţie fermă.

Toţi cei din jurul meu par să fie convinşi, fără nicio reţinere, că o să fiu acceptată la UVA. Şi Peter, şi Kitty, şi Margot, şi tata. Şi îndrumătoarea mea, doamna Duvall. N-aş îndrăzni în veci să mărturisesc cu glas tare, de frică să nu-mi aducă ghinion, dar cred că şi eu am aceeaşi convingere. Am muncit din greu: am ajuns la un scor SAT[2] mai mare cu 200 de puncte. Am note aproape la fel de mari precum cele pe care le avea Margot, şi ea a fost admisă. Am făcut tot ce trebuia făcut, dar oare va fi suficient? Deocamdată nu pot decât să aştept şi să sper. Să sper şi iar să sper.

Încercând să lipesc cu pistolul o fundă mică şi albă pe creştetul oului, mă opresc deodată şi-i arunc surorii mele o privire bănuitoare.

— Ia stai puţin! Dacă intru la facultate, o să încerci să mă convingi să merg în altă parte, ca să-mi „întind aripile”?

Margot izbucneşte în râs şi fâşiile măştii cosmetice îi alunecă pe faţă. Şi le potriveşte la loc şi spune:

— Nu. Am încredere că ştii cum e mai bine.

O spune sincer, se vede. Şi aşa, cuvintele ei se prefac în realitate. Şi eu am acum încredere în mine. Am încredere că la momentul decisiv o să ştiu cum e mai bine să fac. Iar pentru mine, la UVA e cel mai bine. Ştiu sigur.

— Îţi zic doar un lucru. Găseşte-ţi propriii prieteni! Peter o să-şi facă o groază de prieteni prin lacrosse şi oamenii cu care va fi el prieten nu vor fi neapărat genul de oameni cu care ai alege şi tu să fii prietenă. Aşa că fă-ţi prietenii tăi. Găseşte-ţi cercul tău. UVA e mare.

— Aşa am să fac, îi promit eu.

---

[2] Examen dat de elevii de liceu din Statele Unite pentru a-şi evalua şansele de admitere la facultate. (*N.t.*).

— Şi neapărat să te alături asociaţiilor de asiatici. Ăsta e singurul lucru pe care regret că l-am pierdut când m-am mutat în altă ţară, grupurile de americani asiatici. Merită, să ştii, să mergi la facultate şi să-ţi descoperi identitatea rasială. Aşa ca Tim.

— Care Tim?

— Tim Monahan, din clasa mea.

— A, *Tim*, spun eu.

Tim Monahan e coreean şi a fost adoptat. Nu sunt atât de mulţi asiatici la liceul meu, aşa că ne cunoaştem toţi între noi, măcar din vedere.

— La liceu nu-şi petrecea deloc timpul cu asiatici, dar apoi s-a dus la Politehnică şi a cunoscut o groază de coreeni şi acum mi se pare că e preşedintele unei frăţii asiatice.

— Uau!

— Mă bucur că stilul ăsta grecesc nu se practică în Regatul Unit. Tu n-ai de gând să te alături unei societăţi de fete, nu? Şi adaugă imediat: Nu te judec dacă o faci!

— Nu m-am gândit la asta.

— Peter cred că are să se alăture unei frăţii.

— Nici el nu mi-a zis nimic legat de asta…

Dar, chiar dacă n-a adus vorba, mi-l închipui fără probleme pe Peter într-o frăţie.

— Am auzit că e greu dacă prietenul tău e într-o societate de-asta, dar tu, nu. Problema era legată de petrecerile comune sau ceva de genul ăsta, că cică e mai uşor dacă eşti prietenă cu fetele de la societatea de fete pereche cu cea de băieţi. Nu ştiu ce să zic. Toată chestia mi se pare caraghioasă, dar poate că merită. Am auzit că fetelor ăstora le place să facă tot felul de obiecte handmade.

Ridică sugestiv din sprâncene.

— Dacă tot am ajuns la subiectul ăsta… Îi arăt oul: Ta-daaa!

Margot se apropie de cameră ca să vadă mai bine.

— Ai putea să te apuci de afaceri cu decoratul ouălor! Vreau să le văd şi pe celelalte.

Ridic cartonul cu ouă. Am obţinut douăsprezece ouă goale: roz-pal cu şnururi roz-aprins în zigzag, albastru-briliant cu galben-lămâie, lavandă cu muguri uscaţi ai plantei cu acelaşi nume. Mă bucur că am găsit un rol pentru lavanda asta uscată. Am cumpărat un sac întreg acum câteva luni, ca să prepar *crème brûlée* de lavandă, şi de atunci nu face decât să ocupe spaţiul în cămară.

— Ce ai de gând să faci cu ele? întreabă Margot.

— Le duc la Belleview ca să le expună în sala de recepţie. E o atmosferă atât de sumbră, de spital, acolo.

Margot se reazemă cu spatele de perne.

— Ce mai fac cei de la Belleview?

— Sunt bine. Am fost atât de ocupată cu înscrierea la facultate şi cu treburile de-a doişpea, că n-am mai apucat să mă duc la fel de des ca înainte. Din moment ce nu mai lucrez acolo în mod oficial, mi-e mult mai greu să-mi fac timp să merg. Învârt oul în mână: Cred că pe ăsta am să i-l dau lui Stormy. I se potriveşte de minune.

Aşez oul cu Maria Antoaneta în suport, să se usuce, iau un ou liliachiu şi încep să lipesc pe el pietricele de culoarea bomboanelor.

— De acum încolo, am să merg mai des la ei în vizită.

— E greu, încuviinţează Margot. Hai să mergem împreună când vin în vacanţa de primăvară. Vreau să i-l prezint pe Ravi lui Stormy.

Ravi e iubitul lui Margot, sunt împreună de şase luni. Părinţii lui sunt din India, dar el s-a născut la Londra şi vorbeşte cu un accent elegant pe măsură. Când l-am cunoscut prin Skype, i-am zis: „Parc-ai fi prinţul William”, iar el a râs şi mi-a răspuns: „*Cheers*”[3]. E mai mare ca

[3] Expresie de mulţumire uzuală în Marea Britanie, dar nu şi în SUA. (*N.t.*).

Margot cu doi ani şi, poate pentru că e mai în vârstă sau poate pentru că e englez, îmi pare foarte sofisticat, nu seamănă deloc cu Josh. Nu neapărat în sensul că e snob, dar e clar că nu seamănă. Îmi pare mai rafinat, probabil pentru că locuieşte într-un oraş atât de deosebit şi că poate merge la teatru oricând vrea şi se întâlneşte ocazional cu diverşi demnitari, căci mama lui e diplomată. Când i-am zis lui Margot, ea a râs şi a zis că gândesc aşa pentru că încă nu l-am cunoscut bine, dar că Ravi e, de fapt, foarte stângaci şi că n-are deloc rafinamentul prinţului William. „Să nu te păcălească accentul”, a zis. Îl aduce pe Ravi cu ea în vacanţa de primăvară, deci probabil că am să mă conving singură în scurt timp. Planul e ca Ravi să petreacă două nopţi la noi acasă şi apoi să ia avionul spre Texas, ca să-şi viziteze nişte rude. Margot are să rămână cu noi tot restul săptămânii.

— Abia aştept să-l văd în carne şi oase, spun eu şi Margot zâmbeşte larg.

— O să-ţi placă mult.

Sunt convinsă. Toate cunoştinţele care-i plac lui Margot îmi plac şi mie, dar bucuria cea mare e că şi ea şi-a dat seama că Peter e o persoană deosebită după ce l-a cunoscut mai bine. Când vine cu Ravi, o să putem ieşi împreună toţi patru, adevărate întâlniri romantice între două cupluri.

Eu şi sora mea suntem îndrăgostite în acelaşi timp şi putem să împărtăşim chestia asta şi e atât de minunat!

3

A doua zi dimineaţă, îmi dau cu rujul de culoarea macului, care îi place lui Stormy, îmi adun ouăle de Paşte într-un coş alb, împletit, şi merg cu maşina la Belleview. Trec pe la recepţie ca să las ouăle şi schimb câteva cuvinte cu Shanice. O întreb ce mai e nou şi ea îmi spune că au primit doi voluntari noi, amândoi studenţi la UVA, veste care mă face să mă simt mult mai puţin vinovată din cauza faptului că nu mai trec pe la ei atât de des.

Îmi iau la revedere de la Shanice şi o iau spre Stormy, cu oul de Paşte. Mă întâmpină la intrare, îmbrăcată într-un kimono de culoarea curmalelor japoneze şi dată cu ruj de o nuanţă pe măsură, şi strigă:

— Lara Jean! Mă ia numaidecât în braţe şi începe să se agite: Te uiţi la rădăcini, aşa-i? Trebuie să mă vopsesc, ştiu.

— Abia se observă, o asigur eu.

Se bucură mult când vede oul cu Maria Antoaneta. Spune că abia aşteaptă să i-l arate Aliciei Ito, prietena şi, totodată, rivala ei.

— I-ai adus ou şi Aliciei? întreabă imperios.

— Ţi-am adus doar ţie, îi zic şi ochii ei palizi sclipesc.

Luăm loc pe canapeaua ei şi îmi face cu degetul, spunând:

— Din moment ce abia mai ai timp să vii în vizită, aş zice că eşti îndrăgostită până peste cap de tânărul tău domnişor.

Pe un ton vinovat, spun:

— Iartă-mă. Am să vin mai des acum, că am terminat cu înscrierile la facultate.

— Pfff!

Când Stormy e în starea asta, cel mai bine e s-o dezmierzi şi s-o linguşeşti.

— Dar n-am făcut decât să-ţi urmez sfaturile, Stormy.

Îşi înclină capul într-o parte.

— Şi cum te-am sfătuit?

— M-ai sfătuit să merg în multe aventuri şi să am multe întâlniri romantice, aşa cum ai făcut tu.

Strânge din buzele ei de un roşu-portocaliu şi se chinuie să nu zâmbească.

— Ei bine, te-am sfătuit foarte bine. Ascultă în continuare de Stormy şi o să-ţi meargă strună. Acum povesteşte-mi şi tu ceva picant!

Încep să râd.

— Viaţa mea nu-i aşa picantă.

Ţâţâie dezamăgită.

— Nu se ţine vreun bal în curând? Când e balul de absolvire?

— Abia în mai.

— Ei, şi ai rochie?

— Încă nu.

— Ai face bine să pui mâna şi să cauţi. Doar nu vrei să-ţi poarte alta rochia, dragă. Îmi cercetează chipul: La tenul tău, cred c-ar trebui să porţi ceva roz. Privirea i se luminează şi pocneşte din degete: Că veni vorba! Am să-ţi dau ceva.

Stormy se ridică sprinten şi se duce în dormitor. Se întoarce cu o cutie de bijuterii grea, căptuşită cu catifea.

O deschid şi exclam de uimire. Inelul ei cu diamant roz! Cel primit de la veteranul care şi-a pierdut un picior în război.

— Stormy, nu pot să primesc aşa ceva.

— Ba ai să-l primeşti. Eşti fata ideală care să-l poarte.

Ridic încet inelul şi mi-l strecor pe degetul de la mâna stângă şi, vai, cum străluceşte!

— E minunat! Dar chiar nu pot...
— E al tău acum, draga mea.
Îmi face cu ochiul.
— Urmează-mi sfatul, Lara Jean. Să nu spui niciodată nu când, de fapt, vrei să zici da.
— Atunci... Bine! Mulţumesc, Stormy! Promit că o să am grijă de el.
Mă sărută pe obraz.
— Ştiu, dragă.
Imediat ce ajung acasă, pun cu grijă inelul în cutia cu bijuterii.

Mai târziu stau în bucătărie cu Kitty şi cu Peter şi aştept să se răcească fursecurile cu ciocolată. De câteva săptămâni sunt în căutarea unei reţete perfecte pentru fursecuri, iar în aventura asta Peter şi Kitty mi-au fost tovarăşi de încredere. Kitty preferă o variantă turtită, sfărâmicioasă, pe când lui Peter îi plac mai gumate. Fursecurile mele perfecte sunt undeva la mijloc. Sunt crocante, dar şi moi. De un brun-deschis, dar nu şterse la culoare sau la gust. Uşor crescute, dar nu pufoase. Aşa fursecuri mă chinui să obţin de ceva timp.

Am citit toate articolele de pe bloguri, am văzut toate fotografiile cu fursecuri făcute numai din zahăr alb sau din combinaţii de zahăr alb cu brun, cu bicarbonat de sodiu sau cu praf de copt, cu păstăi de vanilie sau cu extract, cu bucăţele de ciocolată sau cu bucăţi mai mari sau tablete mărunţite. Am încercat să congelez aluatul în bulgări, pe care apoi să-i turtesc cu fundul unui pahar ca să întind aluatul uniform. L-am congelat şi în bucăţi lungi, circulare, pe care apoi le-am tăiat în felii. Am făcut forme din el cu o cupă de îngheţată şi apoi l-am congelat. L-am congelat şi apoi am luat din el cu o cupă de îngheţată. Şi totuşi fursecurile mele cresc prea mult.

De data asta am folosit mult mai puţin bicarbonat de sodiu, dar fursecurile tot sunt cam pufoase şi-mi vine să le arunc pe toate, pentru că n-au ieşit perfect. Fireşte că nu le arunc – ar fi risipă de ingrediente bune. În schimb, o întreb pe Kitty:

— N-ai primit tu pedeapsă acum o săptămână pentru faptul că vorbeai când trebuia să citiţi în linişte la clasă?

Kitty dă afirmativ din cap.

— Du fursecurile astea învăţătoarei şi spune-i că le-ai făcut pentru ea şi că-ţi pare rău.

Rămân fără persoane cărora să le pot da fursecuri. Am dat deja poştaşului, şoferului care conduce autobuzul şcolii la care merge Kitty şi surorilor de la spitalul unde lucrează tata.

— Ce o să faci după ce le dai de capăt? întreabă Kitty cu gura plină de fursecuri.

— Chiar aşa, ce rost au toate astea? întreabă Peter. Adică cine ţine morţiş să mănânce fursecuri mai bune cu opt la sută? Tot fursecuri cu ciocolată rămân.

— Pur şi simplu, am să fiu mulţumită de faptul că deţin reţeta pentru fursecuri perfecte. Am s-o transmit mai departe următoarei generaţii de fete Song.

— Sau de băieţi, spune Kitty.

— Sau de băieţi, încuviinţez eu. Şi apoi îi spun: Ia du-te sus şi adu-mi un borcan mare în care să pun astea. Adu şi o fundă.

— Ai să aduci câteva mâine la şcoală? întreabă Peter.

— Mai vedem, spun eu, pentru că vreau să văd cum face faţa aia bosumflată care-mi place la nebunie.

Peter se strâmbă şi ridic mâinile ca să-i lovesc uşor obrajii.

— Eşti aşa un copil!

— Ştiu că-ţi place, spune el şi şterpeleşte încă un fursec. Hai să-i dăm drumul la film. I-am promis mamei că trec pe la magazin ca s-o ajut să mute nişte mobilă.

Mama lui Peter e proprietara unui magazin de mobilă veche numit Linden & White, şi Peter o ajută cât de mult poate.

Filmul de azi de pe listă e *Romeo + Julieta*, varianta din 1996 cu Leonardo DiCaprio şi Claire Danes. Kitty l-a văzut deja de vreo zece ori, eu am văzut numai fragmente, iar Peter nu l-a văzut deloc.

Kitty trage în jos, pe scări, perna ei fotoliu şi se aşază pe podea, având alături o pungă de floricele făcute la cuptorul cu microunde. Câinele nostru wheaton terrier, Jamie Fox-Pickle[4], se pune imediat lângă ea, sperând, fără îndoială, să prindă vreo firimitură căzută. Eu şi Peter stăm tolăniţi pe canapea, înveliţi cu o pătură din blană de oaie pe care ne-a trimis-o Margot din Scoţia.

Din clipa în care Leo apare pe ecran, îmbrăcat în costumul ăla bleumarin, încep palpitaţiile. E ca un înger, un înger frumos şi defect.

— De ce se agită atâta? întreabă Peter şi se apleacă să fure un pumn de floricele de la Kitty. Nu e prinţ sau ceva de genul ăsta?

— Nu e prinţ, spun eu. E doar bogat. Şi familia lui are multă putere în oraş.

— E bărbatul visurilor mele, spune Kitty pe un ton posesiv.

— Ei bine, află că în prezent e om în toată firea, spun eu, fără a-mi lua privirea de la ecran. E aproape de aceeaşi vârstă cu tata.

Chiar şi-aşa...

— Ia stai puţin, credeam că *eu* sunt bărbatul visurilor tale, spune Peter.

---

[4] Traducere literală: „Jamie Fox (actor) Castravete Murat” (*N.t.*).

Nu-mi spune mie, ci lui Kitty. Bărbatul visurilor mele ştie că nu e. Bărbatul visurilor mele e Gilbert Blythe din *Anne de la Green Gables.* Chipeş, loial şi studios.

— Scârbos, spune Kitty. Mai degrabă îmi eşti ca un frate.

Peter pare sincer afectat, aşa că îl lovesc uşor pe umăr.

— Nu ţi se pare că e cam slăbănog? insistă Peter.

Îi sâsâi să facă linişte. El îşi încrucişează braţele.

— Nu pricep cum de voi aveţi voie să vorbiţi în timpul filmelor, în timp ce pe mine mă tot sâsâiţi ca să tac. Ce porcărie!

— E casa noastră, spune Kitty.

— Soră-ta mă sâsâie şi la mine acasă!

Îl ignorăm la unison.

În piesa de teatru, Romeo şi Julieta aveau doar treisprezece ani. În film au mai degrabă şaptesprezece sau optsprezece. Oricum, e clar că au sub douăzeci. De unde ştiau ei că sunt sortiţi unul celuilalt? N-a fost nevoie decât de privirea aia prin acvariul din baie? Şi aşa au ştiut că merită să-şi dea viaţa pentru dragostea lor? Pentru că e clar că ştiu. Sunt convinşi. Probabil că diferenţa dintre ei şi noi e că pe vremea lor lumea se căsătorea mult mai devreme decât acum. Realist vorbind, probabil că „până când moartea ne va despărţi” se referea doar la vreo cincisprezece sau douăzeci de ani, din moment ce oamenii nu trăiau atât de mult.

Dar în momentul în care privirile li se întâlnesc prin acvariul ăla... în momentul în care Romeo se duce la balconul ei ca să-i mărturisească dragostea... nu mă pot stăpâni. Ajung să am şi eu aceeaşi convingere. Chiar dacă, ştiu, abia se cunosc şi povestea lor deja e gata înainte să înceapă cu adevărat, iar substanţa relaţiei ar fi fost legată de viaţa de zi cu zi, de alegerea de a rămâne împreună în ciuda tuturor greutăţilor. Chiar şi aşa, cred că ar fi făcut relaţia să meargă, dacă ar fi trăit.

Când genericul începe să se deruleze pe ecran, lacrimile mi se preling pe obraji şi până şi Peter pare trist. Însă Kitty, Kitty cea lucidă şi cu ochii limpezi, se ridică imediat şi spune că-l duce afară pe Jamie Fox-Pickle ca să facă pipi. Părăseşte încăperea şi mă lasă pe canapea să-mi şterg lacrimile, pierdută de emoţie.

— Prima lor întâlnire a fost aşa de frumoasă! Impactul asupra lor a fost atât de puternic! spun răguşit.

— La ce te referi?

Peter stă acum întins pe-o parte, într-un cot. E atât de adorabil, că-mi vine să-l ciupesc de obraji, dar mă abţin să-i spun. Şi aşa i s-a cam urcat la cap.

— La momentul în care eroul şi eroina se întâlnesc întâia oară, mereu într-o atmosferă fermecătoare. Aşa te prinzi că o să ajungă împreună. Cu cât scena e mai dulce, cu atât mai bine.

— Adică la fel ca în *Terminatorul*, când Reese o salvează pe Sarah Connor din ghearele Terminatorului şi-i spune: „Vino cu mine dacă ţii la viaţă”. Aia da replică.

— Bine, da, sigur, aş zice că, teoretic vorbind, e şi ăla un impact puternic... Dar mă gândeam mai degrabă la un film ca *S-a întâmplat într-o noapte*. Hai să-l adăugăm pe listă.

— E color sau alb-negru?

— Alb-negru.

Peter geme îndelung şi se întinde printre pernele canapelei.

— Păcat că n-a fost şi la noi un impact puternic, spun eu, pierdută în reverii.

— Ai sărit la mine pe culoar, la liceu. Mie mi s-a părut un impact destul de puternic.

— Dar ne cunoşteam deja, aşa că nu se pune.

Mă încrunt.

— Nici măcar nu mai ţinem minte cum ne-am întâlnit. Cât de trist!

— Eu ţin minte cum te-am cunoscut.

— Ei, da. Mincinosule!

— Hei, poate că tu nu mai ţii minte, dar asta nu înseamnă că am uitat şi eu. Eu ţin minte multe lucruri.

— Da? Atunci cum ne-am cunoscut? îl provoc eu.

Sunt convinsă că orice îi iese din gură are să fie minciună.

Peter deschide gura să vorbească, dar o închide imediat la loc.

— Nu-ţi zic.

— Vezi!? De fapt, nu-ţi vine în minte niciun răspuns!

— Nici gând. Nu meriţi să afli, pentru că n-ai încredere în mine.

Îmi dau ochii peste cap.

— Ce mai ştii s-o suceşti!

Opresc filmul şi ieşim amândoi pe veranda din faţă. Bem ceai dulce, pe care l-am făcut azi-noapte. Afară e răcoare; încă e destul de rece, se simte că n-a venit primăvara cu adevărat, dar că se apropie. Cornul din curtea din faţă are să înflorească în curând. Vântul adie uşor, plăcut. Aş fi în stare să stau aici toată după-amiaza şi să privesc cum crengile se clatină şi se apleacă şi cum dansează frunzele.

Ne-a mai rămas puţin timp de petrecut împreună. Apoi va trebui să plece ca s-o ajute pe mama lui. Aş merge cu el, să păzesc casieria în timp ce el mută mobila de colo colo, dar, ultima dată când Peter m-a luat cu el la magazin, mama lui s-a încruntat şi a zis că acolo e vorba de afaceri, nu de „adunări de adolescenţi”. Mama lui Peter nu-mi arată făţiş că i-aş fi antipatică şi, de fapt, nici nu cred că-i sunt antipatică în gândurile ei intime, dar e limpede că încă nu m-a iertat pentru faptul că m-am despărţit o vreme de Peter anul trecut. Se poartă frumos cu mine, dar simt un fel de neîncredere din partea ei, un fel de îndoială precaută. Îmi sugerează o atitudine de să-aşteptăm-şi-să-

vedem... hai să vedem când anume ai să-mi răneşti iar băiatul. Eu mi-am închipuit mereu că o să am o relaţie superbă cu mama primului meu prieten, o relaţie de tip Ina Garten. Îmi închipuiam că vom pregăti cina împreună, că vom bea ceai şi vom vorbi deschis, prietenos, că vom juca scrabble în după-amiezile ploioase.

— La ce te gândeşti? întreabă Peter. Iar ai privirea aia.

Îmi muşc buza de jos.

— Aş fi vrut să-i fiu mai simpatică mamei tale.

— Dar chiar îi eşti simpatică.

— Peter!

Îl privesc îndelung, cu subînţeles.

— Chiar aşa e! Dacă nu te-ar fi simpatizat, nu te-ar fi invitat la cină.

— Mă invită la cină pentru că vrea să te vadă pe tine, nu pe mine.

— Nu-i adevărat!

Se vede că problema asta nu i-a trecut niciodată prin gând, dar există un sâmbure de adevăr şi îşi dă şi el seama.

— Ar vrea să ne despărţim înainte să plecăm la facultate, izbucnesc eu fără să vreau.

— Şi soră-ta, la fel.

— Ha! declar triumfător. Deci recunoşti că mama ta vrea să ne despărţim!

Nu prea îmi dau seama de ce mi se pare o victorie. E un gând deprimant, chiar dacă bănuiam situaţia asta de ceva timp.

— E de părere că nu e o idee bună să te implici într-o relaţie serioasă la vârsta asta. N-are legătură cu tine. Eu i-am spus: nu a mers între tine şi tata, dar asta nu înseamnă că o să se întâmple la fel cu noi. Nu semăn deloc cu tata. Iar tu nu semeni cu mama.

Părinţii lui Peter au divorţat când Peter era în clasa a şasea. Tatăl lui locuieşte cam la jumătate de oră de mers, împreună cu soţia lui nouă şi cu cei doi fii mici ai lor. Peter nu prea vorbeşte despre tatăl său. Aduce rar vorba de el, dar anul ăsta, din senin, tatăl a încercat să se apropie iar de el, l-a invitat ba la meciuri de baschet, ba la ei acasă, la cină. Până acum, Peter s-a făcut că plouă.

— Seamănă cu tine? întreb eu. Mai bine zis, semeni cu el?

Îmi răspunde supărat:

— Mda. Aşa zice lumea.

Îmi las capul pe umărul lui.

— Atunci, cred că e foarte chipeş.

— O fi fost în tinereţe, recunoaşte Peter. Acum sunt mai înalt ca el.

Avem în comun problema asta: Peter o mai are doar pe mama lui, iar eu, doar pe tatăl meu. El zice că e mai bine în cazul meu, că am pierdut o mamă care mă iubea, în timp ce tatăl lui e încă în viaţă, dar e un nemernic. Aşa spune el, nu eu. Îi dau dreptate în parte, din moment ce eu am multe amintiri frumoase legate de mami, iar el nu are aproape niciuna legată de tatăl său.

Mă bucuram mult de momentele în care, după ce făceam baie, mă aşezam cu picioarele încrucişate înaintea ei şi mă uitam la televizor, în timp ce ea îmi pieptăna părul încâlcit. Ţin minte că Margot nu suporta nicicum să stea la pieptănat, însă pe mine nu mă deranja. Amintirile astea îmi plac cel mai mult, e vorba mai degrabă de un sentiment decât de amintirea întâmplărilor concrete. De acel murmur al unor amintiri cu contur difuz, delicate şi, de fapt, destul de banale, toate amestecându-se cumva într-un singur moment din trecut. O altă amintire de genul ăsta e legată de zilele în care o duceam cu maşina pe Margot la lecţiile de pian, după care, împreună cu mami, mâncam îngheţată în secret, în parcarea de la McDonald’s.

Cu sirop de căpşuni şi caramel. Îmi dădea alunele din porţia ei, ca să am mai multe. Am întrebat-o odată de ce nu-i place îngheţata cu alune, iar ea a răspuns că-i place, de fapt, dar că eu o *ador*. Şi ea mă adora pe mine.

Totuşi, în ciuda acestor amintiri frumoase, pe care nu le-aş da la schimb pentru nimic în lume, sunt convinsă că, chiar dacă mama ar fi fost o nemernică, tot aş fi preferat să-mi fie alături decât să nu fie deloc. Sper că, într-o bună zi, şi Peter va gândi la fel în privinţa tatălui său.

— Acum la ce te gândeşti? întreabă el.

— La mama, îi răspund.

Peter pune paharul jos şi se întinde lăsându-şi capul la mine în poală. Se uită în sus, în ochii mei, şi spune:

— Aş fi vrut să o cunosc.

— I-ar fi plăcut mult de tine, spun eu şi îi mângâi părul.

Apoi întreb ezitând:

— Crezi că aş putea să-l întâlnesc cândva pe tatăl tău?

Chipul i se înnorează şi regret că am deschis subiectul.

— N-ai de ce să-l întâlneşti, spune el. Nu merită atenţia ta.

Se cuibăreşte lângă mine.

— Hei, ce-ai zice să ne îmbrăcăm în costume de Romeo şi Julieta anul ăsta, de Halloween? Cei de la UVA sunt înnebuniţi după Halloween.

Mă reazem cu spatele de stâlpul verandei. Îmi dau seama că încearcă să schimbe subiectul şi mă hotărăsc să-i fac pe plac.

— Adică să ne costumăm în varianta cu Leo şi Claire.

— Exact! Mă trage uşor de coadă: Am să mă îmbrac în armură argintie şi am să fiu cavalerul tău.

Îi mângâi părul.

— Ai fi de acord să-ţi laşi părul să crească încă puţin? Şi poate... să ţi-l vopseşti blond? Altfel, lumea ar putea să creadă că eşti doar un cavaler.

Peter izbucneşte în râs atât de tare, încât nu cred că a auzit restul frazei.

— Doamne, Covey! De ce spui lucruri atât de hilare?

— Glumeam!

Pe jumătate. Continui:

— Dar să ştii că privesc problema costumelor cu seriozitate. Decât să faci lucrurile pe jumătate, mai bine nu le faci deloc.

— Bine, să zicem că poate am să port o perucă, dar nu pot să-ţi promit. O să fie primul nostru Halloween petrecut la UVA.

— Eu am mai fost la UVA de Halloween.

În toamna anului în care Margot şi-a luat permisul de conducere, ne-am dus cu Kitty şi am cutreierat peluza, primind bomboane de la ceilalţi. Purta un costum Batman. Mă întreb dacă i-ar plăcea să mergem iar.

— Vreau să zic că o să putem merge în sfârşit la petrecerile lor de Halloween. Adică să mergem ca studenţi, nu să intrăm pe furiş. În clasa a zecea, eu şi Gabe am fost daţi afară de la o petrecere SAE[5] şi a fost cel mai penibil moment din viaţa mea.

Îl privesc, uimită.

— Tu nu te simţi niciodată penibil.

— Ei bine, atunci m-am simţit. Încercam să intru în vorbă cu o tipă îmbrăcată în costum de Cleopatra şi au apărut nişte tipi mai mari şi s-au răstit la mine: „Cară-te, piciule”, iar tipa aia şi prietenele ei au început să râdă. Ce bădărani!

Mă aplec şi-l sărut pe ambii obraji.

— Eu n-am să râd niciodată de tine.

— Râzi mereu de mine, spune el.

---

[5] Sigma Alfa Epsilon, o fraternitate de studenţi universitari din SUA (*N.t.*).

Îşi înalţă capul, îmi apropie chipul şi ne sărutăm ca şi cum aş fi cu capul în jos, ca în secvenţa aia din *Spider-Man*.

— Dar îţi place când râd de tine, îi spun, iar el ridică din umeri, zâmbind.

4

E prima zi a Săptămânii Absolvenţilor, perioadă în care fiecare zi are o anumită temă. Tema de azi e „spiritul de echipă”, motiv pentru care sunt îmbrăcată cu bluza de lacrosse a lui Peter şi mi-am prins părul în două cozi, cu panglici în culorile liceului, alb şi albastru-deschis. Peter şi-a pictat jumătate din faţă cu alb şi jumătate cu albastru. Când a venit azi-dimineaţă să mă ia şi l-am văzut, am ţipat de surpriză.

Săptămâna continuă după cum urmează: marţi, ziua anilor ’70; miercuri, ziua pijamalelor; joi, ziua costumelor de personaje (pe care chiar o aştept cu entuziasm); iar vineri pornim în excursia de absolvire. S-a votat, ca să alegem între oraşul New York şi Disney World şi a câştigat varianta New York. O să pornim cu un autocar închiriat într-o călătorie de trei zile, cât ţine weekendul. E momentul perfect pentru activităţi de genul ăsta, pentru că elevii de-a douăsprezecea îşi ies din minţi în aşteptarea răspunsurilor de la facultăţi şi e bine să ni se mai distragă atenţia. Mai puţin în cazul celor care s-au înscris mai din timp şi ştiu deja unde urmează să plece. E cazul lui Peter şi al lui Lucas Krapf, care o să studieze la facultatea Sarah Lawrence. Majoritatea colegilor mei o să rămână în stat. După cum ne spune mereu doamna Duvall, îndrumătoarea

noastră: Dacă tot locuim în Virginia, de ce să nu profităm de facultăţile de stat atât de bune? Mă bucur că atât de mulţi dintre noi o să rămânem în Virginia, că n-o să ne împrăştiem în cele patru zări.

La ora prânzului, când intru cu Peter în sala cantinei, dăm de trupa a cappella a liceului, care îi cântă unei fete de-a unşpea o serenadă cu titlul „Will You Still Love Me Tomorrow?”[6], dar cu versurile schimbate în „Will You Go to Prom with Me, Gina?”[7] Ne oprim şi-i ascultăm câteva momente, apoi ne aşezăm la coadă ca să luăm mâncare. Balul de absolvire are loc abia peste câteva luni, dar deja au început să se facă invitaţii de genul ăsta. Până acum, cea mai impresionantă invitaţie a fost făcută săptămâna trecută. Steve Bledell a accesat pe ascuns panoul digital pentru anunţuri şi a şters lista cu evenimentele zilei şi a scris în loc: „Mergi cu mine la bal, Liz?” Tipii de la departamentul IT au reuşit să rezolve problema abia după două zile. Chiar în dimineaţa asta, Darrell i-a umplut dulăpiorul lui Pammy cu trandafiri roşii şi a lipit pe uşă petale formând cuvântul „BAL?” Omul de serviciu a răcnit la el, dar pozele arată superb pe pagina de Instagram a lui Pammy. Nu ştiu ce pune la cale Peter. Nu prea i-ar sta în fire să facă gesturi din astea romantice şi spectaculoase.

Avansând de-a lungul şirului de elevi, Peter întinde mâna ca să ia o negresă, dar îi spun:

— Nu lua, am adus fursecuri!

Şi chipul i se luminează.

— Poţi să-mi dai unul acum? întreabă el.

Scot cutia de plastic transparent din geantă şi Peter înşfacă imediat un fursec.

— Mai bine le ţinem doar pentru noi, spune el.

---

[6] „Ai să mă iubeşti şi mâine?” (*N.t.*).

[7] „Mergi la bal cu mine, Gina?” (*N.t.*).

— Prea târziu, îi zic, pentru că prietenii noştri deja ne-au ochit.

Pornim spre masa lor şi Darrell începe să cânte: „Her cookies bring all the boys to the yard.”[8] Aşez cutia pe masă şi băieţii sar toţi, apucă fursecuri şi le înfulecă lacom.

Pammy reuşeşte şi ea să pună mâna pe un fursec şi exclamă:

— Sunteţi nişte bestii.

Darrell lasă capul pe spate şi rage ca o fiară, stârnindu-i râsul.

— Sunt incredibile! geme mulţumit Gabe şi-şi linge ciocolata de pe degete.

— Sunt acceptabile, spun eu cu modestie. Sunt bune, dar nu incredibil de bune. Nu perfecte.

Rup un colţ din fursecul lui Peter.

— Sunt mai bune imediat după ce sunt scoase din cuptor.

— Ai vrea, te rog, să vii la mine în vizită şi să-mi faci fursecuri, ca să aflu ce gust au imediat după ce sunt scoase din cuptor?

Gabe muşcă cu poftă dintr-un al doilea fursec şi închide ochii, pierdut în extaz.

Peter smulge încă unul din grămadă.

— Gata, mă, sunt ale prietenei mele, o să le mâncaţi pe toate!

Chiar şi acum, după un an întreg, încă simt fiori când îl aud vorbind de „prietena mea”, ştiind că se referă la mine.

— Ai să faci burtă dacă nu te opreşti din mâncat prostii, spune Darrell.

Peter muşcă din fursec, îşi ridică tricoul şi-şi loveşte abdomenul.

---

[8] „Fursecurile ei adună toţi băieţii în curte”; vezi cântecul *Milkshake*, al lui Kelis, cu refrenul „My milkshake brings all the boys to the yard” („Milkshake-ul meu adună toţi băieţii în curte”) (*N.t.*).

— Nu vezi ce pătrăţele am, prietene?
— Eşti o fată norocoasă, Large, spune Gabe.
Darrell clatină din cap.
— Nici gând. Kavinsky e ăla norocos.

Peter îmi surprinde privirea şi-mi face cu ochiul, iar inima începe să-mi zvâcnească puternic.

Mă gândesc că, atunci când am să ajung la vârsta lui Stormy, am să revin cu gândul tocmai la momentele astea de zi cu zi: la Peter, mestecând un fursec cu capul aplecat; la soarele care pătrunde prin geamurile cantinei şi la lumina reflectată în părul lui castaniu; la ochii lui, privindu-mă.

Are antrenament de lacrosse după ore. Mă duc şi-l urmăresc din tribune şi în acelaşi timp îmi fac temele. Dintre toţi membrii echipei, Peter e singurul care urmează să se mute la o facultate cu echipa în prima divizie, iar domnul White, antrenorul, deja jeleşte şi se plânge că n-o să mai aibă ce face cu echipa fără el. Nu prea pricep toate subtilităţile jocului, dar îmi dau seama când trebuie să aclam şi când trebuie să huidui. Pur şi simplu îmi place să privesc cum joacă. De fiecare dată când lansează mingea, e convins că are să intre în poartă şi de obicei chiar intră.

Tati şi doamna Rothschild sunt în mod oficial un cuplu, iar asta încă din luna septembrie a anului trecut. Kitty e fericită până peste cap şi-şi declară meritele cu fiecare ocazie.

— Toate s-au întâmplat datorită planului meu măreţ, se laudă ea.

Trebuie să recunosc, fata asta chiar are spirit vizionar. Până la urmă, datorită ei m-am împăcat cu Peter, în ciuda tuturor piedicilor, iar acum suntem îndrăgostiţi unul de celălalt.

La cât de puţine au în comun, tati şi doamna Rothschild sunt un cuplu surprinzător de reuşit. (Repet, ca şi în cazul

meu şi al lui Peter.) Apropierea în spaţiul geografic chiar simplifică lucrurile. Doi vecini singuratici, Netflix, doi câini, o sticlă de vin alb. E minunat, după părerea mea. Viaţa lui tati e mult mai bogată de când şi-a făcut apariţia doamna Rothschild. Ies mereu împreună, merg în diverse locuri şi participă efectiv la o mulţime de activităţi. De exemplu, sâmbătă dimineaţa, înainte să ne trezim noi, ceilalţi, ei pornesc la plimbare pe deal şi privesc răsăritul soarelui. Nu ştiu ca tati să fi fost vreodată mare amator de astfel de expediţii, dar s-a obişnuit imediat. Ies împreună în oraş, la cină, vizitează diverse crame, se întâlnesc cu prietenii doamnei Rothschild. Fireşte, încă îi place să rămână acasă şi să urmărească documentare, dar lumea lui s-a extins atât de mult odată cu venirea ei... şi e mult mai puţin singuratic, cu toate că eu nu mi-am dat seama cât de singuratic a fost, de fapt, în toţi aceşti opt ani de la moartea lui mami. Dar aşa trebuie să fi fost, din moment ce acum e atât de animat şi umblă toată ziua de colo-colo. Doamna Rothschild ia masa cu noi cel puţin de câteva ori pe săptămână, astfel încât deja mi se pare ciudat când intru în bucătărie şi nu-i aud râsetul plin şi uşor gutural şi n-o văd acolo, la masă, cu un pahar de vin alb, alături de paharul de bere al tatei.

În aceeaşi zi, după cină, scot la iveală fursecurile şi îngheţata, pentru desert, iar tati exclamă:

— Iar fursecuri?

Apoi schimbă priviri pline de înţeles cu doamna Rothschild. Întinde îngheţata de vanilie pe fursec cu o lingură şi spune:

— Faci multe prăjituri în ultima vreme. Cred că eşti destul de stresată, aşteptând să apară scrisorile alea de confirmare a înscrierii la facultate.

— N-are nicio legătură, le spun eu. Vreau doar să-mi perfecţionez reţeta de fursecuri cu ciocolată. Fiţi şi voi recunoscători, dragilor!

Tati începe să povestească:

— Ştii, am citit un articol care spune că genul ăsta de activitate chiar are un rol terapeutic. E legat de procesul repetitiv de măsurare a ingredientelor şi de creativitate. Psihologii numesc fenomenul „activare comportamentală”.

— Sună bine, numai să funcţioneze, spune doamna Rothschild şi rupe o bucată de fursec, băgând-o în gură. Eu merg la SoulCycle[9]. Acolo îmi regăsesc echilibrul.

Dacă ar fi fost Margot aici, şi-ar fi dat ochii peste cap. Doamna Rothschild m-a convins să merg cu ea odată... îmi pierdeam întruna ritmul şi nu reuşeam să mă sincronizez iarăşi cu ceilalţi.

— Lara Jean, trebuie neapărat să mai mergem. E un instructor nou care pune numai muzică Motown. O să-ţi placă.

— Eu când am să pot veni cu tine, Tree? întreabă Kitty.

Aşa s-a obişnuit Kitty să-i spună doamnei Rothschild. Mie încă îmi vine în minte numele ei de familie când mă gândesc la ea şi mai fac gafe uneori, dar încerc să-i spun Trina în conversaţie.

— Pot să te duc după ce împlineşti doisprezece ani, spune ea. Asta e regula la SoulCycle.

Nu-mi vine să cred că Kitty deja are unsprezece ani. Kitty are unsprezece ani şi eu o să împlinesc optsprezece în luna mai. Cum trece timpul... Îl privesc pe tati, care stă de cealaltă parte a mesei, şi observ că se uită la Kitty cu un fel de zâmbet trist, apoi se întoarce spre mine. Probabil că şi el are aceleaşi gânduri.

---

[9] Lanţ de săli de exerciţiu fizic cu biciclete staţionare din SUA (*N.t.*).

Îmi surprinde privirea şi cântă: „Lara Jean, don’t you worry ’bout a thing”[10], încercând din răsputeri să-l imite pe Stevie Wonder, iar noi, ceilalţi, oftăm, stânjeniţi. Ia o muşcătură din sendvişul cu îngheţată improvizat şi spune:

— Ţi-ai dat toată silinţa. O să se împlinească toate conform aşteptărilor.

— Nu pot să cred că UVA ar putea să te refuze, spune doamna Rothschild.

— Să dea domnul, zice Kitty şi bate în lemnul mesei cu degetele.

Se întoarce spre mine şi spune:

— Bate şi tu!

Mă supun şi lovesc şi eu în masă.

— De fapt, ce înseamnă chestia asta?

Tati se înviorează numaidecât.

— Se crede că obiceiul provine din mitologia greacă. Miturile lor susţineau că există fiinţe magice numite driade, care trăiesc în interiorul copacilor. Şi oamenii obişnuiau să le ceară ajutorul. De aici, obiceiul de a bate în lemn, ca o măsură de protecţie în plus împotriva vicisitudinilor sorţii.

Acum ne-a venit rândul mie, doamnei Rothschild şi lui Kitty să schimbăm priviri. Tata e aşa un tocilar şi doamna Rothschild pare atât de tânără în comparaţie cu el, deşi diferenţa de vârstă dintre ei nu e atât de mare. Şi totuşi relaţia lor merge bine.

* * *

Se lasă noaptea, dar nu pot să dorm, aşa că zac în pat şi iau de la capăt lista cu activităţile mele extracurriculare. Punctele forte sunt experienţa de la Belleview şi

[10] *Don’t You Worry ’bout a Thing* („Nu-ţi face nicio grijă”), titlul unui cântec al lui Stevie Wonder (*N.t.*).

internshipul la bibliotecă de vara trecută. Scorul meu SAT e mai mare decât media de la UVA. Margot a fost admisă cu numai 40 de puncte în plus faţă de mine. Am luat un cinci la examenul cursului AP[11] de istorie a Statelor Unite. Cunosc oameni care au fost admişi la UVA şi cu mai puţin.

Speranţa mea e că eseul o să mă ajute să ies puţin în evidenţă. Am scris despre mama şi despre surorile mele, despre cât de mult a contribuit la formarea noastră – atât în vremea când era în viaţă, cât şi atunci când n-a mai fost. Doamna Duvall a spus că nu a mai citit de ani de zile o lucrare atât de bună, dar doamna Duvall are dintotdeauna o slăbiciune pentru fetele Song, aşa că cine ştie?

Mă mai întorc agitată de pe-o parte pe alta câteva minute şi, în cele din urmă, arunc de pe mine cuvertura şi mă dau jos din pat. Cobor la parter şi încep să măsor ingredientele pentru fursecuri cu ciocolată.

5

E joi, ziua personajelor, ziua pe care o aştept de la începutul săptămânii. Am dezbătut cu Peter pe tema asta ore în şir. Eu mi-am susţinut opţiunea pentru Alexander Hamilton şi Eliza Schuyler, dar am fost nevoită să cedez atunci când am aflat cât de mult ar fi costat să închiriem costume din perioada colonială, într-un timp atât de scurt.

[11] „AP” de la „Advanced Placement” (Plasare Avansată); cursurile opţionale AP, în licee, vizează cunoştinţe avansate, de nivel universitar, şi oferă elevilor ambiţioşi posibilitatea de a obţine o situaţie şcolară mai bună, în vederea admiterii la facultate; nota maximă ce se poate obţine la examenul final este 5 (*N.t.*).

Cred că să cauţi costume care să meargă în tandem este ocupaţia mea favorită când e vorba de un cuplu. Asta, bineînţeles, pe lângă sărutуri, pe lângă drumurile gratuite cu maşina şi pe lângă compania propriu-zisă a lui Peter.

El a propus să îmbrace un costum de Spider-Man şi eu să port o perucă roşcată şi să mă prefac că sunt Mary Jane Watson, în mare parte pentru că deja are costumul respectiv – şi pentru că el e foarte bine făcut de la lacrosse, aşa că de ce să nu ofere publicului ceea ce-şi doreşte? Aşa a spus el, nu eu.

În cele din urmă, am hotărât să ne dăm drept Tyler Durden şi Marla Singer, din *Fight Club*. De fapt, a fost ideea lui Chris, prietena mea cea mai bună. Urmăream filmul împreună cu ea şi cu Kitty la noi acasă, iar Chris a spus că eu şi Peter am face bine să ne îmbrăcăm ca psihopaţii ăia. A spus că o să provocăm un şoc şi că o să dea bine – cel puţin, în ceea ce mă priveşte pe mine. Iniţial, m-am împotrivit, pentru că Marla nu e asiatică şi am şi eu principiul meu de numai-costume-de-personaje-asiatice, dar s-a întâmplat apoi ca mama lui Peter să-i găsească o geacă roşie, din piele, la o vânzare de patrimoniu personal şi, astfel, lucrurile s-au legat de la sine. Cât despre costumul meu, doamna Rothschild mi-a împrumutat haine chiar din garderoba ei, din anii ’90 când era ea tânără.

În dimineaţa asta, doamna Rothschild vine în vizită înainte de serviciu ca să mă ajute să mă pregătesc. Stau la masa din bucătărie, îmbrăcată în rochia ei combinezon şi într-o jachetă cu blană sintetică. Pe cap port o perucă. Pentru Kitty e o mare distracţie să o zburlească, pentru a obţine aspectul ăla trăsnit de coafură distrusă. Tot încerc să-i alung mâinile năclăite cu spumă de păr, iar ea îmi tot zice:

— Dar aşa trebuie să arate!

— Ai noroc că nu obişnuiesc să arunc lucrurile vechi, spune doamna Rothschild, sorbind cafea din termos.

Scotoceşte în poşetă şi-mi azvârle o pereche de pantofi negri, din ăia cu talpa de grosime kilometrică şi tocuri pe măsură.

— În prima tinereţe eram maestră când venea vorba de Halloween. Eram regina costumaţiilor. Acum e rândul tău să porţi coroana, Lara Jean.

— Dar poţi să fii regină în continuare, îi spun eu.

— Nu, jocul costumaţiilor e pentru tineri. Dacă aş purta acum un costum de Sherlock Holmes sexy, lumea ar zice că sunt disperată. Îmi înfoaie părul: Mi-a trecut vremea, asta e. I se adresează lui Kitty: Ce zici? Ar mai merge puţin fard de bronz industrial pe pleoape, aşa-i?

— Să nu exagerăm, spun eu. Totuşi, e vorba de şcoală.

— Ăsta e farmecul costumaţiilor, libertatea de a exagera, spune doamna Rothschild cu nonşalanţă. Să faci multe poze la şcoală. Să mi le trimiţi pe telefon, să le pot arăta prietenelor de la serviciu. O să le placă la nebunie... Doamne, că tot veni vorba de serviciu, cât e ceasul?

Doamna Rothschild întârzie întotdeauna, fapt ce-l scoate din minţi pe tata, care ajunge mereu cu zece minute mai devreme. Şi totuşi!

Când Peter vine să mă ia, alerg afară, deschid portiera din dreapta şi ţip când dau cu ochii de el. E blond!

— O, Doamne! zbier eu, mângâindu-i părul. Ţi l-ai decolorat?

Mă priveşte cu un rânjet plin de satisfacţie.

— Mi-am dat cu un spray. Mi l-a cumpărat mama. Am să-l pot folosi din nou când o să ne îmbrăcăm ca Romeo şi Julieta, de Halloween.

Mă soarbe din priviri.

— Îmi plac pantofii. Arăţi sexy.

Simt că mi se înfierbântă obrajii.

— Lasă!

Ieşind cu spatele de pe aleea din faţa casei, se întoarce iar spre mine şi spune:

— Să ştii că e adevărat.

Îi dau un ghiont.

— Atât îţi spun: lumea ar face bine să recunoască ce personaj întruchipez.

— Mă ocup eu de asta, mă asigură el.

Şi se ţine de cuvânt. Când pornim pe culoarul elevilor de-a doisprezecea, Peter pune pe telefon „Where is My Mind?” de la The Pixies, cu volum mare, şi cei din jur chiar încep să ne aplaude. Nimeni nu mă întreabă dacă nu cumva sunt un personaj din manga.

Ne întoarcem de la liceu şi ne întindem pe canapea; lui Peter, picioarele îi atârnă dincolo de margine. Încă are pe el costumaţia, dar eu m-am schimbat în hainele mele obişnuite.

— Mereu porţi şosete aşa drăgălaşe, spune el şi-mi ridică piciorul drept.

Cele pe care le port acum sunt cenuşii, cu buline albe şi desene galbene cu chipul unui ursuleţ.

— O soră din familia bunicilor mi le trimite din Coreea, spun eu cu mândrie. Acolo se vând cele mai drăguţe chestii, să ştii.

— O rogi să-mi trimită şi mie câteva perechi? Nu cu urşi, dar poate, nu ştiu, cu tigri. Tigrii sunt la modă.

— Ai picioare prea mari ca să-ţi încapă în şosete atât de drăguţe. Ţi-ar ieşi în evidenţă vârful degetelor. Ştii ce? Pun pariu că aş putea să-ţi găsesc şosete pe măsură la... ăăă... la zoo.

Peter se ridică în capul oaselor şi începe să mă gâdile.

— Sunt convinsă... că... urşii panda... şi gorilele... trebuie să-şi ţină şi ele... de cald cumva, reuşesc să spun printre icnete. În timpul iernii. Poate că reuşim să găsim şi vreo

tehnologie de dezodorizare pentru şosete. Stai... gata... opreşte-te!

— Să mă opresc? Atunci nu mai râde de picioarele mele!

Mi-am vârât mâna sub braţul lui şi-l gâdil fioros. Dar astfel n-am făcut decât să mă expun unor noi atacuri.

— Bine, gata, pace! strig eu.

Peter încetează şi mă prefac că mă opresc şi eu, dar îi strecor un ultim atac pe sub braţ, la care scoate un icnet ascuţit, cum n-am mai auzit niciodată la el.

— Ai zis pace! mă acuză.

Cădem de acord şi ne întindem la loc, istoviţi.

— Chiar ţi se pare că-mi miros picioarele?

Nu mi se pare. Îmi place mult cum miros după meciurile de lacrosse: a transpiraţie şi iarbă, şi Peter. Dar îmi place şi să-l tachinez, să văd cum îi apare acea privire nesigură pe chip, chiar şi pentru o fracţiune de secundă.

— Ei bine, na, când ai meci..., spun eu.

Atunci Peter sare iar la atac şi începem să ne războim, râzând în hohote, până când intră Kitty, aducând cu ea o tavă cu un sendviş cu caşcaval şi un pahar cu suc de portocale.

— N-aveţi decât să vă faceţi de cap în camera ta, spune ea şi se aşază pe jos. Aici e spaţiu public.

Mă desprind de Peter şi-i arunc o privire mânioasă.

— Nu facem nimic intim, *Katherine*.

— Soră-ta zice că-mi miros picioarele, spune Peter şi-i întinde piciorul. Zi şi tu, nu minte?

Kitty îl împinge la o parte cu cotul.

— N-am de gând să-ţi miros picioarele. Se cutremură toată: Sunteţi nişte perverşi.

Ţip şi arunc cu o pernă în ea. Kitty face ochii mari.

— Ai noroc că n-ai dat peste sucul meu! Tati o să-ţi ia gâtul dacă murdăreşti iar covorul. Şi spune cu înţeles: Mai ţii minte povestea cu acetona?

Peter îmi ciufuleşte părul.

— Of, nătângo!

Îi dau un brânci.

— Nu sunt nătângă. Tu eşti ăla care s-a împiedicat în propriile picioare când ai încercat să iei pizza acum câteva seri, când eram la Gabe.

Kitty izbucneşte în chicote şi Peter aruncă o pernă în ea.

— Serios, de ce tot faceţi corp comun împotriva mea? strigă el.

— Rămâi la cină? întreabă Kitty după ce se liniştеşte.

— N-am cum. Mama face friptură de pui.

Kitty face ochii mari.

— Norocosule! Lara Jean, noi ce avem la cină?

— Chiar acum decongelez nişte piept de pui, spun eu.

Se strâmbă la mine, la care îi spun:

— Dacă nu-ţi convine, ce-ar fi să înveţi să găteşti? Să nu crezi că o să-ţi pregătesc masa după ce plec la facultate.

— Cum să nu? Probabil că ai să treci pe la noi în fiecare seară. Apoi, către Peter: Mă primeşti la cină la tine?

— Sigur, spune el. Puteţi veni amândouă.

Kitty începe să strige, bucuroasă, dar îi fac semn să tacă.

— Nu putem, altfel tati o să ia masa singur. Doamna Rothschild merge la Soul Cycle în seara asta.

Kitty muşcă din sendvişul ei cu caşcaval.

— Atunci îmi mai fac un sendviş. N-am chef de pui vechi şi uscat, de la congelator.

Mă ridic subit de pe canapea.

— Kitty, îţi fac altceva dacă-mi împleteşti părul mâine. Vreau să încerc ceva deosebit pentru excursia la New York.

N-am mai fost în viaţa mea la New York. Când am mers ultima oară într-o vacanţă în familie, am votat toţi, iar eu am ales New Yorkul, dar am pierdut în favoarea drumului

în Mexic. Kitty îşi dorea să mănânce taco cu peşte şi să înoate în ocean, iar Margot voia să vadă ruinele mayaşe şi să-şi exerseze cunoştinţele de spaniolă. În cele din urmă, m-am bucurat de înfrângere. Înainte de a merge în Mexic, eu şi Kitty nu mai ieşiserăm din ţară. N-am mai văzut niciodată o apă atât de albastră.

— Ţi-l împletesc dacă o să mai am timp, după ce îl împletesc pe-al meu, spune ea.

Nu cred că pot spera la mai mult de atât. N-am ce face, se pricepe de minune la aranjatul părului.

— Cine o să-mi împletească părul la facultate? mă întreb eu îngândurată.

— Eu, spune Peter plin de încredere.

— Nu ştii cum se face, mă strâmb eu.

— Mă învaţă puştoaica asta mică. Nu-i aşa, puştoaico?

— Ce-mi dai în schimb? întreabă Kitty.

Negociază aprins şi, în cele din urmă, stabilesc ca Peter să o ducă cu prietenele ei la cinema într-o după-amiază de sâmbătă. Aşa ajung să mă aşez pe podea, cu picioarele încrucişate, Peter şi Kitty luând loc pe canapea, în spatele meu. Kitty îi arată o împletitură franţuzească şi Peter o filmează cu telefonul.

— Acum încearcă tu, spune ea.

Lui Peter îi tot scapă câte o şuviţă şi e cam agasat.

— Ai mult păr, Lara Jean.

— Dacă nu-ţi iese asta franţuzească, îţi arăt alta mai simplă, spune Kitty şi dispreţul i se simte în glas, fără nicio îndoială.

Şi Peter a sesizat.

— Nu, o să-mi iasă. Lasă-mă o clipă. O să ajung să stăpânesc împletitura aşa cum stăpânesc cealaltă chestie franţuzească.

Îmi face cu ochiul.

Eu şi Kitty ţipăm deodată la el.

— Nu vorbi aşa de faţă cu sora mea! strig şi-l îmbrâncesc în piept.

— Glumeam!

— Şi, oricum, nu eşti *chiar* aşa de priceput la săruturi franţuzeşti.

Cu toate că, mda, cam e.

Peter îmi aruncă o privire de genul *Pe cine crezi că păcăleşti?* la care ridic din umeri, pentru că, într-adevăr, pe cine păcălesc?

Mai târziu, îl conduc pe Peter la maşină, iar el se opreşte în dreptul portierei din dreapta şi întreabă:

— Hei, cu câţi băieţi te-ai sărutat până acum?

— Doar cu trei. Cu tine, cu John Ambrose McClaren – îi rostesc numele rapid, ca şi cum aş smulge un plasture, dar Peter apucă oricum să se încrunte – şi cu vărul lui Allie Feldman.

— Puştiul care nu vedea bine cu un ochi?

— Da. Îl chema Ross. Mi-a părut drăguţ. S-a petrecut odată, când am rămas peste noapte acasă la Allie; l-am sărutat pentru că am fost provocată. Dar îmi doream s-o fac.

Mă priveşte bănuitor.

— Aşadar, cu mine, cu John şi cu vărul lui Allie.

— Exact!

— Ai uitat pe cineva, Covey.

— Pe cine?

— Pe Sanderson!

Resping acuzaţia cu un gest al mâinii.

— Aia nu se pune.

— Se pune Ross, vărul lui Allie Feldman, pe care l-ai sărutat în urma unei provocări, dar nu şi *Josh*, cu care, practic vorbind, m-ai înşelat? Mă atenţionează cu degetul: Nu, nu. Nu prea cred.

Îi dau un ghiont.

— Pe vremea aia nu eram împreună, ştii foarte bine.

— Un detaliu, dar să zicem. Se uită la mine pieziş: Numărul tău e mai mare ca al meu, să ştii. Eu nu m-am sărutat decât cu Gen, cu Jamila şi cu tine.

— Dar cu fata pe care ai cunoscut-o la Myrtle Beach cum rămâne? Când ai fost cu verişoarele tale. Cum rămâne cu Angelina?

Îi surprind o expresie ciudată pe chip.

— A, da. De unde ştii de ea?

— Te-ai lăudat la toţi!

S-a întâmplat în vara de dinaintea clasei a şaptea. Ţin minte că a scos-o din sărite pe Genevieve, era înnebunită că apucase cine ştie ce altă fată să-l sărute înaintea ei. Am căutat-o pe Angelina pe internet, dar nu prea aveam indicii care să ne ajute. Ştiam doar numele ei.

— Aşa că ai sărutat patru fete, şi nu numai, nu te-ai oprit la săruturi, Peter.

— Fie!

Acum chiar că mi-am dezmorţit limba.

— Eşti singurul băiat pe care l-am *sărutat* cu adevărat. Şi ai fost primul. Primul sărut, primul iubit, primul la toate! Ai fost primul pentru mine în atâtea privinţe, şi eu, pentru tine, în niciuna.

Răspunde timid:

— De fapt, nu e adevărat.

Mijesc ochii.

— Ce vrei să spui?

— N-am întâlnit nicio fată la Myrtle Beach. Toată povestea a fost o născocire.

— N-ai întâlnit nicio Angelina cu sâni mari?

— N-am zis niciodată c-ar avea sâni mari!

— Ba da. I-ai zis lui Trevor.

— Doamne, bine, fie! Dar îţi scapă esenţialul, să ştii.

— Care-i esenţialul, Peter?

Îşi drege glasul.

— Atunci, la subsolul lui McClaren. Primul meu sărut a fost tot cu tine.

Mă opresc brusc din râs.

— Serios?

— Da.

Îl privesc îndelung.

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu ştiu. Cred că am uitat. Şi mi-e jenă că am inventat povestea cu fata. Să nu spui nimănui!

Mă simt cuprinsă de un fel de uimire luminoasă. Deci am primit primul sărut al lui Peter Kavinsky. Cât de minunat!

Îmi împletesc imediat braţele în jurul gâtului lui şi-mi înalţ entuziasmată bărbia, aşteptând sărutul de noapte bună. Obrajii ni se ating. E o bucurie pentru mine că Peter are obrajii netezi şi că abia e nevoie să se bărbierească. Închid ochii, îi inspir mirosul şi-mi aştept sărutul. Iar el îşi atinge scurt şi inocent buzele de fruntea mea.

— Noapte bună, Covey!

Deschid ochii numaidecât.

— Atât?

— Ai spus mai devreme că nu mă pricep atât de bine la sărutat, ai uitat? spune el cu o satisfacţie îngâmfată.

— Glumeam!

Îmi face cu ochiul şi urcă la volan. Maşina porneşte şi o urmăresc îndepărtându-se. Deşi suntem împreună de un an întreg, totul îmi pare încă atât de nou... Să iubeşti un băiat, şi el să te iubească pe tine. Pare un miracol.

Nu intru în casă imediat. În caz că se întoarce. Aştept douăzeci de secunde, cu mâinile în şold, şi abia apoi pornesc spre treptele de la intrare, moment în care maşina lui Peter apare iar pe stradă şi se opreşte drept în faţa casei. Peter îşi scoate capul pe geam!

— Bine, strigă el. Atunci, hai să exersăm.

Alerg la maşină, îl apuc de tricou şi-l trag spre mine, apropiindu-mi chipul de chipul lui... după care imediat îl împing şi fug înapoi râzând, cu părul vâlvoi.

— Covey! strigă el.

— Aşa meriţi! îi strig veselă la rândul meu. Ne vedem mâine, în autobuz!

În acea seară, în baie, când ne spălăm pe dinţi, o întreb pe Kitty:

— Pe o scară de la unu la zece, cât de mult ai să-mi simţi lipsa după ce plec la facultate? Sincer vorbind.

— N-a venit timpul să vorbim despre asta, spune ea şi-şi clăteşte periuţa.

— Răspunde şi tu.

— Patru.

— Patru! Lui Margot i-ai acordat un 6,5 când a plecat!

Kitty se uită la mine şi clatină din cap.

— Lara Jean, trebuie neapărat să ţii minte fiecare detaliu? Nu-i sănătos.

— Măcar prefă-te că o să-ţi fie dor de mine! izbucnesc eu. Aşa ar fi frumos.

— Margot urma să plece în colţul opus al globului. Tu te muţi undeva la cinşpe minute de mers, aşa că nici n-o să aibă cum să mi se facă dor de tine.

— Chiar şi-aşa...

Îşi lipeşte mâna de piept, în dreptul inimii.

— Bine. O să-mi fie dor de tine atât de mult, încât am să plâng în fiecare seară. Cum ţi se pare?

Îi zâmbesc.

— Aşa mai merge.

— O să-mi fie atât de mult dor de tine, că o să-mi tai venele!

Chicoteşte nebunatic.

— Katherine! Nu vorbi aşa!

— Atunci nu mai umbla cu tot dinadinsul după complimente, spune ea şi se duce la culcare, lăsându-mă singură, să-mi împachetez obiectele de toaletă pentru călătoria de mâine la New York.

Dacă sunt admisă la UVA, probabil că o să las aici, acasă, un set de machiaj, creme şi piepteni, ca să nu fiu nevoită să le iau cu mine de fiecare dată. Margot a trebuit să fie foarte atentă la obiectele pe care le-a luat cu ea la Saint Andrews, căci Scoţia e atât de departe şi nu poate veni acasă decât rareori. Probabil că am să-mi fac bagaje doar pentru toamnă şi iarnă şi am să-mi las toate hainele de vară acasă, făcând rocada numai la schimbarea anotimpurilor.

6

Dimineaţă, tata mă duce cu maşina la şcoală, de unde pleacă autobuzul închiriat.

— Sună-mă imediat ce te stabileşti în camera de hotel, spune el în timp ce aşteptăm să se facă verde, undeva, lângă liceu.

— Aşa am să fac.

— Ai luat şi bancnota de douăzeci de rezervă?

— Da.

Tata mi-a dat aseară o bancnotă de douăzeci de dolari, pe care să o pun în buzunarul ascuns al jachetei, pentru orice eventualitate. Am primit şi cardul lui de credit, pentru diverse cheltuieli. Doamna Rothschild mi-a împrumutat mica ei umbrelă şi încărcătorul ei portabil, pentru telefon.

Tata mă priveşte cu coada ochiului şi oftează.

— Toate se petrec atât de repede! Întâi, excursia de absolvire, apoi balul, apoi ceremonia de absolvire în sine. Mai e puţin şi pleci de-acasă.

— O s-o ai pe Kitty, spun eu. Deşi, e drept, nu e o companie chiar atât de plăcută ca mine.

Tata râde.

— Dacă intru la UVA, am să vin mereu în vizită, aşa că nu-ţi face nicio grijă.

Intonez cuvintele cum o face el când îl imită pe Stevie Wonder.

Urc în autobuz şi mă aşez lângă Peter. Chris se aşază lângă Lucas. Mă aşteptam să-mi fie greu s-o conving pe Chris să vină şi ea în excursie, şi chiar mi-ar fi fost dacă ar fi câştigat excursia la Disney World. Dar la New York n-a mai fost nici ea şi toate s-au rezolvat uşor.

După o oră de la plecare, Peter ne invită pe toţi să jucăm Niciodată nu am făcut...[12], moment în care eu mă prefac că dorm, pentru că n-am avut parte de cine ştie ce experienţe interesante, nici în cazul drogurilor, nici în cazul sexului, şi numai asta îi interesează pe colegii mei. Din fericire, jocul se încheie destul de repede, probabil pentru că e mult mai puţin interesant atunci când se joacă fără băutură. Tocmai în clipa în care deschid ochii şi-mi dezmorţesc braţele şi mă „trezesc”, Gabe propune să jucăm Adevăr sau provocare?, şi-mi apare brusc un gol imens în stomac.

De când cu scandalul de anul trecut, legat de filmarea cu mine şi Peter şi cada jacuzzi, simt o mare jenă, întrebându-mă întruna ce cred ceilalţi că facem sau nu

[12] În original, *Never Have I Ever* – joc de societate în care fiecare participant declară curajos că a făcut cândva o activitate nebunească, iar ceilalţi trebuie să spună dacă au sau nu aceeaşi activitate la activ (*N.t.*).

facem noi doi în intimitate. La sex mă refer. Iar Adevăr şi provocare? e mult, mult mai rău decât Niciodată nu am făcut...! *Cu câţi ai făcut sex? Ai luat vreodată parte la o partidă în trei? De câte ori te masturbezi pe zi?* Astea sunt întrebările pe care şi le pun unii altora şi, dacă mi le-ar pune cineva mie, aş fi nevoită să mărturisesc că sunt virgină, ceea ce, cumva, ar fi un răspuns mai penibil decât oricare altul. De obicei, când începe jocul ăsta la petreceri, eu mă retrag discret la bucătărie sau în altă cameră. Dar acum n-am unde să mă refugiez, din moment ce ne aflăm într-un autobuz, aşa că sunt de-a dreptul încolţită.

Peter îmi aruncă o privire plină de veselie. Ştie la ce mă gândesc. Zice că nu-i pasă ce crede lumea, dar ştiu că nu-i adevărat. Având în vedere diverse întâmplări din trecut, se vede limpede că lui Peter îi pasă, de fapt, foarte mult.

— Adevăr sau provocare? îl întreabă Gabe pe Lucas.

Lucas ia o gură din sticla lui de Vitaminwater.

— Adevăr.

— Ai făcut vreodată sex cu un tip?

Mă încordez toată. Lucas e homosexual şi, chiar dacă a recunoscut, încă n-a recunoscut *pe bune*. Nu-i convine să le explice întruna celorlalţi, şi e normal. Doar nu-i treaba celorlalţi.

Urmează o pauză scurtă, după care Lucas spune:

— Nu. Încerci să-mi propui ceva?

Toţi izbucnesc în râs şi Lucas mai ia o gură de apă minerală, cu un zâmbet discret pe chip, dar eu îi observ imediat încordarea muşchilor gâtului şi ai umerilor. Îmi închipui că e obositor să fii mereu atent la pericolul unor astfel de întrebări, să fii gata să te aperi, să zâmbeşti, să distragi atenţia cu câte-o glumă. Problema mea legată de virginitate e minusculă faţă de a lui. Dar, chiar şi aşa, n-aş vrea să vorbesc despre ea.

Mă rog în gând ca Lucas să mă aleagă pe mine în continuare, ştiind că el o să fie blând cu mine. Dar probabil că Lucas nu observă rugămintea disperată din privirea mea, pentru că, în loc să mă aleagă pe mine, o alege pe Genevieve, care e aşezată cu câteva rânduri în spate şi se uită în telefon. În ultima vreme se vede cu un tip de la biserica ei, care învaţă la alt liceu, şi, prin urmare, nu prea a mai văzut-o nimeni de ceva timp. Am aflat de la Chris că părinţii ei au divorţat şi că tatăl ei s-a mutat într-un apartament nou cu iubita lui. Chris a zis că mama lui Genevieve a cedat nervos şi că a fost internată câteva zile, dar că acum situaţia e mai bună, fapt ce mă bucură. Peter i-a trimis narcise când s-a întors de la spital şi ne-am gândit împreună în fel şi chip ce să scriem pe felicitare. În cele din urmă, am scris doar „Sper că eşti bine, Wendy. Cu drag, Peter”. Ideea cu florile a fost a mea şi am contribuit şi eu cu bani, dar, fireşte, nu mi-am scris numele pe felicitare. Pur şi simplu, am avut mereu o simpatie faţă de Wendy; s-a purtat mereu frumos cu mine, încă de când eram mică. Până şi astăzi simt un gol în stomac când o văd pe Genevieve, dar nu mai e la fel de grav ca înainte. Îmi dau seama că n-o să mai fim prietene niciodată şi m-am împăcat cu gândul ăsta.

— Adevăr sau provocare, Gen? îi strigă Lucas.

Ea îşi ridică privirea din telefon. Fără să ezite, răspunde:

— Provocare.

Bineînţeles că a ales provocare. Se pot spune multe despre ea, dar cu siguranţă nu e laşă. Eu aş prefera să fac orice altceva decât să răspund la întrebări legate de sex, aşa că probabil că o să aleg şi eu tot provocare.

Lucas o provoacă pe Genevieve să meargă în faţă, să se aşeze lângă domnul Jain şi să-şi lase capul pe umărul lui.

— Să o faci ca lumea, să te credem şi noi, spune Lucas.

Toţi din jur râd în hohote. Se vede că nu prea ar vrea să facă una ca asta, dar repet: nu e laşă.

O urmărim cu toţii cum îşi croieşte drum pe culoar şi se opreşte în dreptul rândului pe care stă domnul Jain. E un profesor nou, a venit la liceu anul ăsta. Predă biologie. E tânăr şi chipeş. La şcoală poartă blugi strâmţi şi cămăşi cu nasturi la guler. Genevieve se aşază încet pe scaunul de lângă el şi nu-i văd decât ceafa cât vorbeşte. El zâmbeşte. Apoi ea se apropie uşor de el şi-şi lasă capul pe umărul lui, moment în care domnul Jain sare ca ars. Toţi izbucnesc în râs, iar domnul Jain se întoarce cu faţa la noi şi clatină din cap, descoperind uşurat că a fost doar o glumă.

Genevieve se întoarce la noi triumfătoare. Ia loc şi cercetează chipurile celor din jur; privirile ni se întâlnesc o clipă şi stomacul mi-o ia în jos. După care se uită în altă parte.

— Adevăr sau provocare, Chrissy?

— Jocul ăsta e penibil, spune Chris.

Gen o priveşte îndelung, cu sprâncenele arcuite, în semn de provocare, până când, în cele din urmă, Chris îşi dă ochii peste cap şi spune:

— Mă rog. Adevăr.

În momentele astea de confruntare între ele, n-ai cum să nu-ţi dai seama că sunt înrudite: sunt verişoare de gradul întâi, prin mame.

Genevieve se gândeşte mult înainte să pună întrebarea. După care dă lovitura de graţie.

— E adevărat că te-ai jucat de-a doctorul cu vărul nostru, Alex, când eram în clasa a treia? Să nu cumva să minţi.

Toată lumea exclamă şi strigă, iar Chris s-a aprins la faţă. Îi arunc o privire compătimitoare. Ştiu răspunsul la întrebarea asta.

— Adevărat, mormăie ea şi toţi din jur încep să ţipe încântaţi.

Am norocul că tocmai atunci domnul Jain se ridică şi introduce un DVD în player, aşa că jocul se încheie şi nu-mi mai vine rândul. Chris se întoarce spre mine şi-mi şopteşte:

— Ai scăpat basma curată.

— Crezi că nu ştiu? îi răspund, la rândul meu, în şoaptă, iar Peter începe să chicotească.

N-are decât să râdă, eu sunt convinsă că şi el se bucură cât de cât. Nu mi-a zis niciodată, dar sunt sigură că n-ar vrea ca toată clasa de-a doişpea să ştie că el şi prietena lui de-un an – de mai mult timp, chiar, dacă punem la socoteală şi jocul nostru de-a relaţia – n-au făcut niciodată sex.

Aproape nimeni din clasa noastră n-a mai fost la New York şi suntem cu toţii entuziasmaţi. Nu cred că am mai fost vreodată într-un loc atât de viu. Oraşul ăsta trăieşte şi respiră după propriul ritm. Pur şi simplu, nu-mi vine să cred cât de multă lume e în jur, cât de aglomerat e, cât de sofisticat sunt îmbrăcaţi oamenii. Cu toţii arată ca nişte... ca nişte oameni din marele oraş. Bineînţeles, noi, turiştii, facem excepţie. Chris se străduieşte să dea impresia că se plictiseşte şi că nu se lasă impresionată, dar, atunci când urcăm în metrou, ca să mergem la Empire State Building, nu se ţine de barele de susţinere şi aproape că se prăbuşeşte cu totul în clipa în care oprim brusc.

— Nu e ca-n Washington D.C., bombăne ea.

Asta e sigur. D.C. e oraşul mare cel mai apropiat de Charlottesville, dar, faţă de New York, arată mai mult ca un orăşel de provincie adormit. Sunt atâtea de văzut, atât de multe magazine în care aş fi vrut să ne putem opri! O doamnă în vârstă ţipă la Peter pentru că merge cu ochii în telefon, motiv pentru care toţi colegii izbucnesc în râs. De data asta, Peter chiar e descumpănit. Agitaţia din jur e covârşitoare.

Ajungem la Empire Stare Building, unde-l pun pe Peter să ne facă amândurora un selfie în dreptul lifturilor. Când ajungem în vârf, ameţesc, atât de sus suntem. Doamna Davenport îmi spune să mă ghemuiesc cu capul între picioare câteva momente, ceea ce mă linişteşte puţin. După ce-mi trece senzaţia de greaţă, mă ridic şi pornesc în căutarea lui Peter, care a dispărut când aveam cel mai mult nevoie de el.

Când să trec de colţ, îl aud strigând:

— Staţi! Staţi! Nu vă supăraţi!

Se ţine după un agent de pază, care se îndreaptă către un ghiozdan roşu lăsat pe podea. Se apleacă şi-l ridică de jos.

— E al tău? se răsteşte el la Peter.

— Ăăă, da...

— De ce l-ai lăsat aici?

Agentul deschide fermoarul şi scoate dinăuntru un ursuleţ de pluş.

Peter îşi coboară ochii în pământ.

— Puteţi să-l băgaţi înapoi? Îmi trebuie ca s-o invit pe prietena mea la bal. Vreau să-i fac o surpriză.

Agentul de pază clatină din cap. Mormăie în sinea lui şi începe să scotocească prin ghiozdan.

— Vă rog, uitaţi, strângeţi puţin ursul.

— Nu strâng ursul, îi răspunde agentul.

Peter întinde mâinile şi strânge de ursuleţul de pluş, care începe imediat să chiţăie: „Vrei să mergi la bal cu mine, Lara Jean?”

Bat din palme şi mi le duc la gură de bucurie.

Agentul de pază zice pe un ton grav:

— Puştiule, eşti în New York. Nu poţi să laşi ghiozdane unde vrei tu, doar ca să-i faci propuneri prietenei tale.

— De fapt, e vorba de o invitaţie la balul de absolvire, îl corectează Peter, la care agentul se uită urât la el. Îmi cer scuze. Puteţi să mi-l daţi înapoi?

Atunci mă zăreşte şi pe mine.

— Lara Jean! Spune-i că filmul tău preferat e *Nopţi albe în Seattle.*

Mă apropii de ei în grabă.

— Iertaţi-mă, e filmul meu preferat. Vă rog, nu-l daţi afară.

Agentul de pază se chinuie să nu zâmbească.

— N-aveam de gând să-l dau afară, îmi spune el. Apoi, către Peter: Dar fii şi tu mai prevăzător data viitoare. În New York suntem mereu în alertă. Cum vedem ceva suspect, cum acţionăm. Pricepi? Aici nu e ca-n orăşelul de provincie din care oţi fi venit voi. Aici e *New York.* Nu ne permitem să stăm la glume.

Atât eu, cât şi Peter dăm din cap, iar agentul ne lasă şi pleacă. Aşteptăm o clipă să dispară, după care ne privim unul pe altul şi izbucnim deodată în râsete.

— Cineva mi-a văzut geanta şi a dat alarma! spune el. Invitaţia la bal s-a dus naibii.

Scot ursuleţul din geantă şi-l strâng la piept. Sunt atât de fericită, încât nici nu-i mai spun să nu vorbească urât.

— E minunat!

— Aveai să ajungi la colţ şi să vezi geanta chiar aici, lângă telescoape. Trebuia să ridici ursul, să-l strângi şi...

— De unde aş fi ştiut să-l strâng? întreb eu.

Peter scoate un bilet de hârtie mototolită din geantă. Pe el scrie: „Strânge-mă!”

— A căzut când agentul ăla a început să scotocească aiurea. Vezi? M-am gândit la toate.

Mai puţin la consecinţele faptului că a lăsat o geantă nesupravegheată într-un spaţiu public din New York, şi

totuşi! Intenţia contează şi intenţia e cea mai dulce. Strâng iarăşi ursul, care, din nou, zice:

— Vrei să mergi la bal cu mine, Lara Jean?

— Sigur că vreau, Howard.

Bineînţeles, Howard e numele ursului ursuleţului din *Nopţi albe în Seattle*.

— De ce-i spui asta lui, şi nu mie? întreabă Peter consternat.

— Pentru că el m-a întrebat.

Îl privesc, ridicând din sprâncene, şi aştept.

Peter îşi dă ochii peste cap şi spune:

— Lara Jean, vrei să mergi la bal cu mine? Doamne, chiar că ai pretenţii.

Îi întind ursuleţul.

— Am să vin, dar întâi pupă-l pe Howard.

— Covey. Nu. Nici gând. Serios?

— Te implor! îi spun eu cu o mare rugăminte în privire. Aşa au făcut în film, Peter!

Peter bombăne şi pupă ursul de faţă cu toată lumea, fapt ce îmi demonstrează că îmi e devotat dincolo de orice dubiu.

Întorşi în autocar, în drum spre hotelul nostru din New Jersey, Peter îmi şopteşte:

— Ce zici? Vrei să ieşim pe furiş după strigarea de culcare şi să ne-ntoarcem în oraş?

O spune mai mult în glumă. Ştie şi el că nu mi-ar sta în fire să fug pe furiş într-o excursie cu liceul.

— Cum am ajunge în oraş, mai exact? întreb eu şi Peter face ochii mari.

Nu-mi vine să cred că stau pe gânduri chiar şi o clipă. Am uitat cine sunt? Imediat spun:

— Nu, nu, lasă. Nu putem. O să ne rătăcim sau o să fim jefuiţi şi aşa o să ne trimită acasă şi am să mă supăr cumplit că n-am apucat să vedem Central Park şi celelalte.

Peter se uită sceptic la mine.

— Chiar crezi că Jain şi Davenport o să ne trimită acasă?

— Poate că nu, dar poate că o să ne oblige să rămânem toată ziua la hotel, ca să ne pedepsească, ceea ce ar fi şi mai rău. Mai bine nu riscăm. După care, imediat: Şi, oricum, ce-am putea să facem în oraş?

Acum îmi pun problema doar în joacă, nu mă gândesc serios, dar Peter îmi face pe plac.

— Am putea merge să urmărim trupe live sau la vreun spectacol de comedie. Uneori se întâmplă ca unii comedianţi faimoşi să dea spectacole-surpriză.

— Ce mult aş vrea să vedem *Hamilton*!

Când am trecut cu autocarul prin Times Square, eu şi Lucas ne-am chinuit să vedem măcar o clipă afişul pentru acel musical, dar n-am avut noroc.

— Mâine aş vrea să-mi iau un colac, să văd cum se măsoară astea din New York cu cele de la Bodo’s.

Simigeria Bodo’s are renume de legendă în Charlottesville; suntem foarte mândri de colacii de acolo.

Îmi las mâna pe umărul lui Peter, casc îndelung şi spun:

— Şi mi-ar plăcea să mergem şi la brutăria Levain, ca să văd cum sunt fursecurile lor. Se zice că fursecuri ca ale lor nu găseşti în altă parte. Şi la ciocolateria Jacques Torres. Reţeta lui pentru fursecuri cu ciocolată e perfecţiunea întruchipată, să ştii. E o adevărată legendă…

Ochii mi se închid încet şi Peter mă mângâie pe cap. Aproape am adormit, dar îmi dau seama că îmi dezleagă împletitura „lăptăreasa” pe care Kitty mi-a fixat-o în creştet. Pleoapele mi se deschid imediat.

— Peter!

— Şşş, adormi la loc. Vreau să exersez ceva.

— N-ai să poţi s-o faci cum era înainte.

— Lasă-mă să încerc, spune el, adunând clemele de păr în palmă.

Ajungem la hotel, în New Jersey, şi, în ciuda tuturor eforturilor lui, împletitura e tot bulbucată şi dezlânată şi nu stă nicicum.

— Am să-i trimit o poză lui Kitty ca să vadă ce discipol incompetent eşti, spun eu, adunându-mi lucrurile din jur.

— Nu, te rog, nu! spune Peter imediat şi mă face să zâmbesc.

A doua zi, vremea e surprinzător de primăvăratică, având în vedere că e abia martie. Soarele străluceşte şi florile încep să dea boboci. Mă simt ca în *Mesaj pentru tine*, când Kathleen Kelly se duce la întâlnirea cu Joe Fox în Riverside Park. Ar fi minunat să văd exact grădina în care se sărută la sfârşitul filmului, dar ghidul nostru ne duce la Central Park. Eu şi Chris fotografiem mozaicul *Imagine* din Strawberry Fields[13], dar deodată îmi dau seama că Peter nu mai e lângă mine. Îi întreb pe Gabe şi pe Darrell, dar nimeni nu ştie unde e. Îi scriu un mesaj, dar nu răspunde. În curând ne mutăm la Sheep Meadow ca să facem un picnic şi încep să intru în panică. Dacă domnul Jain şi doamna Davenport îşi dau seama că nu e cu noi? Tocmai în clipa în care grupul se pune în mişcare, apare şi Peter alergând. Nici nu gâfâie, şi nici măcar nu pare îngrijorat că era să fie lăsat în urmă.

— Pe unde ai umblat? îl întreb supărată. Mai era puţin şi plecam!

Îmi întinde o pungă din hârtie maro, cu o atitudine triumfătoare.

— Deschide şi-ai să vezi.

Îi smulg punga din mână şi privesc înăuntru. E un fursec cu ciocolată Levain, cald încă, de la cuptor.

— Doamne, Peter! Eşti atât de grijuliu!

---

[13] Monument dedicat lui John Lennon (*N.t.*).

Mă ridic pe vârfuri şi-l îmbrăţişez, apoi mă întorc către Chris.

— Nu-i aşa că-i grijuliu, Chris?

Peter e atent cu fetele, dar niciodată chiar atât de atent. A făcut două gesturi romantice la rând, aşa că trebuie să-l laud pe măsură, pentru că răspunde la încurajări.

Chris a băgat deja mâna în pungă şi-şi îndeasă o bucată de fursec în gură.

— Foarte grijuliu.

Întinde mâna să mai ia o bucată, dar Peter îi ia punga.

— Doamne, Chris! Las-o şi pe Covey să guste înainte să-l mănânci pe tot.

— Ei bine, de ce-ai luat un singur fursec?

— Pentru că-i uriaş! Şi unul costă vreo cinci dolari.

— Nu-mi vine să cred că ai fugit şi mi l-ai luat, spun eu. Nu ţi-a fost teamă că ai să te pierzi?

— Nici gând, spune el mândru. A fost de-ajuns să mă uit pe Google Maps şi-am luat-o la goană. M-am rătăcit puţin când m-am întors în parc, dar m-a îndrumat cineva. Oamenii din New York sunt foarte prietenoşi. Cred că tot ce se zice despre ei, că ar fi nepoliticoşi, sunt doar aiureli.

— Aşa e. Toţi oamenii pe care i-am întâlnit au fost foarte cumsecade. Mai puţin doamna aia în vârstă care a ţipat la tine pentru că mergeai cu ochii în telefon, spune Chris, chicotind pe seama lui Peter, care se încruntă la ea.

Iau o îmbucătură mare din fursec. Fursecul de la Levain e mai curând un biscuit moale, e foarte gros şi cu aluatul cleios. E şi greu. Chiar nu se compară cu niciun alt fursec cu ciocolată pe care l-am gustat vreodată.

— Deci? mă întreabă Peter. Care e verdictul?

— E unic. E dintr-o categorie aparte.

Iau încă o îmbucătură şi, în acel moment, doamna Davenport se apropie de noi şi ne zoreşte, cu ochii aţintiţi la fursecul din mâna mea.

Ghidul nostru are în mână un indicator sub forma torţei Statuii Libertăţii şi îl ţine ridicat în aer ca să ne îndrume prin parc. E chiar stânjenitor şi mi-ar fi plăcut să putem explora oraşul fără însoţitori, dar nu. Are părul prins în coadă, poartă o vestă kaki şi mi se pare cam caraghios, dar am impresia că doamnei Davenport îi place de el. După plimbarea din Central Park, mergem cu metroul în centrul oraşului, unde coborâm şi o luăm la pas de-a lungul podului Brooklyn. În timp ce ceilalţi aşteaptă la rând ca să cumpere îngheţată de la Brooklyn Ice Cream Factory, eu şi Peter mergem repede până la ciocolateria Jacques Torres. A fost ideea lui Peter. Bineînţeles, mai întâi îi cer voie doamnei Davenport. Ea e ocupată, stă de vorbă cu ghidul nostru şi ne face semn cu mâna să mergem unde vrem. Mă simt atât de matură, plimbându-mă pe străzile oraşului New York nesupravegheată de niciun adult!

Când ajungem la magazin, sunt atât de entuziasmată, încât chiar tremur. În sfârşit, am să gust din faimoasele fursecuri cu ciocolată ale lui Jacques. Iau o îmbucătură. Fursecul ăsta e turtit, gumos, dens. Pe suprafaţa lui s-a adunat ciocolată topită şi s-a întărit! Untul şi zahărul par aproape caramelizate. E divin.

— Ale tale sunt mai bune, spune Peter nepoliticos, cu gura plină, şi îi şoptesc să tacă, privind în jur ca să văd dacă nu cumva l-a auzit fata de la casă.

— Nu mai minţi, spun eu.

— Nu mint!

Ba minte.

— Pur şi simplum nu ştiu de ce mie nu-mi ies ca ale lui, spun eu. Probabil că e datorită cuptoarelor industriale.

Se pare că nu pot decât să-mi accept fursecurile nu-tocmai-perfecte şi să mă mulţumesc cu faptul că sunt suficient de bune cât să fie acceptabile.

Când ieşim pe uşă, observ vizavi o brutărie pe nume Almondine şi încă una la colţul opus pe nume One Girl Cookies. New York e cu adevărat un oraş al prăjiturilor.

Eu şi Peter ne întoarcem la magazinul de îngheţată ţinându-ne de mână. Ceilalţi sunt pe cheiurile pentru promenadă, aşezaţi pe bănci, îşi mănâncă îngheţata şi-şi fac poze având în spate conturul Manhattanului profilat pe cer. New Yorkul nu încetează să mă surprindă cu frumuseţea lui.

Probabil că Peter are acelaşi gând, pentru că mă strânge de mână şi spune:

— Oraşul ăsta e minunat!

— Chiar e.

Dorm adânc când, deodată, cineva îmi bate în uşă. Tresar şi mă trezesc. Afară e încă întuneric. Chris nu se clinteşte din patul ei, din celălalt capăt al încăperii.

Atunci aud vocea lui Peter de cealaltă parte a uşii.

— Covey, eu sunt. Vrei să vedem răsăritul de pe acoperiş?

Mă dau jos din pat, deschid uşa şi dau cu ochii de Peter, îmbrăcat într-un hanorac UVA, având în mâini o cană din polistiren plină cu cafea şi o ceaşcă pe marginea căreia atârnă un săculeţ cu ceai.

— Cât e ceasul?

— Cinci jumate. Grăbeşte-te, ia-ţi haina!

— Bine, aşteaptă două minute, îi şoptesc.

Alerg la baia noastră, mă spăl pe dinţi şi apoi bâjbâi în întuneric după jachetă.

— Nu-mi găsesc jacheta!

— Poţi să porţi hanoracul meu, îmi propune Peter din uşă.

De sub plapuma ei, Chris mârâie:

— Serios, dacă nu tăceţi...

— Scuze, şoptesc eu. Vrei să vezi răsăritul cu noi?

Peter îmi aruncă o privire bosumflată, dar Chris e tot cu capul sub plapumă şi nu observă.

— Nu. Plecaţi odată!

— Scuze, scuze, spun eu şi ies grăbită pe uşă.

Urcăm cu liftul pe acoperiş şi e încă întuneric, dar începe să se lumineze. În clipa asta oraşul se deşteaptă. Peter îşi dă imediat jos hanoracul, eu ridic braţele şi mi-l strecoară pe cap. E cald şi are mirosul detergentului pe care-l foloseşte mama lui.

Peter se apleacă peste balustradă şi priveşte oraşul de peste apă.

— Nu ţi se pare că ar fi frumos să locuim aici după facultate? Am putea locui într-un zgârie-nori. Cu portar. Şi sală de sport.

— Nu vreau să locuiesc într-un zgârie-nori. Vreau să locuiesc într-o clădire cu faţada cărămizie din West Village[14]. Lângă o librărie.

— O rezolvăm cumva, spune el.

Mă aplec şi eu peste balustradă. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin gând că aş putea locui în New York. Înainte să vin aici, îmi părea un loc atât de intimidant, unde locuiesc oameni aspri, care nu se tem să se ia la harţă cu alţii în metrou, sau oameni îmbrăcaţi la costum, care lucrează pe Wall Street, sau artişti care locuiesc în SoHo[15], în apartamente la mansardă. Dar acum, odată ajunsă aici, nu mai e atât de înspăimântător, mai ales pentru că îl am alături pe Peter. Îi arunc o privire pe furiş. Aşa se întâmplă? Te îndrăgosteşti şi nimic nu mai pare cu adevărat înspăimântător, iar viaţa devine plină de posibilităţi?

---

[14] Cartier din Manhattan, New York (*N.t.*).

[15] Cartier din Manhattan, New York (*N.t.*).

7

Drumul înapoi, până în Virginia, durează şase ore, pe care în mare parte le petrec dormind. E întuneric afară când autobuzul opreşte în parcarea liceului şi zăresc maşina tatei în faţa clădirii. Cu toţii avem propriile maşini şi conducem de mult timp; şi totuşi, intrând în curtea liceului şi văzându-i pe toţi părinţii noştri aşteptându-ne, mă simt de parcă aş fi din nou elevă în clasele primare, ca şi când ne-am întoarce dintr-o excursie cu clasa. E un sentiment plăcut. În drum spre casă, oprim şi luăm pizza, apoi doamna Rothschild vine în vizită şi mâncăm împreună pizza în faţa televizorului, eu, ea, tata şi Kitty.

După aceea îmi desfac bagajele, îmi scriu puţinele teme pe care le mai am de făcut, vorbesc la telefon cu Peter şi apoi mă pregătesc de culcare. Dar, în cele din urmă, ajung să mă foiesc agitată în pat şi parcă trece aşa o eternitate. Poate că de vină e faptul că am dormit aşa mult în autobuz sau poate faptul că în curând am să primesc un răspuns de la UVA. În orice caz, nu reuşesc să adorm, aşa că mă furişez la parter şi încep să umblu prin sertare.

Ce fel de prăjitură aş putea să fac la ora asta, încât să nu fiu nevoită să aştept ca untul să se topească? E o întrebare pe care mi-o pun la nesfârşit în viaţă. Doamna Rothschild spune că am putea să lăsăm untul afară din timp, pe o farfurie, aşa cum face ea, dar noi nu suntem o familie de genul celor care lasă untul afară, suntem o familie de genul celor care ţin untul în frigider. Mai mult, dacă untul devine prea moale, dă peste cap chimia procesului, iar în Virginia, pe timp de primăvară şi de vară, untul se topeşte repede.

Mă gândesc că aş putea încerca în sfârşit să fac acele negrese cu scorţişoară la care mă tot gândesc de ceva timp. Ar fi vorba de reţeta pentru negrese a lui Katherine Hepburn, la care se adaugă puţină scorţişoară şi spirale din cremă de brânză cu scorţişoară deasupra.

Topesc ciocolată folosind două tigăi suprapuse şi deja regret că am început proiectul ăsta atât de târziu, moment în care tata intră cu paşi lenţi în bucătărie, purtând halatul ecosez pe care i l-a dăruit Margot de Crăciun, anul trecut.

— Văd că nici tu nu poţi dormi, spune el.

— Încerc o reţetă nouă. Cred că am să le numesc scorţ-negrese. Sau negrese scorţoase.

— Îţi doresc să ai succes să te trezeşti mâine, spune tata şi-şi masează ceafa.

Casc.

— De fapt, mă gândeam că ai putea să dai telefon la liceu, să mă laşi să dorm până mai târziu, şi aşa am putea foarte frumos să luăm micul dejun împreună, în tihnă, ca tată şi fiică. Aş putea să prepar omletă cu ciuperci.

Tata izbucneşte în râs.

— Măcar ai încercat. Mă împinge cu blândeţe înspre scări: Termin eu negresele scorţoase sau cum s-o fi chemând. Tu du-te să te culci.

Casc din nou.

— Pot să las în seama ta spiralele de cremă din brânză cu scorţişoară?

Tata se uită la mine nelinişţit, iar eu adaug:

— Bine, lasă. Am să termin aluatul şi am să coc negresele mâine.

— Dă-mi voie să te ajut, spune el.

— Aproape că am terminat.

— Nu mă deranjează.

— Bine, atunci. Poţi să-mi pregăteşti un pahar de-un sfert cu făină?

Tata dă din cap şi scoate paharul gradat.

— Ăla e paharul pentru lichide. Ne trebuie paharele pentru ingrediente uscate, ca să putem nivela precis făina.

Se întoarce la dulap şi schimbă vasele între ele. Îl urmăresc în timp ce ia făină cu paharul şi apoi foloseşte cu grijă un cuţit pentru unt ca să dea la o parte făina în plus.

— Te pricepi.

— Am învăţat de la maeştri, spune el.

Îl privesc nedumerită.

— De ce nu dormi, tată?

— A, da. Probabil că mă gândesc la prea multe.

Pune înapoi capacul la cutia cu făină, după care se opreşte şi întreabă ezitant:

— Ce părere ai despre Trina? Îţi place de ea, nu?

Iau vasul cu ciocolată de pe foc.

— Îmi place mult de ea. Cred că aş putea chiar s-o iubesc. Dar *tu* o iubeşti?

De data asta, tata nu ezită deloc.

— Da, o iubesc.

— Ei, foarte bine, spun eu. Mă bucur.

Pare să se relaxeze.

— Bine, îmi răspunde la rândul lui. Apoi, din nou: Bine.

Probabil că relaţia dintre ei a devenit destul de serioasă dacă îmi pune aşa o întrebare. Mă întreb dacă are de gând s-o invite să se mute la noi. Înainte să apuc să-i pun întrebarea, tata spune:

— Nimeni nu va lua vreodată locul mamei tale. Ştii asta, nu?

— Bineînţeles.

Ling ciocolata de pe lingură cu vârful limbii. E fierbinte, prea fierbinte. Mă bucur că iubeşte din nou pe cineva, că are pe cineva, o parteneră adevărată. A trăit de unul singur atâta timp, încât a ajuns să mi se pară o stare firească, dar situaţia asta e mai bună. Şi e fericit, oricine

poate să-şi dea seama. Acum că doamna Rothschild ne e alături, nici nu mai pot să-mi imaginez cum ar fi fără ea.

— Mă bucur pentru tine, tată.

8

Toată dimineaţa mi-am verificat necontenit telefonul, aşa cum mai toţi elevii de-a douăsprezecea au făcut toată săptămâna. Ziua de luni a venit şi a trecut fără să fi primit vreo veste de la UVA, apoi ziua de marţi, apoi, de miercuri. Azi e joi, şi încă nimic. Biroul pentru admitere de la UVA trimite scrisorile de acceptare înainte de întâi aprilie, iar anul trecut înştiinţările au fost trimise în a treia săptămână din martie, aşa că ar putea apărea în orice clipă. Se procedează în felul următor: anunţă candidaţii pe canalele social media să verifice sistemul de informare a studenţilor, moment în care trebuie să accesezi sistemul şi să-ţi afli soarta.

Înainte, facultăţile trimiteau scrisorile de admitere prin poştă. Doamna Duvall spune că uneori părinţii sunau la liceu imediat ce ajungea poştaşul şi elevul sărea în maşina lui şi se ducea acasă cât de repede. E un lucru cumva romantic să aştepţi să-ţi vină o scrisoare prin poştă, să-ţi aştepţi destinul.

Sunt la ora de franceză, ultima lecţie a zilei, şi, deodată, cineva zbiară:

— UVA tocmai a trimis tweeturi! S-au afişat deciziile!

Doamna Hunt spune:

— *Calmez-vous, calmez-vous*...

Dar toţi se ridică în picioare şi-şi scot telefoanele, fără s-o bage în seamă.

A sosit clipa. Accesez sistemul cu mâinile tremurânde; aştept să se încarce pagina web-site-ului şi inima îmi goneşte cu un milion de kilometri pe minut.

Universitatea din Virginia a primit peste 30 000 de cereri de admitere anul acesta. Comitetul pentru Admitere a examinat cererea dumneavoastră şi a evaluat cu atenţie experienţa dumneavoastră academică, personală şi extracurriculară. Cu toate că cererea dumneavoastră a avut multe puncte tari, vă informăm cu părere de rău că...

Nu se poate să fie adevărat. Sunt într-un coşmar şi o să mă trezesc în orice clipă. Trezeşte-te, trezeşte-te, trezeşte-te!

Îi aud pe ceilalţi ca printr-un perete vorbind în jurul meu; aud un chiot de bucurie în josul culoarului. Apoi sună clopoţelul şi toţi se ridică agitaţi şi aleargă afară. Madame Hunt bombăne:

— De obicei trimit înştiinţările după ore.

Îmi ridic ochii şi descopăr că se uită la mine cu o privire mâhnită, compătimitoare. Privirea unei mame. Privirea ei e cea care mă dărâmă.

Totul e distrus. Mă doare pieptul; respir greu. Toate planurile mele, toate visurile mele, nimic din toate astea nu se va mai împlini. Vizitele de duminică seara la cină, spălatul rufelor seara, în timpul săptămânii, cu Kitty, drumul spre sala de curs alături de Peter, serile de studiu la biblioteca Clemons. Toate s-au dus.

De-acum nimic nu va mai merge cum am plănuit.

Îmi cobor iarăşi privirea la telefon şi citesc cuvintele din nou. *Vă informăm cu părere de rău...* Mi se înceţoşează vederea. Apoi citesc mesajul din nou, de la început. Nici măcar n-am fost trecută pe lista de aşteptare. Nici măcar atâta lucru nu am primit.

Mă ridic, îmi iau geanta şi ies pe uşă. Simt un fel de nemişcare înlăuntrul meu, dar, în acelaşi timp, sunt conştientă în mod dureros de zvâcnetele inimii mele, de bubuiturile din urechi. E ca şi cum toate părţile fiinţei mele s-ar mişca şi ar funcţiona în continuare, deşi eu am amorţit complet. Nu am fost admisă. N-am să merg la UVA; nu mă vor.

Mă îndrept spre dulapul meu, năucită în continuare, şi, deodată, aproape că intru în Peter, în momentul în care apare de după colţ. Mă apucă de braţe.

— Ei?

Ochii îi sclipesc de nerăbdare şi entuziasm.

Îmi aud vocea ca şi cum ar veni de undeva, de departe.

— N-am intrat.

Peter rămâne cu gura căscată.

— Stai... ce?

Simt că mi se pune un nod în gât.

— Mda.

— Nici măcar pe lista de aşteptare?

Clatin din cap.

— La naiba!

Cuvintele îi ies din gură ca o lungă răsuflare. Peter pare stupefiat. Îmi dă drumul la braţe. Se vede că nu ştie ce să spună.

— Trebuie să plec, spun eu şi îi întorc spatele.

— Stai... vin cu tine!

— Nu, nu veni! Ai un meci în deplasare azi. Nu poţi să lipseşti.

— Covey, nu dau doi bani pe asta.

— Nu, prefer să nu vii. Am... am să te sun mai târziu.

Întinde mâinile să mă apuce, dar mă feresc, fac un pas în lateral şi pornesc în grabă pe culoar, iar el mă strigă pe nume, dar nu mă opresc. Trebuie doar să ajung la maşină

şi apoi am să pot să plâng. Nu încă. Mai sunt doar o sută de paşi şi apoi încă o sută.

Reuşesc să ajung în parcare înainte să mi se reverse lacrimile. Plâng pe toată durata drumului până acasă. Plâng atât de tare, încât abia mai pot vedea, şi sunt nevoită să trag pe dreapta la un McDonalds's, să stau în parcare şi să plâng în continuare. Încep să realizez cu adevărat situaţia, faptul că nu e un coşmar, că e real şi că n-am să merg cu Peter la UVA la toamnă. Cu toţii vor fi atât de dezamăgiţi! Toţi se aşteptau să fiu admisă. Cu toţii eram convinşi că aşa se va întâmpla. N-ar fi trebuit niciodată să fac atâta zarvă legată de faptul că-mi doream să merg acolo. Ar fi trebuit să păstrez secretul, să nu arăt nimănui cât de mult îmi doream lucrul ăsta. Acum toţi îşi vor face griji pentru mine şi va fi mai rău decât privirea tristă, de mamă, a lui Madame Hunt.

Când ajung acasă, îmi iau telefonul şi urc la etaj, în camera mea. Îmi dau jos hainele de şcoală, mă îmbrac în pijama, mă strecor în pat şi mă uit la telefon. Am ratat apeluri de la tata, de la Margot, de la Peter. Intru pe Instagram, iar news feedul meu e plin de poze cu reacţiile colegilor în momentul în care află că au fost admişi la UVA. Verişoara mea, Haven, a intrat; a pus un screenshot cu înştiinţarea ei de admitere. Deşi nu va studia acolo. Ea se duce la Wellesley, prima ei opţiune. Nici măcar n-o interesează UVA; era plasa ei de siguranţă. Sunt convinsă că se va preface că-i pare rău pentru mine când va afla că n-am fost acceptată, dar în sinea ei se va simţi superioară. A intrat şi Emily Nussbaum. S-a fotografiat îmbrăcată cu o bluză sport de la UVA şi purtând o şapcă de baseball. Doamne, toţi au intrat? Credeam că am note mai bune ca ale ei. Se pare că nu.

După puţin timp, aud cum se deschide uşa de la intrare şi paşii lui Kitty, care urcă scările. Deschide larg uşa de la

dormitorul meu, dar eu stau întinsă pe-o parte, cu ochii închişi, şi mă prefac că dorm.

— Lara Jean? şopteşte ea.

Nu-i răspund. Îmi mai trebuie puţin răgaz înainte să dau ochii cu ea şi cu tata ca să le spun că n-am reuşit. Mă silesc să respir adânc, într-un ritm firesc, şi aud cum Kitty se retrage şi închide încet uşa în urma ei. În scurt timp, adorm cu adevărat.

Când mă trezesc, afară e întuneric. Am mereu o stare atât de mohorâtă când mă culc pe lumină şi mă trezesc în beznă! Îmi simt ochii umflaţi şi roşii. La parter aud un robinet pornit în bucătărie şi clinchetul tacâmurilor lovite de vase. Cobor treptele şi mă opresc înainte să ajung jos.

— Nu am intrat la UVA, spun eu.

Tata se întoarce cu faţa la mine; are mânecile suflecate şi mâinile săpunite, iar ochii îi sunt chiar mai trişti decât ai lui Madame Hunt. Ochii unui tată. Închide robinetul şi vine la scări, mă ia pe sus şi mă strânge în braţe. Mâinile îi sunt încă ude.

— Îmi pare atât de rău, draga mea, spune el.

Avem aproape aceeaşi înălţime, pentru că încă mă aflu de trepte. Mă străduiesc să nu plâng, dar, când în sfârşit tata îmi dă drumul, îmi ridică bărbia şi-mi cercetează îngrijorat chipul şi abia mă mai pot stăpâni.

— Ştiu cât de mult îţi doreai să fii admisă.

Înghit încontinuu ca să-mi stăvilesc lacrimile.

— Nici acum nu mi se pare real.

Îmi dă la o parte părul din ochi.

— Toate se vor rezolva. Îţi promit!

— Voiam... voiam atât de mult să nu vă părăsesc, icnesc eu şi nu mai am ce face, lacrimile mi se preling pe obraji.

Tata mi le şterge la fel de iute precum curg. Şi el pare că are să înceapă să plângă, fapt ce mă amărăşte şi mai

mult, pentru că îmi propusesem să afişez o atitudine curajoasă, şi uite ce a ieşit.

Mă înconjoară cu braţul şi recunoaşte:

— Am fost egoist, m-am bucurat la gândul că ai să studiezi atât de aproape de casă. Dar, Lara Jean, oricum ai să intri la o facultate minunată.

— Dar nu la UVA, şoptesc eu.

Tata mă strânge la piept.

— Îmi pare atât de rău, spune iarăşi.

Când Kitty se întoarce de afară, de la plimbarea cu Jamie Fox-Pickle, tata e aşezat lângă mine pe scări, având încă braţul după umerii mei. Kitty îşi trece privirea de la mine la tata şi-i dă drumul lesei lui Jamie.

— N-ai fost admisă?

Mă şterg la ochi şi încerc să ridic din umeri.

— Nu. Asta e. Se pare că n-a fost să fie.

— Îmi pare rău că n-ai intrat, spune ea cu o voce subţire, cu ochii îndureraţi.

— Măcar vino şi îmbrăţişează-mă, spun eu şi chiar aşa face.

Stăm toţi trei aşa pe trepte mult timp, tata, cu braţul în jurul umerilor mei, iar Kitty, cu mâna pe genunchiul meu.

Tata îmi pregăteşte un sendviş cu piept de curcan, pe care îl mănânc, după care mă întorc la etaj şi mă bag înapoi în pat, ca să mă uit din nou în telefon, moment în care se aude un ciocănit la geam. E Peter, îmbrăcat încă în uniforma lui de lacrosse. Mă dau imediat jos din pat şi-i deschid fereastra. Se caţără înăuntru, îmi cercetează chipul şi spune:

— Măi, ochi de iepuraş!

Aşa îmi zice mereu după ce plâng. Mă face să râd şi mă bucur că râd. Întind mâinile ca să-l îmbrăţişez, iar el spune:

— Nu-i o idee bună să mă strângi în braţe în momentul ăsta. N-am făcut duş după meci. Am venit direct aici.

Îl îmbrăţişez oricum şi nu mi se pare deloc că miroase urât.

— De ce n-ai sunat la uşă? întreb eu, privindu-l de sub bărbie, cu braţele împreunate în jurul taliei lui.

— M-am gândit că poate tatălui tău nu i-ar surâde să vin atât de târziu. Eşti bine?

— Să zicem.

Îi dau drumul şi mă aşez pe pat, iar el, la birou.

— Nu prea.

— Da, nici eu.

Urmează o tăcere lungă, după care Peter zice:

— Am impresia că n-am folosit cuvintele potrivite adineaori. Eram doar mâhnit. Nu credeam că se va întâmpla aşa.

Îmi cobor privirea spre aşternutul patului.

— Ştiu. Nici eu nu mă aşteptam.

— E atât de nedrept! Notele tale sunt mult mai bune ca ale mele. Cary a fost admis şi tu eşti mai tare ca el!

— Ei bine, eu nu sunt jucătoare de lacrosse sau de golf.

Mă străduiesc să nu o spun cu amărăciune, dar e greu. Un gând mic şi ticălos mi se strecoară în minte: că nu e corect că Peter se duce la UVA, şi eu, nu, din moment ce eu merit mai mult să merg. Am muncit mai mult ca el. Am obţinut note mai mari, scoruri mai mari la examenul SAT.

— Dă-i naibii!

— Peter!

— Scuze. Dă-i încolo! Răsuflă obosit: E o nebunie.

Imediat spun:

— Bine, nu e chiar o *nebunie*. UVA e o facultate cu mare competiţie. Nu sunt supărată pe ei. Pur şi simplu, aş fi vrut să fiu admisă.

Peter dă din cap.

— Da, şi eu.

Deodată, auzim cum cineva trage apa la baie, dincolo de hol, şi amândoi înlemnim.

— Ai face bine să pleci, îi şoptesc eu.

Peter mă strânge în braţe încă o dată şi apoi iese pe fereastră. Rămân neclintită şi-l urmăresc cum aleargă pe stradă, până la locul unde şi-a parcat maşina. După ce o ia din loc, îmi verific telefonul şi văd că am două apeluri ratate de la Margot şi apoi un mesaj în care scrie: **Îmi pare atât de rău!**

Iar în clipa aia izbucnesc iarăşi în lacrimi, pentru că tocmai acum situaţia mi se pare cu adevărat reală.

9

E primul lucru care îmi vine în gând când mă trezesc a doua zi, dimineaţă. Faptul că nu mă duc la UVA, că nici măcar nu ştiu unde mă duc. N-a fost nevoie să-mi fac griji în privinţa asta în viaţa mea. Am ştiut dintotdeauna unde mi-e locul. Acasă.

Zac în pat şi încep în gândul meu o listă cu toate lucrurile de care n-am să mai am parte din cauza faptului că nu voi studia la o facultate aflată aproape imediat după colţ faţă de casă. Toate momentele.

Primul ciclu al lui Kitty. Tata e obstetrician, deci problema nu e că nu s-ar descurca, dar aştept de mult timp clipa aia, ca să-i ţin lui Kitty un discurs despre ce înseamnă să fii femeie, un discurs pe care să-l deteste. Poate că are să se întâmple abia peste un an sau doi. Dar mie mi-a venit întâia oară la doisprezece ani şi lui Margot, la unsprezece, aşa că cine ştie? Când am avut primul ciclu,

Margot mi-a explicat totul despre tampoane, mi-a spus ce tipuri să folosesc în care zile şi m-a sfătuit să dorm pe burtă atunci când crampele devin deosebit de dureroase. Mi-a lăsat impresia că parcă mă alăturam vreunei societăţi secrete, o societate a femeilor. Datorită surorii mele, suferinţa asociată maturizării a fost mai puţin intensă pentru mine. Kitty probabil că nu va avea alături pe niciuna dintre surorile ei mai mari, dar o are pe doamna Rothschild, care locuieşte vizavi. De fapt, ca să fiu sinceră, s-a ataşat atât de mult de doamna Rothschild, încât probabil că va prefera oricum ca ea să-i explice problemele menstruaţiei. Chiar dacă ar fi ca în viitor tata să se despartă de doamna Rothschild, sunt convinsă că ea nu i-ar întoarce niciodată spatele lui Kitty. Sunt legate strâns.

Am să ratez şi aniversarea lui Kitty. Niciodată n-am mai lipsit de acasă cu ocazia aia. Va trebui să-i amintesc tatei să ducă singur mai departe tradiţia cu pancartele aniversare.

Pentru prima oară, fetele Song vor locui separat. Probabil că n-o să mai locuim niciodată toate trei împreună în aceeaşi casă. Vom veni de sărbători şi în vacanţe, dar nu va mai fi acelaşi lucru. Nu va mai fi ca înainte. Dar mă gândesc că deja nu mai e ca înainte de când Margot a plecat la facultate. Adevărul e că te obişnuieşti. Înainte să-ţi poţi da seama ce se petrece, te obişnuieşti cu schimbarea lucrurilor şi la fel va fi şi pentru Kitty.

În timpul micului dejun, îi tot arunc priviri fugare şi încerc să memorez fiecare detaliu. Picioarele ei deşirate, genunchii noduroşi, zâmbetul vag care îi apare pe chip când se uită la televizor. Nu va mai fi atât de tânără decât foarte puţin timp. Aş face bine să organizez mai multe activităţi deosebite cu ea înainte să plec, doar între noi două.

La pauza publicitară se uită la mine bănuitoare.

— De ce te holbezi la mine?

— Niciun motiv. Doar că-mi va fi dor de tine, atâta tot.

Kitty soarbe restul de lapte cu cereale.

— Îmi laşi camera ta?

— Ce? Nu!

— Bine, dar n-o să mai locuieşti aici. De ce să rămână nefolosită? Ar fi o risipă.

— De ce vrei camera mea şi nu pe a lui Margot? A ei e mai mare.

Răspunde cu simţ practic:

— A ta e mai aproape de baie şi e mai bine luminată.

Mie mi-e groază de schimbare, dar Kitty o primeşte cu braţele deschise. Se avântă cu un elan deosebit. Aşa face ea faţă situaţiei.

— O să-ţi fie dor de mine după ce plec, ştiu sigur, aşa că nu te mai preface că n-ar fi aşa, spun eu.

— Mereu m-am întrebat cum ar fi să fiu singură la părinţi, spune ea ca şi cum ar recita un cântec.

Când vede că mă încrunt, se grăbeşte să completeze:

— Glumesc doar!

Sunt conştientă că Kitty nu face decât să se poarte după cum îi stă în fire, dar nu pot să nu resimt o uşoară înţepătură. De ce şi-ar putea dori cineva să fie singur la părinţi? De ce ar fi atât de deosebită situaţia în care n-ai avea de cine să-ţi încălzeşti picioarele în nopţile reci de iarnă?

— O să-ţi fie dor de mine, spun eu, mai mult pentru mine însămi.

Ea nu mă mai aude; a reînceput emisiunea ei.

Ajung la şcoală şi mă duc direct în biroul doamnei Duvall ca să-i dau vestea. Imediat ce vede expresia de pe chipul meu, doamna Duvall spune:

— Vino, ia loc!

Se ridică de la biroul ei şi închide uşa în urma mea. Se aşază pe scaunul de lângă al meu.

— Povesteşte-mi!

Inspir adânc:

— Nu am fost admisă la UVA.

Din moment ce am spus cuvintele astea de câteva ori, ai crede că devine mai uşor să le rostesc, dar nu e... e mai rău.

Doamna Duvall oftează istovită.

— Sunt surprinsă. Sunt foarte, foarte surprinsă. Cererea depusă de tine era foarte bună, Lara Jean. Eşti o elevă minunată. Într-adevăr, am auzit că au primit câteva mii de candidaţi în plus anul ăsta faţă de anii anteriori. Chiar şi aşa, mă aşteptam ca în cel mai rău caz să fii trecută pe lista de aşteptare.

Nu pot decât să ridic uşor din umeri drept răspuns, pentru că în momentul ăsta nu am încredere în propria-mi voce. Se apleacă şi mă strânge în braţe.

— Am aflat printr-o sursă de-a mea că departamentele pentru admitere de la William & Mary îşi publică astăzi deciziile, aşa că fii pregătită. Şi mai e Universitatea din Carolina de Nord şi Universitatea Richmond. Unde ai mai depus cerere? La Poli?

Clatin din cap.

— La James Madison.

— Toate sunt facultăţi minunate. Va fi bine, Lara Jean. Nu-mi fac griji pentru tine câtuşi de puţin.

Nu-i spun ce gândesc, şi anume că amândouă eram sigure că voi intra şi la UVA; nu fac decât să-i ofer un zâmbet fad.

Când ies din birou, o zăresc pe Chris în dreptul dulapurilor. Îi spun veştile legate de UVA, iar ea zice:

— Ce-ar fi să vii cu mine şi să lucrăm la o fermă în Costa Rica?

Mă sprijin de perete, uluită, şi spun:

— Stai... ce?

— Ţi-am povestit doar.

— Nu, nu cred că mi-ai povestit.

Ştiam că Chris n-avea de gând să meargă la facultate, că avea de gând să se înscrie la un colegiu comunitar mai întâi şi apoi să mai vadă. Nu are note suficient de mari şi, de fapt, nici prea multă înclinaţie. Dar nu mi-a zis niciodată nimic despre Costa Rica.

— Am de gând să-mi iau un an liber şi să muncesc la ferme. Programul de lucru nu e decât vreo cinci ore şi primeşti cazare şi masă. E incredibil!

— Dar ce ştii despre munca la o fermă?

— Nimic! Nu contează. Nu trebuie decât să fii dispusă să munceşti; te învaţă ei. Aş putea, de asemenea, să lucrez la o şcoală de surf în Noua Zeelandă sau să învăţ cum se produce vinul în Italia. În principiu, pot să merg oriunde. Nu ţi se pare incredibil?

— Ba da...

Încerc să zâmbesc, dar îmi simt chipul încordat.

— Mama ta e de acord?

Chris îşi râcâie unghia de la degetul mare şi spune:

— Contează? Am optsprezece ani. Nu are de ales.

O privesc sceptic. Mama lui Chris e aspră. Mi-e greu să-mi închipui că ar fi de acord cu planul ăsta.

— I-am spus că am să mă ocup cu asta un an şi că apoi am să mă întorc şi să mă înscriu la Colegiul Comunitar Piedmont Virginia, după care am să mă transfer la o facultate de patru ani, recunoaşte ea. Dar cine ştie ce se va întâmpla, de fapt? E vorba de un an întreg. Poate că am să mă mărit cu un DJ sau să mă alătur unei trupe sau să creez propria mea gamă de bikini.

— Totul pare atât de fermecător!

Aş vrea să mă bucur pentru ea, dar nu reuşesc. Mă bucur că Chris are propriile planuri, care o entuziasmează, că şi-a propus lucruri pe care nu le mai face nimeni din clasa noastră. Dar mă simt de parcă în jurul meu totul s-ar schimba în moduri la care nu mă aşteptam, în timp ce eu nu-mi doresc decât ca totul să rămână pe loc.

— Ai să-mi scrii? întreb eu.

— Am să-ţi trimit totul pe Snapchat.

— Eu nu folosesc Snapchat şi, oricum, nu e acelaşi lucru. O înghiontesc uşor cu piciorul: Te rog să-mi trimiţi câte o carte poştală din fiecare loc nou pe care îl vizitezi.

— Nici nu ştiu dacă o să am acces la vreun oficiu poştal. Nu ştiu cum funcţionează poşta în Costa Rica.

— Ei, poţi să încerci măcar.

— Am să încerc, încuviinţează ea.

Anul ăsta nu prea am văzut-o pe Chris. S-a angajat ca ospătăriţă la Applebee’s şi s-a apropiat foarte mult de prietenii ei de la serviciu. Toţi sunt mai în vârstă, unii dintre ei chiar au copii şi îşi plătesc singuri facturile. Sunt destul de sigură că Chris nu i-a spus niciunuia că încă locuieşte acasă şi că plăteşte fix zero facturi. Când am vizitat-o la locul de muncă luna trecută, unul dintre chelneri a spus că spera să facă destui bani în seara respectivă ca să-şi poată plăti chiria, după care s-a uitat la Chris şi a zis:

— Ştii cum e...

Iar Chris a dat din cap, ca şi cum ar fi ştiut. Când i-am aruncat o privire cercetătoare, ea s-a prefăcut că nu observă.

Sună clopoţelul şi pornim împreună spre primele ore.

— Kavinsky cred că s-a panicat pentru că n-ai intrat la UVA, spune Chris, privindu-se într-o uşă de sticlă pe lângă care trecem. Bănuiesc că o să aveţi o relaţie la distanţă?

— Da. Mi se strânge pieptul: Aşa cred.

— Neapărat să stabileşti câteva persoane care să urmărească situaţia, spune ea. Ştii, adică spioni. Mi se pare că Gillian McDougal a fost admisă. Poate să-l spioneze ea pentru tine.

Îi arunc o privire severă.

— Chris, eu am încredere în Peter.

— Ştiu... nu la el mă refer! Mă refer la fetele care or fi locuind la acelaşi etaj. Care o să vină în vizită la el în cameră. Ai face bine să-i dai o poză cu tine, ca să-i ţină de cald, dacă înţelegi ce zic. Se uită la mine încruntată: Oare înţelegi ce zic?

— Adică o poză sexy? Nici gând! Încep să mă depărtez de ea: Uite ce e, trebuie să merg la ore.

Tocmai de asta îmi arde să mă gândesc acum, la Peter şi la cine ştie ce fete. Încă încerc să mă obişnuiesc cu gândul că nu vom merge împreună la UVA în toamna asta.

Chris îşi dă ochii peste cap.

— Linişteşte-te! Nu zic să te pozezi nud. Nici nu mi-ar trece prin gând să-ţi recomand aşa ceva tocmai ţie. Vorbeam doar de o poză în stil pinup, dar nimic dulceag. Ceva sexy. Un poster pe care Kavinsky să şi-l poată prinde de perete în camera de cămin.

— De ce mi-aş dori ca Peter să atârne de perete în camera de cămin o poză sexy cu mine, ca să poată vedea toată lumea?

Chris întinde mâna şi-mi dă un bobârnac peste frunte.

— Au! O îmbrâncesc şi-mi masez locul unde m-a lovit: M-a durut!

— Meriţi, pentru că pui întrebări stupide. Oftează: Eu îţi vorbesc despre măsuri preventive. O fotografie cu tine agăţată pe perete e un mod de a-ţi marca teritoriul. Kavinsky e chipeş. Şi e atlet. Ai impresia că celelalte fete o să respecte faptul că e implicat într-o relaţie la distanţă?

Coboară tonul şi adaugă:

— ...cu o iubită care o face pe Fecioara Maria?

Casc gura şi mă uit imediat în jur ca să văd dacă a mai auzit-o cineva.

— Chris! sâsâi eu. Poţi, te rog, să nu vorbeşti aşa?

— Încerc doar să te ajut! Trebuie să aperi ce-ţi aparţine de drept, Lara Jean. Dacă eu aş cunoaşte vreun tip super în Costa Rica care ar avea o iubită la distanţă cu care nici măcar nu se *culcă*? Nu cred că aş lua situaţia lui în serios.

Ridică din umeri şi se uită la mine cu o expresie de genul „Îmi pare rău, totuşi nu-mi pare”.

— Neapărat să şi înrămezi poza, ca lumea să-şi dea seama că nu e bine să se pună cu tine. Ramele indică permanenţă. O poză lipită cu scotch pe perete sugerează că azi e aici, mâine nu-i.

Îmi muşc buza de jos îngândurată.

— Deci poate o poză cu mine în timp ce coc prăjituri, purtând un şorţ...

— ...şi nimic altceva? chicoteşte Chris şi îi dau fulgerător un bobârnac peste frunte.

— Au!

— Atunci bagă-ţi minţile în cap!

Clopoţelul sună din nou şi fiecare pleacă pe drumul ei. Nu cred că aş fi în stare să-i dau lui Peter o poză sexy cu mine, dar, pe de altă parte, gândul ăsta îmi dă o idee – aş putea să-i dau un album-colaj. Cu toate momentele noastre cele mai frumoase. Astfel, când i se va face dor de mine la UVA, o să se poată uita prin el. Şi o să-l poată ţine pe birou, pentru ochii cine ştie cărei fete care ar fi să treacă pe la el din întâmplare. Bineînţeles, nu-i spun de ideea asta lui Chris – ea n-ar face decât să râdă şi să-mi spună bunica Lara Jean. Dar sunt convinsă că lui Peter o să-i placă mult.

10

Stau ca pe ace toată ziua, aşteptând veştile de la William & Mary. Îmi concentrez toată atenţia la telefon, aşteptând să vibreze, aşteptând acel e-mail. La ora de engleză avansată, domnul O'Bryan e nevoit să mă întrebe de trei ori despre tradiţia discursului narativ cu privire la sclavi în cadrul romanului *Preaiubita*[16].

Când în sfârşit vibrează, e vorba doar de un mesaj de la Margot, care mă întrebă dacă am aflat ceva, după care vibrează din nou şi e Peter care mă întreabă dacă am aflat ceva. Dar nimic de la William & Mary.

Apoi, când sunt în toaleta fetelor, telefonul vibrează în sfârşit şi mă agit să-mi închei fermoarul de la blugi ca să-l pot verifica. E un e-mail de la Universitatea din Carolina de Nord, din Chapel Hill, în care scrie că cererea mea a fost actualizată. Stau acolo în cabina din baie şi, deşi chiar nu mă aştept să fiu admisă, inima îmi zvâcneşte frenetic în momentul în care apăs pe link şi aştept.

Am fost trecută pe lista de aşteptare.

Ar trebui să mă bucur, din moment ce la UCN e atât de mare competiţia şi tot e mai bine decât nimic să fiu pe lista de aşteptare şi aş fi fericită... dacă aş fi fost deja admisă la UVA. În loc de asta, resimt vestea ca pe încă o lovitură în stomac. Dacă nu intru nicăieri? Atunci ce am să fac? Parcă îi văd pe mătuşa Carrie şi pe unchiul Victor: *Biata Lara Jean, n-a intrat nici la UVA, nici la UCN. E atât de diferită de sora ei; Margot e o fată atât de ambiţioasă!*

Când ajung la locul nostru în sala de mese, descopăr că Peter mă aşteaptă cu o expresie de nerăbdare pe chip.

— Ai aflat ceva?

---

[16] *Beloved*, roman din 1987 de Toni Morrison (*N.t.*).

Mă aşez pe locul vecin.

— Am fost trecută pe lista de aşteptare la UCN.

— Ei, rahat! Păi, e imposibil ca cineva să fie admis acolo din afara statului dacă nu e jucător de baschet. Serios, până şi faptul că ai intrat pe lista de aşteptare e impresionant.

— Aşa o fi, spun eu.

— Dă-i naibii! spune el. Oricum, cine şi-ar putea dori să meargă acolo?

— Mulţi oameni.

Îmi despachetez sendvişul, dar nu sunt în stare să iau nici măcar o gură, pentru că stomacul mi-e făcut ghem.

Peter ridică din umeri ofensat. Îmi dau seama că nu încearcă decât să mă încurajeze, dar UCN e o facultate foarte bună şi o ştie şi el, o ştiu şi eu, aşa că n-are rost să ne prefacem că n-ar fi.

Pe toată durata mesei de prânz, nu fac decât să sorb vlăguită din sucul meu cola cherry şi să-i ascult pe băieţi vorbind despre meciul care urmează peste câteva zile. Peter se uită la mine la un moment dat şi mă strânge de coapsă într-un mod liniştitor, dar eu nu pot să-i răspund nici măcar cu un zâmbet.

Când băieţii se ridică şi pornesc spre sala de antrenament, rămân la masă numai cu Peter, care mă întreabă îngrijorat:

— Nu vrei să mănânci ceva?

— Nu mi-e foame, spun eu.

Atunci el oftează şi spune:

— Tu ar trebui să te duci la UVA, nu eu!

Şi-uite aşa, pac, acel gând mic şi ticălos care mi-a venit azi-noapte, legat de faptul că am mai multe merite ca Peter, dispare în aer ca un nor de parfum.

Ştiu ce eforturi mari a depus Peter la lacrosse. Şi-a câştigat locul pe drept. N-ar trebui să aibă astfel de gânduri. Nu e corect.

— Să nu mai spui asta niciodată! Ţi-ai câştigat locul pe merit. Meriţi să mergi la UVA.

Cu capul aplecat, Peter spune:

— Totuşi, şi tu meritai. Atunci îşi înalţă imediat capul, cu o lumină în privire: Îl mai ţii minte pe Toney Lewis?

Clatin din cap.

— Era într-a doişpea când noi eram într-a noua. S-a dus doi ani la colegiul comunitar Piedmont Virginia şi apoi s-a transferat la UVA în anul al treilea! Pun pariu că şi tu ai să poţi face la fel, doar că te-ai putea transfera mai repede, din moment ce ai să mergi la o facultate normală, de patru ani. E de o mie de ori mai uşor să intri la UVA printr-un transfer!

— Da, cred că aşa e...

Nu mi-a trecut prin gând că m-aş putea transfera. Încă încerc să mă obişnuiesc cu gândul că n-am fost admisă la UVA.

— Nu-i aşa? Bun, deci toamna asta te duci la William & Mary sau la Richmond sau unde ai să intri şi ne vom vizita unul pe altul întruna, ai să depui o cerere pentru transfer anul viitor şi aşa ai să ajungi cu mine la UVA! Acolo unde ţi-e locul!

Înlăuntrul meu se aprinde speranţa.

— Chiar crezi că-mi va fi atât de uşor să intru?

— Da! De fapt, ar fi trebuit să intri din prima! Ai încredere în mine, Covey!

Dau încet din cap.

— Da! Bine. Bine.

Peter răsuflă uşurat.

— Bine. Aşadar, am stabilit.

Îi fur un cartof prăjit din farfurie. Deja simt că-mi recapăt pofta de mâncare. Dau să iau încă un cartof şi, deodată, îmi vibrează telefonul. Îl scot imediat şi-l verific: e un e-mail de la biroul pentru admitere de la William & Mary. Peter se uită peste umărul meu şi apoi se uită la mine, cu ochii mari. Începe să-şi agite piciorul în sus şi-n jos lângă piciorul meu şi aşteptăm să se încarce pagina.

Ne face plăcere să vă anunţăm admiterea la Colegiul William & Mary...

Sunt covârşită de un sentiment de uşurare. Slavă Domnului!

Peter sare de pe scaun, mă ridică în braţe şi mă învârte.

— Lara Jean tocmai a intrat la William & Mary! le strigă celor de la masă şi oricui altcuiva ar mai fi să-l audă.

Toţi cei de la masa noastră scot un chiot fericit.

— Ai văzut? strigă Peter mulţumit şi mă strânge în braţe. Ţi-am spus că toate se vor rezolva.

Îl strâng şi eu în braţe, la rândul meu. Mai mult decât orice alt sentiment, mă simt uşurată. Uşurată că am intrat, uşurată că am un plan.

— Facem cumva să fie bine până când te întorci, spune el încet şi îşi strecoară faţa sub bărbia mea. E la două ore de mers cu maşina – o nimica toată. Pun pariu că tatăl tău are să te lase să iei maşina. Doar Kitty n-are nevoie de ea încă. Şi am să străbat drumul cu tine de câteva ori, ca să te obişnuieşti cu el. Va fi bine, Covey.

Dau aprobator din cap.

Mă aşez la loc şi trimit un mesaj comun lui Margot, Kitty, doamnei Rothschild şi tatei.

Am intrat la W&M!!!

Adaug acele semne de exclamare în plus, ca să nu fie probleme, să le arăt cât de entuziasmată sunt, să mă asigur că ei înţeleg că nu mai e nevoie să mă compătimească şi că acum toate sunt roz.

Tata îmi trimite drept răspuns un şir de emoji. Doamna Rothschild îmi scrie: **Bravo ţie, fată!!!!! Margot îmi scrie: YAYYYYYYY! Sărbătorim împreună săptămâna viitoare!**

După prânz, trec pe la biroul doamnei Duvall ca să-i dau vestea cea bună şi e încântată din cale-afară.

— Ştiu că e a doua ta opţiune, dar, în anumite privinţe, s-ar putea să ţi se potrivească mai mult decât UVA. E o facultate mai mică. Cred că o fată ca tine ar putea să aibă rezultate strălucite acolo, Lara Jean.

Îi zâmbesc şi o las să mă îmbrăţişeze, dar în sinea mea gândesc: *Se pare că, de fapt, nu credea că o fată ca mine ar putea avea rezultate strălucite la UVA.*

Până la sfârşitul săptămânii, aflu că sunt admisă şi la James Madison, şi la Universitatea Richmond, fapt ce mă încântă, dar sunt hotărâtă să merg la William & Mary. Am fost de multe ori la Williamsburg cu familia şi cred că o să mă simt bine acolo. Campusul e mic şi frumos. Şi chiar nu e departe de casă. Cu maşina se ajunge acolo în mai puţin de două ore. Aşa că o să mă duc, o să învăţ sârguincios şi după un an o să mă transfer la UVA, şi toate vor fi exact aşa cum mi-am dorit.

11

Eu sunt cea care se duce la aeroport ca să-i ia pe Margot şi pe Ravi, în timp ce tata termină de pregătit cina

şi Kitty îşi scrie temele. Pun adresa pe GPS, pentru orice eventualitate, şi ajung acolo fără probleme, slavă Domnului! Aeroportul nostru e mic, aşa că mă plimb în jur, aşteptând să apară musafirii.

Când opresc maşina la marginea trotuarului, Margot şi Ravi mă aşteaptă aşezaţi pe geamantanele lor. Parchez şi cobor iute, alerg la Margot şi o iau în braţe. Părul îi e proaspăt tuns, scurt, ajungându-i până în dreptul bărbiei, e îmbrăcată în bluză sport şi colanţi şi, strângând-o puternic la piept, îmi spun: *Vai, ce dor mi-a fost de sora mea!*

Îi dau drumul şi apoi îl studiez atent pe Ravi, care e mai înalt decât mă aşteptasem. E înalt şi slab, cu pielea întunecată, cu părul negru, cu ochi căprui şi cu gene lungi. Nu seamănă deloc cu Josh, dar îmi pare un tânăr numai bun pentru gusturile lui Margot. Are o gropiţă în obrazul drept.

— Mă bucur că te cunosc faţă în faţă, Lara Jean! spune el şi imediat mă dă pe spate cu accentul lui.

Numele meu pare mult mai elegant îmbrăcat într-un accent englezesc.

Mă simt puţin intimidată, dar apoi observ că pe tricoul lui scrie ARMATA LUI DUMBLEDORE şi mă relaxez. E fan Harry Potter, ca noi.

— Şi eu mă bucur să te cunosc. Aşadar, cărei Case îi aparţii?

Ridică atât geanta lui, cât şi pe a lui Margot şi le pune în portbagaj.

— Hai să vedem dacă ghiceşti. Sora ta nu a reuşit.

— Asta numai pentru că în prima lună după ce te-am cunoscut te-ai străduit să mă impresionezi, protestează ea.

Ravi începe să râdă şi urcă pe bancheta din spate. Consider că e un indiciu favorabil al caracterului lui faptul

că nu pretinde în mod automat să stea pe locul pentru pasageri din faţă. Margot se uită la mine.

— Vrei să conduc eu?

Mă tentează să accept, pentru că mereu îmi place mai mult când conduce Margot, dar clatin din cap, ridic mâna cu cheile şi le scutur.

— Mă descurc.

Ea ridică din sprâncene, ca şi cum aş fi impresionat-o.

— Bravo ţie!

Urcă pe scaunul din dreapta, iar eu urc la volan. Mă uit la Ravi în oglinda retrovizoare.

— Ravi, până când ai să pleci din casa noastră, o să ghicesc cărei case *îi aparţii*.

Când ajungem acasă, îi găsim pe tata, pe Kitty şi pe doamna Rothschild aşteptându-ne în camera de zi. Margot pare descumpănită când o vede acolo, pe canapea, lângă tata, cu picioarele goale odihnindu-se în poala lui. Eu m-am obişnuit atât de mult cu ea, cu compania ei, încât mi se pare mai curând că acum face parte din familie. Nu m-am gândit cât de straniu ar fi pentru Margot. Dar adevărul e că doamna Rothschild şi Margot nu au petrecut atât de mult timp împreună, pentru că Margot a fost plecată la facultate; ea nu locuia aici când doamna Rothschild şi tata au început să se vadă şi a fost în vizită doar o dată, de Crăciun.

Imediat ce o vede pe Margot, doamna Rothschild se ridică repede, o strânge puternic în braţe şi îi complimentează coafura. Îl ia în braţe şi pe Ravi.

— Doamne, ce tânăr înalt şi chipeş! glumeşte ea, la care el râde, dar Margot nu face decât să afişeze pe chip un zâmbet încordat.

Asta până când o vede pe Kitty, pe care o strânge într-o mare îmbrăţişare, iar după numai câteva secunde ţipă vesel:

— Doamne, Kitty! Porţi sutien de-acum?

Kitty cască gura şi se uită la ea furioasă, iar obrajii îi capătă o culoare vagă de roşu supărat.

Stingherită, Margot spune în şoaptă:

— *Scuze.*

Ravi se grăbeşte să facă un pas înainte şi să dea mâna cu tata.

— Bună ziua, domnule Covey! Eu sunt Ravi. Vă mulţumesc pentru invitaţie.

— A, ne bucurăm că ai venit, Ravi! spune tata.

Apoi Ravi îi zâmbeşte lui Kitty, îşi ridică mâna în semn de salut şi spune cu o oarecare stângăcie:

— Bună, Kitty!

Kitty dă din cap fără să-l privească în ochi.

— Bună!

Margot încă se holbează incredulă la Kitty. Eu am fost aici clipă de clipă, aşa că e mai greu pentru mine să observ precis cât de mult a crescut Kitty în ultimul an, dar e adevărat, chiar a crescut mult. Nu atât de mult când vine vorba de mărimea pieptului – sutienul are numai rol estetic în clipa de faţă –, dar în alte privinţe, da.

— Ravi, să-ţi aduc ceva de băut? ciripeşte doamna Rothschild. Avem suc, fresca, cola dietetică, apă?

— Ce e fresca? întreabă Ravi, încruntându-se.

Ochii doamnei Rothschild se luminează.

— E o băutură acidulată delicioasă, cu aromă de grepfrut. Are zero calorii! Trebuie neapărat să guşti!

Margot o urmăreşte pe doamna Rothschild cum se duce la bucătărie şi deschide dulăpiorul în care ţinem paharele. Umple un pahar cu gheaţă şi strigă:

— Dar tu, Margot? Pot să-ţi aduc ceva?

— Nu, mulţumesc, răspunde Margot pe un ton destul de politicos, dar eu îmi dau seama că nu prea îi convine faptul

că în propria ei casă cineva care nu locuieşte acolo îi oferă ceva de băut.

Când se întoarce cu sucul fresca pentru Ravi, doamna Rothschild i-l prezintă cu un gest amplu. El îi mulţumeşte şi ia o înghiţitură scurtă.

— E foarte răcoritor, spune el, iar doamna Rothschild îi surâde larg.

Tata bate din palme.

— Ducem bagajele sus? Poate aţi dori să vă puteţi răcori puţin înainte de cină? Am pregătit camera de oaspeţi.

Se uită la mine cu dragoste în privire şi spune:

— Lara Jean a contribuit cu o pereche nouă de papuci de casă şi cu un halat pentru tine, Ravi.

Înainte ca Ravi să poată răspunde, Margot spune:

— A, ce drăguţ! Dar, de fapt, cred că Ravi va sta cu mine, în camera mea.

E ca şi cum Margot ar fi aruncat o bombă cu gaze urât mirositoare în mijlocul camerei de zi. Eu şi Kitty schimbăm priviri cu ochii mari, ca de *Dumnezeule!*; tata pare complet buimăcit şi nu reuşeşte să-şi găsească cuvintele. Când am pregătit camera de oaspeţi pentru Ravi şi am împăturit un teanc de prosoape pentru el, pe care l-am aşezat la marginea patului, după care am pus la vedere halatul şi papucii de casă, nu mi-a trecut prin gând că ar putea sta la Margot în cameră. E limpede că nici tatei nu i-a trecut prin gând.

Obrajii tatei se înroşesc din ce în ce mai tare:

— A, ăăă... Nu ştiu dacă...

Margot îşi strânge buzele nervos, aşteptând ca tata să-şi încheie fraza. Cu toţii aşteptăm, dar tata nu pare să ştie ce să spună în continuare. O caută cu privirea pe doamna Rothschild, cerându-i ajutorul, iar ea îi aşază mâna pe spate, ca să-l încurajeze.

Bietul Ravi pare nespus de stânjenit. Primul meu gând a fost că aparţine casei Ravenclaw, ca Margot; acum mă gândesc că e din Hufflepuff, ca mine. Pe un ton blând, spune:

— Chiar nu am nimic împotrivă să stau în camera de oaspeţi. N-aş vrea să provoc o situaţie dificilă.

Tata dă să-i răspundă, dar Margot i-o ia înainte.

— Nu, nu e nicio problemă, îl asigură ea pe Ravi. Hai să aducem restul bagajelor din maşină.

Imediat ce pleacă, eu şi Kitty ne uităm una la alta. Spunem în acelaşi timp:

— Doamne Sfinte!

Kitty cade pe gânduri:

— De ce trebuie să stea împreună în aceeaşi cameră? Simt chiar atât de mult nevoia de sex?

— Ajunge, Kitty! spune tata pe un ton mai aspru decât am auzit vreodată la el în discuţiile cu Kitty.

Se întoarce şi pleacă şi aud cum se închide uşa de la biroul lui. În birou se duce când e din cale-afară de supărat. Doamna Rothschild îi aruncă lui Kitty o privire severă şi se duce după el.

Eu şi Kitty ne privim din nou.

— Vai! spun eu.

— Nu era nevoie să se răstească aşa, spune Kitty supărată. Nu cu mine doarme prietenul în acelaşi pat.

— N-a vrut.

O strâng la piept, înconjurându-i umerii osoşi cu braţele.

— Gogo e chiar îndrăzneaţă, nu crezi?

E uimitoare sora mea. Îmi pare rău pentru tata. Nu e obişnuit cu genul ăsta de dispute – de fapt, nu e obişnuit deloc cu certurile.

Bineînţeles, imediat îi scriu un mesaj lui Peter şi-i povestesc totul. El îmi trimite înapoi multe emoji cu ochii

mari. Apoi: **Crezi că tatăl tău ne-ar lăsa şi pe noi să stăm în aceeaşi cameră??,** întrebare pe care o ignor.

* * *

Când Ravi urcă la etaj ca să se spele şi să-şi schimbe hainele, doamna Rothschild spune că a stabilit cu prietenele ei să ia cina împreună în oraş, aşa că ar trebui să plece. Se vede că Margot se linişteşte la vestea asta. După ce pleacă doamna Rothschild, Kitty îl scoate pe Jamie Fox-Pickle la plimbare, iar eu şi Margot mergem la bucătărie ca să pregătim o salată pe care să o servim alături de puiul pe care-l prăjeşte tata. Aştept cu nerăbdare să rămânem singure o clipă, ca să putem discuta toată povestea cu aranjamentele de cazare, dar nu am când să abordez subiectul, pentru că, imediat ce intrăm în bucătărie, Margot şuieră la mine:

— De ce nu mi-ai spus că tata şi doamna Rothschild au o relaţie atât de serioasă?

— Ţi-am spus că vine în vizită la cină aproape în fiecare seară! îi şoptesc la rândul meu.

Încep să clătesc un coş cu roşii cherry, astfel încât sunetul apei curgătoare să ne acopere conversaţia.

— Umbla de colo-colo ca şi cum ar locui aici! Şi de când avem noi fresca? Niciodată n-am fost o familie de genul celor în care se bea fresca.

Încep să tai roşiile în jumătate.

— Îi place foarte mult, aşa că am grijă să cumpăr câte o ladă de fiecare dată când mă duc la magazin. E chiar foarte răcoritor. Mi s-a părut că lui Ravi îi place.

— Nu asta era ideea!

— De ce te deranjează doamna Rothschild aşa, deodată? V-aţi înţeles de minune când ai venit acasă de Crăciun...

Şi întrerup fraza în clipa în care tata intră în bucătărie.

— Margot, îţi pot vorbi câteva momente?

Margot se preface că e ocupată cu număratul tacâmurilor.

— Sigur, spune, tată.

Tata se uită la mine şi eu îmi cobor privirea la roşii. Am de gând să rămân, ca să le ofer sprijin moral.

— Aş prefera ca Ravi să doarmă în camera de oaspeţi.

Margot îşi muşcă buza.

— De ce?

Urmează o pauză stânjenitoare, după care tata spune:

— Nu prea sunt de acord...

— Dar, tată, suntem la facultate... Îţi dai seama că am mai dormit în acelaşi pat, nu?

Tata răspunde sec:

— Bănuiam şi îţi mulţumesc pentru confirmare.

— Am aproape douăzeci de ani. Locuiesc departe de casă, la mii de kilometri, de aproape doi ani.

Margot îmi aruncă o privire şi eu mă fac mică. Ar fi trebuit să plec când am avut ocazia.

— Eu şi Lara Jean nu mai suntem copile...

— Hei, nu mă implica în povestea asta, spun eu, pe un ton cât se poate de glumeţ.

Tata oftează.

— Margot, dacă eşti hotărâtă în problema asta, n-am să te opresc. Dar ţin să-ţi amintesc că asta e totuşi casa mea.

— Credeam că e casa *noastră*.

Îşi dă seama că a câştigat bătălia asta şi păstrează un ton al vocii dulce ca bezeaua.

— Ei bine, voi, paraziţilor, nu plătiţi ratele ipotecare, eu le plătesc, motiv pentru care casa ar trebui să-mi aparţină într-o măsură puţin mai mare.

Cu această ultimă glumă paternă, tata îşi pune mănuşile de bucătărie şi scoate puiul sfârâind din cuptor.

Când ne aşezăm tata ia loc în capul mesei şi taie carnea de pui cu cuţitul electric nou, sofisticat, pe care doamna Rothschild i l-a dat de ziua lui.

— Ravi, cu ce te pot servi, pulpe, piept, aripi?

Ravi îşi drege glasul.

— Ăăă, vă rog să mă iertaţi, dar, de fapt, eu nu mănânc carne.

Tata se uită îngrozit la Margot.

— Margot, nu mi-ai spus că Ravi e vegetarian!

— Scuze, spune ea şi face o grimasă. Am uitat complet. Dar îi place mult salata!

— Chiar îmi place, îl asigură Ravi pe tata.

— Primesc eu porţia lui Ravi, mă ofer eu. Aş vrea două pulpe.

Tata îmi taie două pulpe.

— Ravi, mâine-dimineaţă îţi pregătesc pentru micul dejun o enchilada numai bună. Fără carne!

Margot zâmbeşte şi spune:

— Mâine-dimineaţă plecăm devreme spre Washington D.C. Dar poate în ziua în care pleacă de la noi?

— S-a făcut, spune tata.

Kitty e neobişnuit de reţinută. Nu sunt sigură dacă are emoţii pentru că la masă se află un băiat străin sau dacă mai curând e vorba despre simplul fapt că se maturizează şi se poartă mai puţin copilăros faţă de cunoscuţii noi. Deşi, mai degrabă, aş numi tânăr un băiat de 21 de ani.

Ravi e atât de manierat – probabil pentru că e englez. Doar nu e un adevăr cert că englezii sunt mai manieraţi decât americanii? Se scuză frecvent. „Scuze, aş putea să…” „Pardon?” Accentul lui e fermecător. Spun întruna „Poftim?” ca să-l aud vorbind mai mult.

Eu, una, contribui la înveselirea atmosferei punând întrebări despre Anglia. Îl întreb de ce englezii numesc şcolile private şcoli publice, dacă şcoala publică la care a

învăţat el a semănat în vreun fel cu Hogwarts, dacă a cunoscut vreodată familia regală. Răspunsurile lui sunt următoarele: pentru că sunt accesibile publicului larg, cu condiţia să plătească taxa; erau elevi aleşi să reprezinte şcoala şi monitori, dar nu se juca Quidditch; şi l-a văzut o dată pe prinţul William la Wimbledon, dar i-a văzut numai ceafa.

După cină, planul e ca eu, Ravi, Margot şi Peter să mergem la film. Margot o invită şi pe Kitty, dar ea refuză, explicând că are teme. Cred că doar are emoţii în preajma lui Ravi.

Mă pregătesc la mine în cameră, îmi dau cu puţin parfum, cu puţin balsam pentru buze şi îmbrac o bluză sport peste camizol şi blugi, pentru că mi se face frig în sala de cinema. Sunt gata în scurt timp, dar uşa lui Margot e închisă şi îi aud vorbind încet, dar agitat. E ciudat să văd uşa închisă. Mă simt ca un mic spion, aşteptând aşa în faţa uşii, dar e stânjenitor, cine ştie dacă Ravi nu e cumva la bustul gol sau mai ştiu eu ce? E o situaţie atât de matură, uşa asta închisă, vocile şoptite!

Îmi dreg glasul şi spun prin uşă:

— Sunteţi gata? I-am spus lui Peter că ne întâlnim cu el la opt.

Margot deschide uşa.

— Gata, spune ea şi nu pare mulţumită.

Ravi apare în spatele ei şi iese din cameră, cu geamantanul în mână.

— Trebuie doar să las ăsta în camera de oaspeţi şi am să fiu gata, spune el.

Imediat ce pleacă, îi şoptesc lui Margot:

— S-a întâmplat ceva?

— Ravi nu vrea să stăm în aceeaşi cameră şi să-i lase o impresie proastă tatei. Eu i-am spus că nu e nevoie să-şi facă griji, dar el nu se simte în largul lui.

— E un gest foarte grijuliu din partea lui.

N-aş recunoaşte înaintea lui Margot, dar sunt de părere că a fost o alegere cât se poate de corectă. Ravi continuă să-mi câştige admiraţia.

Margot spune fără tragere de inimă:

— E un tip foarte grijuliu.

— Şi foarte chipeş.

Îi apare un zâmbet larg pe chip.

— Şi asta, da.

Peter e deja la cinema când ajungem, fără îndoială fiindcă vine şi Margot. Nu-şi face probleme când vine vorba să întârzie la întâlnirile cu mine, dar n-ar îndrăzni în veci să întârzie la o întâlnire cu sora mea mai mare. Ravi cumpără bilete pentru toţi patru, fapt ce-l impresionează pe Peter.

— Ce gest de primă clasă! îmi şopteşte el când ne aşezăm.

Peter aranjează lucrurile cu pricepere, astfel încât ne-am aşezat în ordine: eu, Peter, Ravi, Margot, ca să poată vorbi cu el în continuare despre fotbal. Adică *footbaII*, cum zice Ravi, în loc de *soccer*. Margot îmi aruncă o privire plină de umor pe deasupra creştetelor lor şi se vede că atmosfera neplăcută de dinainte a fost uitată.

După film, Peter propune să mergem şi să luăm cremă-îngheţată.

— Ai mai mâncat cremă-îngheţată? îl întreb pe Ravi.

— Niciodată, spune Ravi.

— E genială, Rav! spune el. E un produs de casă.

— Minunat! spune Ravi.

Cât timp băieţii aşteaptă la rând, Margot îmi spune:

— Mi se pare că Peter s-a îndrăgostit... de iubitul meu, şi chicotim amândouă.

Încă râdem atunci când se întorc la masa noastră. Peter îmi dă pralinele şi crema mea.

— Ce-i atât de amuzant?

Nu fac decât să scutur din cap şi să vâr lingura în cremă.

Margot spune:

— Staţi, trebuie să ciocnim pentru sora mea, care a intrat la William & Mary!

Afişez un zâmbet pe care-l simt încordat şi toţi îşi ciocnesc paharele cu cremă de paharul meu. Ravi spune:

— Felicitări, Lara Jean! Nu cumva a studiat şi Jon Stewart acolo?

Spun uimită:

— Ba da, chiar aşa. E ciudat că ştii un fapt divers ca ăsta.

— Faptele diverse sunt specialitatea lui Ravi, spune Margot, lingând lingura. Să nu-l îndemni să vorbească despre obiceiurile de împerechere ale cimpanzeilor bonobo, că nu se mai opreşte.

— În trei cuvinte, spune Ravi. Apoi se uită la mine şi la Peter şi şopteşte: Duel între penisuri.

Margot parcă e beată în preajma lui Ravi. Cândva am crezut că Josh îi era predestinat, dar acum nu mai sunt atât de sigură. Când vorbesc despre politică, discută amândoi cu aceeaşi înflăcărare şi schimbă replică după replică, contestându-şi afirmaţiile unul altuia, dar şi dându-şi dreptate. Parcă ar fi două pietre de cremene care scot scântei. Dacă ar fi personaje dintr-un serial TV, cred că li s-ar potrivi rolurile unor rezidenţi dintr-un spital care iniţial sunt siliţi să-şi arate respect unul altuia şi apoi se îndrăgostesc lulea. Sau rolurile a doi consilieri politici la Casa Albă, sau a doi jurnalişti. Ravi studiază bioingineria, care nu prea are legătură cu antropologia pe care o studiază Margot, dar cei doi chiar fac echipă bună.

A doua zi, Margot merge cu Ravi la Washington D.C. şi vizitează câteva dintre muzeele pe tema parcului National Mall, a memorialului Lincoln şi a Casei Albe. Ne-au invitat

şi pe mine şi pe Kitty, dar am refuzat eu în numele amândurora, pentru că eram destul de sigură că-şi doreau să rămână singuri o vreme şi pentru că voiam să stau liniştită acasă ca să fac albumul-colaj pentru Peter. Când se întorc, seara, îl întreb pe Ravi ce i-a plăcut cel mai mult la D.C., iar el spune că vizita cea mai interesantă a fost de departe la Muzeul Naţional de Istorie şi Cultură Afro-Americană, motiv pentru care regret că am ales să rămân acasă, din moment ce n-am mai fost acolo.

Ne uităm la o emisiune BBC pe Netflix, despre care Margot ne-a tot vorbit şi care a fost filmată în apropierea zonei în care a crescut Ravi, astfel încât el ne indică locuri memorabile, precum cel unde a fost angajat întâia oară sau locul unde a avut prima întâlnire romantică. Mâncăm îngheţată direct din cutiile de carton şi îmi dau seama că tata îl simpatizează pe Ravi, pentru că tot insistă să mănânce mai mult. Sunt convinsă că a observat că Ravi s-a mutat în camera de oaspeţi şi sunt convinsă că-i e recunoscător pentru gestul lui. Sper ca Ravi şi Margot să se vadă în continuare, pentru că mi se pare că s-ar potrivi de minune în familia noastră. Sau măcar să rămână împreună suficient timp pentru ca eu şi Margot să putem merge la Londra şi să stăm acasă la el!

A doua zi, după-amiază, Ravi trebuie să plece spre Texas şi, cu toate că-mi pare rău că pleacă, mă şi bucur puţin, pentru că aşa Margot o să poată să fie atentă numai la noi până când va pleca din nou.

În momentul în care ne luăm la revedere, îl arăt cu degetul şi spun:

— Hufflepuff.

Ravi zâmbeşte larg.

— Ai ghicit din prima.

Apoi mă arată cu degetul pe mine.

— Hufflepuff?

Îi zâmbesc la rândul meu.

— Ai ghicit din prima.

În acea seară, suntem în dormitorul meu şi urmărim un serial pe laptopul meu, iar Margot aduce vorba de facultate – fapt ce îmi dovedeşte că, într-o anumită măsură, şi ea aştepta să plece Ravi, ca să putem discuta probleme importante. Înainte să dau drumul următorului episod, se uită la mine şi spune:

— Putem vorbi despre UVA? Cum te mai simţi acum?

— Am fost mâhnită, dar acum e în regulă. Oricum, am să ajung acolo.

Margot îmi aruncă o privire uşor derutată şi îi explic:

— Am să mă transfer acolo după primul an. Am vorbit cu doamna Duvall şi ea a spus că, dacă iau note bune la William & Mary, cu siguranţă am să fiu admisă prin transfer.

Se încruntă.

— De ce vorbeşti despre un transfer de la William & Mary, din moment ce încă n-ai ajuns acolo?

Nu răspund imediat, aşa că Margot întreabă:

— E din cauza lui Peter?

— Nu! Adică da, în parte, dar nu întru totul.

Ezit un moment, apoi spun ceea ce n-am mai zis cu voce tare:

— Ştii senzaţia aia, că eşti menită să ajungi într-un loc anume? Când am vizitat William & Mary, n-am avut acea senzaţie. Nu aşa cum s-a întâmplat în cazul UVA.

— S-ar putea ca nicio facultate să nu-ţi inspire exact acelaşi sentiment ca UVA, spune Margot.

— Aşa o fi... doar de asta mă transfer la anul.

Margot oftează.

— Pur şi simplu, nu aş vrea să trăieşti la William & Mary fără tragere de inimă, gândindu-te clipă de clipă că ar fi fost mai bine cu Peter la UVA. Experienţa din primul an de

facultate e atât de importantă! Gândeşte-te măcar că ar putea fi frumos şi acolo, Lara Jean. Poate că o să-ţi placă foarte mult.

Mă priveşte cu o expresie plină de sens.

— Ţii minte ce a spus mama despre facultate şi iubiţi?

Cum să uit?

Să nu fii genul de fată care se duce la facultate având deja iubit.

— Ţin minte, spun eu.

Margot ia laptopul meu şi intră pe pagina web de la William & Mary.

— Campusul e atât de frumos! Uită-te la girueta asta! Toate arată ca scoase dintr-un orăşel englezesc.

Mă înviorez:

— Da, cam aşa e.

E la fel de frumos precum campusul de la UVA? Nu, în ochii mei, nu, dar nu cred că e vreun loc mai frumos decât Charlottesville.

— Şi uite, la William & Mary e şi un club de guacamole. Şi un club de observare a furtunilor. Şi... Doamne! Au un club numit clubul vrăjitorilor şi mageamiilor! E cel mai mare club universitar Harry Potter de pretutindeni.

— Uau! *Chiar* că e drăguţ. Au şi vreun club de făcut prăjituri?

Margot caută.

— Nu. Dar ai putea să înfiinţezi tu unul!

— Poate... Ar fi distractiv...

Poate chiar *ar trebui* să mă alătur câtorva cluburi.

Margot îmi zâmbeşte larg.

— Vezi? Ai multe motive să fii entuziasmată. Şi nu cumva să uiţi de Cheese Shop.

Cheese Shop e un magazin de produse alimentare de specialitate aflat imediat lângă campus, unde se vând brânzeturi, evident, dar şi gemuri simandicoase şi pâine şi

vin şi paste gourmet. Fac sendvişuri foarte bune, cu friptură de vită şi un sos de-al casei – un muştar asemănător maionezei, pe care am încercat să-l imit acasă, dar nimic n-are acelaşi gust ca la magazin, cu servirea pe pâinea lor proaspătă. Tatei îi place la nebunie să meargă la Cheese Shop şi să-şi cumpere tipuri noi de muştar şi câte un sendviş. S-ar bucura dacă ar avea un motiv în plus să se ducă acolo. Iar lui Kitty îi place foarte mult la mallul Williamsburg, de magazine outlet. Acolo se vând floricele îndulcite, care sunt atât de bune, încât pot da dependenţă. Prăjesc porumbul chiar în faţa ta şi floricelele sunt atât de fierbinţi, încât topesc puţin punga.

— Poate că aş putea să mă angajez în parcul colonial Williamsburg, spun eu, încercând să mă ambiţionez. Aş putea să bat untul. Să mă îmbrac în costume de epocă. Poate vreo rochie de stambă cu şorţ sau ce or fi purtat oamenii în perioada colonială. Am auzit că angajaţii nu au voie să-şi vorbească unul altuia în engleza contemporană şi copiii se străduiesc mereu să-i facă să se încurce. Ar putea fi distractiv. Singura problemă e că nu ştiu sigur dacă ar angaja asiatici, de dragul fidelităţii istorice...

— Lara Jean, noi trăim vremurile musicalului *Hamilton*[17]! Phillipa Soo e pe jumătate chinezoaică, nu mai ştii? Dacă ea a putut să joace rolul Elizei Hamilton, şi tu poţi să baţi untul. Şi, dacă cumva refuză să te angajeze, o să punem ştirea pe canalele de social media şi aşa o să-i silim.

Margot se uită la mine cu capul aplecat într-o parte.

— Vezi! Sunt atâtea motive să fii entuziasmată, numai să nu te împotriveşti.

Îmi pune mâinile pe umeri.

— Mă străduiesc, spun eu. Chiar mă străduiesc.

---

[17] Spectacol musical cu temă istorică pus în scenă pe Broadway începând cu 2015; Phillipa Soo este numele actriţei care joacă rolul lui Elizabeth Schuyler Hamilton (*N.t.*).

— Nu întoarce spatele la William & Mary din start. Aşteaptă măcar să ajungi acolo. Bine?

Dau aprobator din cap.

— Bine.

12

A doua zi dimineaţă, afară e înnorat şi ploios şi am rămas doar noi, trei fete, pentru că tata ne-a lăsat un bileţel lipit de frigider în care spune că a fost chemat la spital şi că ne vom vedea seara la cină. Programul de somn al lui Margot e încă dat peste cap din cauza diferenţei de fus orar, aşa că ea s-a trezit devreme şi a pregătit jumări şi bacon. Îmi întind cu voluptate jumări pe felii de pâine prăjită unse cu unt şi ascult cum ploaia loveşte acoperişul şi spun:

— Dacă nu m-aş duce la şcoală azi şi am face ceva distractiv?

Kitty se luminează.

— Ce să facem?

— Tu, nu. Tu încă trebuie să mergi la şcoală. Eu practic am terminat. Nu interesează pe nimeni dacă mă mai duc.

— Cred că probabil pe tata îl interesează, spune Margot.

— Dar dacă am putea face orice... ce am face?

— Orice?

Margot muşcă din bacon.

— Am merge cu trenul până la New York, am participa la loteria pentru *Hamilton*[18] şi am câştiga.

---

[18] Înaintea spectacolelor de pe Broadway, se obişnuieşte să se organizeze loterii ai căror câştigători pot cumpăra bilete la preţ redus (*N.t.*).

— Nu puteţi să mergeţi fără mine, spune Kitty.

— Nu vorbi, And Peggy[19], spun eu, chicotind.

Se uită la mine furioasă.

— Nu-mi spune And Peggy.

— Nici măcar nu ştii despre ce vorbim, linişteşte-te.

— Ştiu că ai motiv să chicoteşti ca o vrăjitoare. În plus, ştiu foarte bine ce e *Hamilton*, pentru că asculţi toată ziua cântecele din coloana sonoră.

Începe să cânte:

— *Talk less; smile more*[20].

— Ca să ştii şi tu, se numeşte *cast recording*[21], nu coloană sonoră, spun eu, iar Kitty îşi dă ochii peste cap ostentativ.

Ca să fiu sinceră, dacă ar fi s-o compar pe Kitty cu vreun personaj, aş compara-o cu Jefferson. Şireată, elegantă, gata să dea imediat replica. Margot seamănă cu Angelica, fără nicio îndoială. A fost stăpână pe propria-i viaţă încă de când era mică. Dintotdeauna a ştiut cine e şi ce-şi doreşte. Bănuiesc că eu aş fi Eliza, cu toate că mi-ar plăcea mult mai mult să fiu Angelica. De fapt, probabil că *eu* sunt And Peggy. Dar în povestea vieţii mele nu vreau să fiu And Peggy. Vreau să fiu Hamilton.

Plouă toată ziua, aşa că, imediat ce ajungem acasă de la şcoală, primul lucru pe care eu şi Kitty îl facem e să ne îmbrăcam înapoi în pijamale. Margot nici nu şi le-a schimbat. Are ochelarii pe nas şi părul prins în creştetul capului (e prea scurt ca să stea fixat), Kitty e îmbrăcată

---

[19] „Şi Peggy”, aluzie la o secvenţă din spectacolul *Hamilton*; Peggy este numele celei mai mici dintre cele trei surori Schuyler; Eliza e sora mijlocie, iar Angelica, cea mai mare (*N.t.*).

[20] „Vorbeşte mai puţin; zâmbeşte mai mult” (*N.t.*).

[21] Înregistrare în studio a cântecelor prezentate în direct pe scenă în cadrul unui musical (*N.t.*).

într-un tricou larg, iar eu mă bucur că e suficient de rece afară încât să-mi port purta pantalonii de flanelă roşie. Tata e singurul care încă e îmbrăcat în hainele de zi.

În acea seară comandăm pentru cină două pizza mari, una simplă, cu brânză (pentru Kitty), şi una cu de toate. Stăm aşezate pe canapeaua din camera de zi şi ne îndesăm în gură felii zemoase de pizza, când, deodată, tata spune:

— Fetelor, aş vrea să vă vorbesc despre o problemă.

Îşi drege glasul aşa cum face când e agitat. Eu şi Kitty schimbăm priviri nedumerite şi tata spune dintr-o suflare:

— Mă gândesc s-o cer pe Trina în căsătorie.

Îmi duc imediat mâinile la gură.

— Doamne!

Kitty face ochii mari, rămâne cu gura căscată şi apoi îşi azvârle felia de pizza şi ţipă atât de puternic, încât Jamie Fox-Pickle tresare speriat. Aleargă la tata, care începe să râdă. Imediat mă ridic şi eu şi-l îmbrăţişez din spate.

Nu mă pot opri din zâmbit. Până când o observ pe Margot, al cărei chip e cu totul lipsit de expresie. Şi tata se uită la ea, cu ochii neliniştiţi şi plini de speranţă.

— Margot? Mai eşti printre noi? Ce părere ai, draga mea?

— Cred că e minunat.

— Chiar aşa?

Margot dă din cap.

— Absolut! Cred că Trina e o persoană minunată. Şi tu ţii mult la ea, nu, Kitty?

Kitty ţipă şi sare de colo colo pe canapea, aşa că nu poate răspunde. Margot spune încet:

— Mă bucur pentru tine, tată! Chiar mă bucur.

Acel „absolut” o dă de gol. Tata se simte atât de uşurat, încât nu observă, dar eu observ. E normal să fie o veste ciudată pentru ea. Încă nu s-a obişnuit să dea cu ochii de doamna Rothschild în bucătăria noastră. Încă nu a apucat

să vadă cât de bine se potrivesc tata şi doamna Rothschild. În ochii lui Margot, e vorba doar despre vecina noastră care obişnuia să tundă gazonul îmbrăcată în pantaloni scurţi, mulaţi, din tricot şi sutien.

— Am nevoie de ajutorul vostru pentru propunere, spune tata. Lara Jean, sunt convins că ai să-mi dai câteva sfaturi, aşa-i?

Răspund cu încredere:

— O, da! Colegii şi-au tot făcut invitaţii la balul de absolvire, aşa că am de unde să mă inspir.

Margot se uită la mine şi râde şi aproape că m-a convins.

— Lara Jean, sunt sigură că tata caută o cale ceva mai elegantă decât să-i scrie „Te căsătoreşti cu mine” cu spumă de ras pe capota maşinii.

— Invitaţiile la bal au devenit mult mai sofisticate ca în vremurile tale, Gogo, spun eu.

Îi ţin isonul şi o tachinez, ca să se poate simţi iar normal, în urma bombei pe care tocmai a lansat-o tata.

— În *vremurile* mele? Sunt mai mare decât tine cu numai doi ani.

Se străduieşte să vorbească pe un ton relaxat, dar simt încordarea din fundal.

— Când vine vorba de liceu, doi ani sunt ca anii la câine. Nu-i aşa, Kitty?

O trag spre mine şi o îmbrăţişez strâns la piept. Ea se zbate ca să se elibereze.

— Da, amândouă sunteţi nişte vechituri, spune Kitty. Pot să mă implic şi eu în organizarea propunerii, tată?

— Bineînţeles. Nu pot să mă căsătoresc fără voi. Mai e puţin şi-i dau lacrimile: Suntem o echipă, nu?

Kitty ţopăie ca un copil mic.

— Da! strigă ea bucuroasă.

E înnebunită de fericire şi observă şi Margot, îşi dă seama cât de importantă e problema asta pentru ea.

— Când ai de gând s-o ceri? întreabă Margot.

— În seara asta! izbucneşte Kitty.

Mă uit la ea cu o privire fioroasă.

— Nu! Nu ne-ar ajunge timpul ca să ne gândim la abordarea perfectă. Ne trebuie măcar o săptămână. Oricum, nici măcar nu ai inel. Stai puţin, ai luat cumva un inel?

Tata îşi dă jos ochelarii şi se şterge la ochi.

— Fireşte că nu. Am vrut să aştept şi să discut cu voi mai întâi. Vreau să fiţi toate trei de faţă când o să fac propunerea, aşa că o s-o fac vara, când eşti aici, Margot.

— E prea departe, se împotriveşte Kitty.

— Da, nu aştepta atâta, tată, spune Margot.

— Ei bine, trebuie măcar să mă ajuţi să aleg inelul, spune tata.

— Lara Jean se pricepe mai bine la problemele de genul ăsta, spune Margot cu seninătate. Mai mult, eu abia o cunosc pe doamna Rothschild. Nu am nici cea mai vagă idee ce fel de inel i-ar plăcea.

Pe chipul tatei apare o umbră. De vină e acel „abia o cunosc pe doamna Rothschild”.

Imediat încep să o imit pe Hermione, cât pot mai bine.

— „Nu ai nici cea mai vagă idee”? o tachinez eu. P.S. Ştiai că încă eşti americancă, Gogo? În America nu folosim expresii atât de simandicoase.

Margot izbucneşte în râs; râdem cu toţii. Cred că şi ea a observat acea umbră, pentru că spune:

— Neapărat să faci o groază de poze ca să pot vedea şi eu.

Tata îi spune recunoscător:

— Aşa vom face. Vom filma momentul, oricum ar fi el. Doamne, sper să accepte!

— O să accepte, normal că o să accepte, spunem toate trei deodată.

Eu şi Margot învelim feliile de pizza, o dată în folie de plastic şi apoi în folie de aluminiu.

— V-am spus că două pizza sunt prea multe, spune ea.

— Kitty o să le mănânce la gustarea de după şcoală, spun eu. La fel şi Peter.

Arunc o privire spre camera de zi, unde tata şi Kitty sunt ghemuiţi împreună pe canapea şi se uită la televizor. Apoi şoptesc:

— Aşadar, de fapt, ce părere ai că tata o s-o ceară în căsătorie pe doamna Rothschild?

— Cred că e nebunie curată, îmi şopteşte Margot la rândul ei. Locuieşte imediat peste drum, pentru numele lui Dumnezeu! Ar putea să se vadă pur şi simplu, ca doi oameni în toată firea. Ce rost are să se *căsătorească*?

— Poate că-şi doresc doar să-şi oficializeze relaţia. Sau poate că o fac de dragul lui Kitty.

— Nici măcar nu se văd de mult timp! Cât a trecut de la prima întâlnire romantică? Şase luni?

— Puţin mai mult. Dar, Gogo, se cunosc de ani de zile.

Adună feliile de pizza învelite în folie într-un teanc şi spune:

— Îţi dai seama cât de ciudat o să fie când o să se mute cu noi?

Întrebarea mă pune pe gânduri. E adevărat că doamna Rothschild petrece mult timp la noi acasă, dar ar fi altceva să locuiască aici. Ea are propriile obiceiuri de zi cu zi, aşa cum le avem şi noi pe ale noastre. De exemplu, acasă la ea rămâne încălţată, dar noi ne descălţăm, aşa că şi ea se descalţă când vine în vizită. Şi, dacă stau să mă gândesc, nu a rămas niciodată la noi peste noapte; mereu se întoarce la casa ei la sfârşitul serii. Deci situaţia ar putea deveni puţin ciudată. De asemenea, are obiceiul să ţină

pâinea în frigider, fapt ce mă enervează cumplit, şi, ca să fiu sinceră, câinele ei, Simone, lasă mult păr şi s-a întâmplat să urineze pe covor. Dar adevărul e că, din moment ce nu mă mai duc la UVA, n-am să mai rămân mult aici – am să fiu plecată la facultate.

— Dar niciuna dintre noi n-are să locuiască aici decât uneori, spun eu în cele din urmă. Numai Kitty rămâne aici şi ea e entuziasmată până peste cap.

Margot nu răspunde imediat.

— Într-adevăr, par destul de apropiate.

Se duce la congelator, face loc pentru pizza şi, cu spatele la mine, îmi spune:

— Nu uita, trebuie să mergem în căutarea unei rochii de bal înainte să plec.

— Aaa, bine!

Parcă acum două secunde eram la cumpărături, în căutarea unei rochii pentru Margot, iar acum e rândul meu.

Tata, care intrase în bucătărie fără să-mi dau seama, întreabă deodată:

— Ce ziceţi, ar putea merge şi Trina cu voi?

Îmi aruncă o privire plină de speranţă. Nu la mine ar trebuie să se uite. Eu deja ţin la doamna Rothschild. Pe Margot trebuie ea să o cucerească.

Mă uit la Margot, care mă priveşte cu ochi mari, îngroziţi.

— Ăăăm..., spun eu. Cred că de data asta ar trebui să fie doar o chestie între fetele Song.

Tata dă din cap, în semn că înţelege.

— Aha! Am priceput.

Apoi îi spune lui Margot:

— Am putea să petrecem puţin timp împreună înainte să pleci, doar tată şi fiică? Poate să mergem afară din oraş cu bicicletele?

— Sună bine, spune ea.

— După ce tata se întoarce cu spatele, Margot îmi şopteşte:

— Mulţumesc.

Mă simt puţin neloială faţă de doamna Rothschild, dar Margot e sora mea. Trebuie să-i iau ei partea.

Mi se pare că Margot se simte puţin vinovată pentru că nu a luat-o şi pe doamna Rothschild în expediţia asta în căutarea unei rochii, pentru că tot încearcă să dea impresia că e un eveniment senzaţional. A doua zi, după ore, mergem la mall, şi Margot anunţă că fiecare dintre noi va alege câte două rochii şi că va trebui să le probez pe toate, oricum ar fi, după care le vom da note. A scos la imprimantă până şi emoji cu thumbs-up şi thumbs-down şi a confecţionat nişte palete pe care să le folosim.

Cabina de probă e înghesuită şi sunt rochii peste tot. Margot îi lasă lui Kitty sarcina de a le pune înapoi pe umeraş şi de a le aranja, dar Kitty deja a renunţat, ca să poată juca Candy Crush pe telefonul lui Margot.

Aceasta îmi dă mai întâi una dintre rochiile alese de ea – o rochie neagră care cade în falduri, cu umerii scurţi şi ondulaţi.

— Ai putea s-o porţi pe asta şi să-ţi strângi părul.

Fără să-şi ridice ochii, Kitty spune:

— Eu l-aş aranja în valuri zbârlite.

Margot se strâmbă la ea în oglindă.

— Dar oare mi se potriveşte negrul? mă întreb eu.

— Ar trebui să porţi negru mai des, spune Margot. Chiar îţi vine bine.

Kitty îşi râcâie o coajă de pe picior.

— Când am să merg eu la bal, am să port o rochie mulată, din piele, spune ea.

— În mai e destul de cald în Virginia, spun eu, în timp ce Margot îmi încheie fermoarul. În schimb, ai putea purta rochie de piele cu ocazia reuniunilor din octombrie.

Studiem imaginea mea din oglindă. Corsajul rochiei e prea larg, iar culoarea neagră mă face să arăt ca o vrăjitoare, dar o vrăjitoare îmbrăcată într-o rochie care nu i se potriveşte.

— Cred că ai nevoie de ţâţe mai mari ca s-o poţi purta pe aia, spune Kitty.

Ridică paleta cu thumbs-down.

O privesc încruntată în oglindă. Totuşi, are dreptate.

— Da, cred că ai dreptate.

— Mama avea ţâţe mari? întreabă Kitty deodată.

— Hmm. Cred că erau mai mici, spune Margot. Poate cât să poarte cupa A?

— Tu cât porţi? întreabă ea.

— A B.

Kitty mă studiază atent şi spune:

— Şi ale Larei Jean sunt mici, ca ale mamei.

— Hei, practic, eu port B! mă plâng eu. Intru la categoria A mare. Un aproape-B. Cineva să-mi descheie fermoarul.

— Tree are ţâţe mari, spune Kitty.

— Sunt adevărate? întreabă Margot şi îmi coboară fermoarul.

Îmi dau jos rochia şi i-o întind lui Kitty ca s-o pună pe umeraş.

— Aşa cred.

— Sunt adevărate. Am văzut-o cu sutien şi ale ei se turtesc când stă întinsă şi aşa îţi poţi da seama. Alea false rămân în sus, ca nişte cupe de îngheţată.

Kitty pune iarăşi mâna pe telefonul lui Margot.

— În plus, am întrebat-o.

— Dacă ar fi false, mă îndoiesc că ţi-ar spune ţie, zice Margot.

Kitty se încruntă la ea.

— Tree nu mă minte.

— Nu zic că te-ar minţi; zic că poate vrea să fie discretă în privinţa chirurgiei plastice! Şi e dreptul ei!

Kitty ridică rece din umeri.

Mă grăbesc să îmbrac următoarea rochie ca să scăpăm de subiectul sânilor doamnei Rothschild.

— De asta ce părere aveţi?

Amândouă clatină din cap şi întind mâna după paleta thumbs-down în aceeaşi clipă. Măcar sunt solidare în privinţa faptului că-mi displace rochia.

— Unde-i cea aleasă de mine? Încearc-o pe-a mea acum.

Alegerea lui Kitty e o rochie albă în fâşii, mulată şi fără umeri, pe care n-aş purta-o în veci şi îşi dă şi ea seama.

— Vreau doar s-o văd pe tine.

O probez ca să-i fac pe plac şi ea insistă că e rochia cea mai bună, pentru că vrea s-o aleagă ea pe cea câştigătoare. În cele din urmă, niciuna dintre rochii nu este pe gustul meu, dar asta nu mă deranjează. Mai e încă o lună până la bal şi vreau să răscolesc magazinele vintage înainte să mă hotărăsc pentru vreo rochie din magazinele obişnuite. Îmi place ideea unei rochii în care s-a trăit, o rochie care a umblat în multe locuri, căreia i-a fost dat să vadă multe, o rochie pe care ar fi purtat-o Stormy la vreo serată.

Când Margot pleacă a doua zi dimineaţă spre Scoţia, mă pune să-i promit că o să-i trimit poze cu posibile rochii, ca să-şi poată da şi ea cu părerea. Nu mai spune nimic despre doamna Rothschild, dar e firesc, nu i-ar sta în fire.

13

Lucas spune:

— Cred că balul de absolvire seamănă mult cu Ajunul Anului Nou.

Eu, el şi Chris pierdem vremea în cabinetul medical, pentru că infirmiera a plecat să ia prânzul şi nu-i pasă dacă stăm pe canapeaua ei. Din moment ce ne apropiem de finalul ultimului an, toţi profesorii au o atitudine destul de generoasă.

— Ajunul Anului Nou e atât de banal, spune Chris cu dispreţ, râcâindu-şi unghiile.

— Mă laşi să termin?

Lucas oftează şi o ia de la capăt.

— După cum *ziceam*, balul cedează sub greutatea tuturor aşteptărilor pe care i le punem în cârcă. O singură seară perfectă din viaţa de liceu, de care ar trebui să aibă parte orice adolescent american. Cheltuim atâta timp şi bani şi ne simţim obligaţi... nu, simţim chiar că ni se *datorează* o seară de proporţii epice. Cum ar fi posibil să se ridice la nivelul unor asemenea aşteptări?

Cred că seara perfectă din viaţa de liceu va fi, în cele din urmă, vreun moment mărunt, întâmplător, pe care nu l-am plănuit şi la care nu ne-am aşteptat; s-a întâmplat, pur şi simplu. Cred că deja am avut parte de vreo douăsprezece seri perfecte de liceu alături de Peter, aşa că n-am nevoie ca balul să iasă perfect. Când mă gândesc la seara balului, mi-l închipui pe Peter îmbrăcat în smoching, purtându-se politicos cu tata şi punându-i lui Kitty un buchet de flori de corsaj. Îmi închipui cum facem cu toţii o fotografie în dreptul şemineului. Îmi propun să-l rog pe Peter să ia un buchet de flori în plus pentru ea.

— Asta înseamnă că nu vii la bal? îl întreb pe Lucas.

Oftează iar.

— Nu ştiu. Nici măcar nu e cineva pe-aici cu care să vreau să merg.

— Dacă n-aş fi mers cu Peter, te-aş fi invitat eu, îi spun. Apoi mă uit la Lucas şi apoi la Chris: Chiar, ce-ar fi să mergeţi împreună?

— Eu nu merg la bal, spune Chris. Probabil că am să mă duc prin cluburi în DC cu gaşca de la Applebee's.

— Chris, nu se poate să nu mergi la bal! Cu prietenii de la Applebee's poţi să te duci în cluburi oricând. Seara cu balul e una singură.

Ziua mea de naştere e a doua zi după bal şi mă simt puţin jignită, din moment ce Chris pare să fi uitat. Dacă se duce prin cluburi în DC, probabil că va rămâne acolo tot weekendul şi nici măcar n-o s-o văd tocmai de ziua mea.

— O să fie penibil la bal. Fără supărare. Bine, sunt sigură că tu ai să te distrezi, Lara Jean; partenerul tău e regele balului. Şi cum o cheamă pe fata aia cu care eşti prietenă? Tammy?

— Pammy, spun eu. Dar n-o să fie distractiv dacă nu eşti şi tu acolo.

Îşi petrece braţul pe după umerii mei.

— Vai, ce dulce!

— Mereu am zis că o să mergem împreună la balul de absolvire şi că o să urmărim cum răsare soarele peste terenul de joacă de la şcoala primară!

— Poţi să-l urmăreşti cu Kavinsky.

— Nu-i acelaşi lucru!

— Calmează-te, spune Chris. Oricum, probabil că o să-ţi pierzi virginitatea în seara aia, aşa că numai la mine n-o să-ţi stea mintea.

— N-am de gând să fac sex în seara balului! spun eu şuierător.

Ochii îmi zboară la Lucas, care se uită la mine cu ochii mari.

— Lara Jean... tu şi Kavinsky încă n-aţi făcut sex?

Mă uit în jur ca să mă asigur că nu ne ascultă nimeni de pe hol.

— Nu, dar te rog să nu spui nimănui. Nu că mi-ar fi ruşine sau mai ştiu eu ce. Doar că nu vreau să ştie toată lumea de treburile mele.

— Înţeleg, fireşte, dar uau! spune el, pe un ton în continuare şocat. Adică... uau!

— De ce e atât de uau? îl întreb şi simt că mi se aprind obrajii.

— Tipul e atât de... sexy!

Izbucnesc în râs.

— Asta aşa e.

— Există un motiv pentru care e important să faci sex în seara balului, spune Chris. Adică, bine, e vorba şi de tradiţie, dar, de asemenea, toţi sunt îmbrăcaţi elegant, ai voie să fii plecată toată noaptea... Marea parte dintre oamenii ăştia n-o să arate niciodată la fel de bine ca-n seara balului, adică la fel de îngrijiţi, şi e trist. Sunt ca nişte oi, cu manichiurile şi pedichiurile şi coafurile lor. Cât de banal!

— Tu nu te coafezi niciodată? întreabă Lucas.

Chris îşi dă ochii peste cap.

— Bineînţeles.

Eu întreb:

— Atunci de ce îi critici pe alţi pentru că-şi...

— Uite ce e, nu asta e ideea. Ideea e că... Se încruntă: Stai, despre ce vorbeam?

— Coafuri, manichiuri, pedichiuri? spune Lucas.

— Înainte de asta.

— Sex? sugerez eu.

— Aşa! Ideea e că e un clişeu să-ţi pierzi virginitatea în seara balului de absolvire, dar clişeele sunt clişee dintr-un motiv bun. E vorba de un simţ practic. Ai voie să stai în oraş toată noaptea, arăţi super etcetera, etcetera. E logic, atâta tot.

— N-am de gând să fac sex pentru prima oară pentru că-i convenabil şi că părul meu arată bine, Chris.

— Corect şi aşa.

Nu ştiu sigur, dar îmi închipui că prima mea experienţă va avea loc la facultate, în propria mea cameră, ca un adevărat adult. E dificil să-mi închipui că s-ar putea întâmpla acum, acasă, unde sunt Lara Jean, sora şi fiica. La facultate, voi fi doar Lara Jean, pur şi simplu.

14

Am hotărât ca tata să-i facă propunerea doamnei Rothschild sâmbătă, după o excursie pe unul dintre traseele lor preferate. O va face imediat lângă o cascadă. Planul e ca eu, Peter şi Kitty să ne ascundem în spatele copacilor şi să înregistrăm totul, apoi să ieşim la iveală cu un coş de picnic romantic. Tata îşi făcea griji în privinţa ideii de a filma, gândindu-se că doamna Rothschild ar putea să refuze, dar Kitty s-a rugat de el.

— Pentru Margot, spunea ea întruna, dar, de fapt, e doar băgăcioasă şi vrea să vadă cum decurge întâmplarea.

Bineînţeles, şi eu vreau să văd. Peter ni se alătură de dragul călătoriei, la propriu. Ne duce cu maşina.

În acea dimineaţă, înainte de a pleca să o ia pe doamna Rothschild, tata spune:

— Gaşcă, nu cred că va accepta, aţi putea să nu filmaţi?

Eu înfăşor cu grijă sendvişuri cu friptură de vită în folie de celofan. Îmi înalţ privirea ca să spun:

— Va accepta.

— Promiteţi-mi numai că veţi pleca discret, spune el.

Se uită la Kitty cu subînţeles.

— S-a făcut, domnule doctor Covey, spune Peter şi bate cuba cu el.

Atunci, eu întreb:

— Tată, ai luat inelul?

— Da! Atunci se încruntă: Stai, chiar l-am luat?

Îşi pipăie buzunarele şi-şi descheie compartimentul interior al jachetei de ploaie.

— La naiba, l-am uitat!

Şi aleargă la etaj. Eu şi Peter schimbăm priviri.

— Nu l-am mai văzut pe tatăl tău atât de agitat, spune el, luând un bob de strugure în gură. De obicei e un individ foarte calm.

Îl plesnesc pe Peter peste mâna cu care ia struguri.

Kitty fură un bob şi spune:

— Toată săptămâna a fost aşa.

Tata se întoarce în fugă, cu inelul de logodnă. Eu şi Kitty l-am ajutat să-l aleagă. E din aur alb şi are fixat un diamant în princess-cut şi altele mai mici împrejur. Eu am fost hotărâtă în privinţa diamantului mare şi Kitty a fost hotărâtă în privinţa celor dimprejur.

Tata porneşte ca s-o ia pe doamna Rothschild, iar eu termin de pregătit coşul de picnic. Mă bucur că am un motiv să-l scot la lumină. Nici nu mai ştiu acum cât timp l-am cumpărat de la o vânzare de vechituri, şi nu l-am folosit nici măcar o dată. Pun înăuntru o sticlă de şampanie, un ciorchine perfect de struguri, sendvişurile, o bucată de brânză brie, biscuiţi săraţi.

— Pune şi o sticlă de apă, spune Peter. O să fie deshidrataţi de la mersul pe jos.

— Şi probabil de la cât o să plângă când o să accepte, spune Kitty.

— Oare să le punem muzică când tatăl tău se aşază într-un genunchi? propune Peter.

— N-am vorbit despre aspectul ăla al planului şi tata îşi face oricum deja destule griji, spun eu. Nu putem să-l lăsăm să se gândească la faptul că suntem ascunşi printre tufişuri, aşteptând să le punem muzică. L-ar stingheri prea tare.

— Şi, oricum, putem adăuga muzica în postproducţie, spune Kitty. Trebuie să putem auzi dialogul.

Îi arunc o privire.

— Katherine, ăsta nu e un film. E viaţa reală.

Îi las şi mă duc la toaleta de la parter şi, după ce mă spăl pe mâini, dau să închid robinetul şi o aud pe Kitty spunând:

— Peter, după ce pleacă Lara Jean, ai să mai vii să mă vizitezi din când în când?

— Fireşte.

— Chiar dacă vă despărţiţi?

Urmează o pauză.

— Nu ne despărţim.

— Dar dacă vă despărţiţi? insistă ea.

— Nu ne despărţim.

Kitty nu-l ia în seamă.

— Pentru că pe Josh nu-l mai vedem, deşi şi el a zis că o să mai vină în vizită.

— Glumeşti? întreabă Peter pe un ton batjocoritor. Ai impresia că eu sunt ca Sanderson? *Eu?* Sunt la cu totul alt nivel. Mă simt jignit doar şi pentru că ne compari.

Kitty râde uşurată, într-un fel asemănător unui oftat.

— Mda, ai dreptate.

— Ai încredere, puştoaico. Noi doi avem treaba noastră.

Îl iubesc atât de mult pentru că a zis asta, încât îmi vine să plâng. Peter o să-i poarte de grijă lui Kitty în locul meu, ştiu sigur.

Tata a spus că vor ajunge la cascadă pe la prânz, aşa că ar trebui să ajungem acolo pe la 11:45, ca să ne ocupăm poziţiile. În cele din urmă, ajungem puţin mai devreme, la insistenţele lui Kitty, ca să nu ne asumăm niciun risc.

Alegem o ascunzătoare suficient de departe, încât doamna Rothschild să nu ne vadă, dar suficient de aproape, încât să-i putem urmări. Eu şi Kitty ne ascundem în spatele unui copac şi Peter se ghemuieşte în spatele altuia din apropiere, cu telefonul în mână, gata să înregistreze. Kitty a vrut să filmeze ea, dar eu am luat hotărârea executivă ca Peter să o facă, pentru că el n-o să fie atât de afectat emoţional de eveniment şi nu-i va tremura mâna.

La scurt timp după ora douăsprezece, cei doi apar pe potecă. Doamna Rothschild râde din vreun motiv anume şi tata râde mecanic, având pe chip aceeaşi expresie neliniştită. E haios să-i privim cum interacţionează, în timp ce ea nu ştie că-i urmărim. Kitty a avut dreptate; chiar că seamănă puţin cu un film. Tata pare puţin mai tânăr când e în preajma ei – poate pentru că-i îndrăgostit. Se plimbă până la fântână şi doamna Rothschild oftează de mulţumire.

— Doamne, e minunat aici! spune ea.

— Abia aud ce spun, îmi şopteşte Kitty. Cascada e prea zgomotoasă.

— Şşş. Tu eşti cea zgomotoasă.

— Hai să facem o poză, spune tata şi-şi scotoceşte buzunarele de la jachetă.

— Credeam că te împotriveşti selfie-urilor pe temei moral! spune ea râzând. Stai aşa, lasă-mă să-mi aranjez părul pentru ocazia asta de importanţă capitală.

Îşi desprinde părul din coadă şi încearcă să şi-l înfoaie. Apoi ia în gură ceva care seamănă cu o pastilă pentru tuse sau vreo bomboană.

Tata se mişcă atât de greu, încât, preţ de o clipă, mi se face teamă că a pierdut inelul sau că şi-a pierdut curajul, dar apoi se aşază într-un genunchi. Îşi drege glasul. A început. O apuc pe Kitty de mână şi o strâng puternic. Ochii ei sticlesc. Inima stă să mi se spargă în piept.

— Trina, nu mă aşteptam să mă mai îndrăgostesc vreodată. Credeam că şansa mea a trecut şi m-am mulţumit cu gândul ăsta, pentru că le aveam pe fete. Nu mi-am dat seama că lipsea ceva. Şi atunci ai apărut tu.

Doamna Rothschild şi-a acoperit gura cu mâinile. Are lacrimi în ochi.

— Vreau să-mi petrec tot restul vieţii cu tine, Trina.

Doamna Rothschild se sufocă cu bomboana, iar tata sare de jos şi începe s-o bată puternic pe spate. Trina tuşeşte cumplit.

Din spatele copacului său, Peter şopteşte:

— Să merg să-i aplic manevra Heimlich? Ştiu cum se face.

— Peter, tatăl meu e medic! îi şoptesc drept răspuns. Se descurcă el.

Doamna Rothschild îşi linişteşte tusea, se îndreaptă de spate şi îşi şterge ochii.

— Stai. Mă cereai în căsătorie?

— Încercam, spune tata. Eşti bine?

— Da!

Îşi loveşte palmele de obraji.

— Da, adică eşti bine, sau da, adică te măriţi cu mine? o întreabă tata, doar pe jumătate în glumă.

— Da, mă mărit cu tine! ţipă ea, iar tata o cuprinde în braţe şi o sărută.

— Am senzaţia că ar trebui să fie un episod intim, îi şoptesc lui Kitty.

— Face parte din spectacol, îmi şopteşte înapoi.

Tata îi oferă cutia cu inelul. Nu aud bine ce spune după aceea, dar, indiferent ce-o fi fost, o face pe doamna Rothschild să râdă ţinându-se cu mâinile de burtă.

— Ce spune? mă întreabă Kitty şi, în aceeaşi clipă, Peter spune:

— Ce-a zis?

— Lăsaţi-mă să aud! Tăceţi amândoi! Stricaţi filmul!

Moment în care doamna Rothschild priveşte în direcţia noastră.

Pisici!

Ne pitim fiecare în spatele propriului copac, după care aud vocea plină de umor sec a tatei, care ne strigă:

— Puteţi să ieşiţi, gaşcă. A acceptat!

Ţâşnim din spatele copacilor; Kitty se azvârle în braţele doamnei Rothschild. Se prăbuşesc pe iarbă şi doamna Rothschild nu mai poate respira de râs, vocea ei răsună pe întinsul pădurii. Îl strâng în braţe pe tata, timp în care Peter încă o face pe cameramanul şi filmează momentele astea de dragul posterităţii, ca un prieten bun ce e.

— Eşti fericit? îl întreb pe tata, privindu-l de sub bărbie.

Ochii i s-au umplu de lacrimi, dă din cap şi mă strânge mai puternic la piept.

Şi uite-aşa mica noastră familie se face mai mare.

15

E prima seară în care luăm cina împreună din ziua cu cererea în căsătorie, şi tata pregăteşte o salată în bucătărie. Noi, fetele, ne petrecem timpul împreună în camera de zi. Kitty îşi face temele; doamna Rothschild

soarbe dintr-un pahar de vin alb. Atmosfera e foarte relaxată – un moment perfect ca să aduc în discuţie problema nunţii. Am petrecut ultima săptămână gândind planul unui ansamblu decorativ pentru nunta dintre tata şi doamna Rothschild: filmul *Mândrie şi prejudecată*, un perete întreg plin de trandafiri în spaţiul pentru fotografii, filmul *Sinuciderea fecioarelor*, ornamente florale cu sticle de vin, drept aluzie la cramele din Charlottesville.

Când îi prezint planul doamnei Rothschild pe laptopul meu, ea pare uşor îngrijorată. Lasă jos paharul cu vin şi se uită mai atent la ecran.

— E minunat, Lara Jean! Foarte frumos. Te-ai gândit mult la problema asta!

De fapt, m-am gândit atât de mult, încât am lipsit de la meciul de lacrosse al lui Peter de săptămâna asta şi de la o vizionare nocturnă de filme acasă la Pammy. Dar e important. Bineînţeles, nu spun nimic din toate astea cu voce tare; doar zâmbesc extaziată.

— Viziunea asta se potriveşte cu gândurile tale?

— Ei bine... ca să fiu sinceră, cred că ne gândeam să mergem doar noi la cununie. Deja e o durere de cap să-mi vând casa şi să-mi dau seama cum să fac să-mi încapă toate catrafusele aici.

Tata iese din bucătărie ţinând în mâini un bol din lemn pentru salate. Spune cu umor sec:

— Deci, căsătoria cu mine e o durere de cap?

Doamna Rothschild îşi dă ochii peste cap.

— Ştii ce vreau să spun, Dan! Parcă tu ai avea timp să pui la cale o nuntă serioasă. Soarbe din vin şi se uită la mine: Atât eu, cât şi tată tău am mai fost căsătoriţi şi niciunul dintre noi nu prea îşi doreşte să facem mare tărăboi. Probabil că am să port una dintre rochiile pe care le am deja.

— *Normal* că ar trebui să facem mare tărăboi. Ai idee câţi ani i-au trebuit tatei ca să găsească pe cineva care să-i accepte mesele gătite şi să se uite la documentarele lui? Clatin din cap: Doamnă Rothschild, sunteţi un miracol. Asta *trebuie* să sărbătorim. Îl strig pe tata, care a dispărut iarăşi în bucătărie: Ai auzit, tată? Doamna Rothschild vrea să mergeţi la *primărie*. Te rog să o convingi să renunţe la astfel de gânduri.

— Vrei, te rog, să nu-mi mai zici „doamna Rothschild”? Din moment ce am să devin mama ta vitregă diabolică, ai putea măcar să-mi spui Trina. Sau Tree. Cum ţi se pare mai potrivit.

— Ce zici de Mama Vitregă? propun eu cu nevinovăţie. Mi se pare destul de potrivit.

Se face că mă loveşte.

— Fată! Nu mă pun să te zgârii!

Mă feresc, chicotind.

— Să revenim la subiectul nunţii. Nu-mi dau seama dacă asta e o problemă delicată, dar ai păstrat pozele de la prima căsătorie? Aş vrea să văd în ce stil te-ai îmbrăcat.

Doamna Rothschild afişează pe chip o expresie îndurerată.

— Cred că le-am aruncat pe toate. S-ar putea să am vreo poză ascunsă printr-un album. Slavă Domnului că m-am măritat înainte să ajungă canalele de social media la modă. Îţi închipui cum ar fi să divorţezi şi să fii nevoită să ştergi toate pozele de la nuntă?

— Nu aduce ghinion dacă vorbim despre divorţ în timp ce planificăm nunta?

Doamna Rothschild râde.

— Ei, atunci suntem deja pierduţi.

Probabil că arăt îngrijorată, pentru că spune:

— Glumesc! Am să scotocesc după o poză de la nuntă ca să ţi-o arăt, dacă vrei, dar, sinceră să fiu, nu prea sunt

mândră de ea. Pe vremea aia era la modă să-ţi dai pleoapele cu mult fard şi am cam exagerat. În plus, am folosit creion de buze de culoarea ciocolatei şi ruj sclipitor, după cum se făcea pe la începutul anilor 2000, dacă ştii.

Încerc să păstrez o expresie neutră a feţei.

— Aha, bine atunci. Şi rochia?

— Cu un singur umăr şi fusta tip sirenă. Îmi făcea fundul să arate nemaipomenit.

— Înţeleg.

— Nu mă mai judeca!

Tata îşi aşază mâna pe umărul ei.

— Dar dacă am face nunta aici, acasă?

— Adică în curte?

Se gândeşte.

— Cred că ar putea fi o experienţă plăcută. Un mic grătar, numai cu familia şi cu câţiva prieteni?

— Tata nu are prieteni, spune Kitty din celălalt capăt al camerei de zi, ţinând în poală un manual de matematică.

Tata o priveşte încruntat.

— Ba am prieteni, să ştii. Îl am pe doctorul Kang de la spital şi pe Marjorie şi pe mătuşa D. Dar... ăăă... da, s-ar putea ca grupul meu de invitaţi să fie restrâns.

— Mai e şi mamaia, spune Kitty şi atât tata, cât şi doamna Rothschild par să tresară când amintesc de mamaia.

Bunica noastră dinspre tată nu e cea mai prietenoasă persoană.

— Nu uita de bunica, spun şi eu.

Bunica şi doamna Rothschild s-au cunoscut de Ziua Recunoştinţei şi, deşi tata nu i-a prezentat-o în mod explicit drept iubită, bunica are mintea brici şi nu-i scapă nimic. A început s-o interogheze la sânge, a întrebat-o dacă are şi ea copii, de cât timp era divorţată, dacă avea datorii de pe urma vreunui împrumut studenţesc. Doamna Rothschild a reuşit în mare măsură să-i ţină piept şi, când

am condus-o pe bunica la maşină ca să-mi iau la revedere, a spus că doamna Rothschild „nu e rea”. A spus că se îmbrăca un pic cam tinereşte, având în vedere vârsta ei, dar şi că avea multă energie şi un fel de lumină interioară.

— Deja am trăit povestea cu nunta serioasă, spune doamna Rothschild. Şi din partea mea vor fi puţin invitaţi. Câţiva prieteni de la facultate, Shelly, de la serviciu. Sora mea, Jeanie, prietenii mei de la SoulCycle.

— Putem să-ţi fim domnişoare de onoare? întreabă Kitty şi doamna Rothschild izbucneşte în râs.

— Kitty! Nu poţi să pui o întrebare ca asta, pur şi simplu.

Însă mă uit la doamna Rothschild şi aştept să văd ce zice.

— Sigur, spune ea. Lara Jean, ai fi de acord?

— Ar fi o onoare pentru mine, spun eu.

— Deci voi trei, fetelor, şi prietena mea Kristen, pentru că o să mă omoare dacă nu îi propun.

Bat din palme.

— Bun. Dacă am stabilit problema asta, să revenim la subiectul rochiei. Dacă va fi vorba de o nuntă în curtea casei, cred că faptul ăsta ar trebui să se oglindească în înfăţişarea rochiei.

— Numai să aibă mâneci, ca să nu-mi fluture aripile de liliac încolo şi-ncoace, spune ea.

— Doamnă Roth... adică Trina, nu ai aripi de liliac, spun eu.

E într-o formă foarte bună datorită exerciţiilor Pilates şi SoulCycle.

Privirea lui Kitty se luminează.

— Ce sunt aripile de liliac? Sună scârbos.

— Vino şi-am să-ţi arăt.

Kitty se supune şi doamna Rothschild îşi înalţă braţul şi-şi întinde pielea; apoi, în ultima clipă, o prinde pe Kitty şi

începe s-o gâdile. Kitty râde de moare şi râde şi doamna Rothschild.

Spune cu respiraţia întretăiată:

— Scârbos? Te învăţ eu minte s-o faci scârboasă pe viitoarea ta mamă vitregă diabolică.

Niciodată nu l-am văzut pe tata mai fericit.

În acea seară, în baia noastră, Kitty se spală pe dinţi şi eu îmi curăţ faţa cu o cremă exfoliantă nouă pe care am comandat-o de pe un website coreean de cosmetice. E din coji de nucă şi afine.

— Borcane de gem şi feţe de masă din pânză cadrilată, dar elegante, mă gândesc eu.

— Borcanele de gem sunt răsuflate, spune Kitty. Uită-te pe Pinterest. Absolut toată lumea face chestia cu borcane de gem.

Cuvintele ei par să fie adevărate.

— Ei bine, neapărat am să port o coroniţă de flori pe cap. Nu-mi pasă dacă zici că şi coroniţele sunt răsuflate.

Spune fără loc de replică:

— Nu poţi să porţi o coroniţă de flori.

— De ce nu?

Scuipă pasta de dinţi.

— Eşti prea mare. Alea sunt pentru fetele care merg înaintea miresei cu buchete de flori.

— Nu, nu-ţi imaginezi corect. Nu mă gândeam la floarea-miresei. Mă gândeam la trandafiri mici roz şi de culoarea piersicii, cu multă verdeaţă. Verdeaţă de un verde-pal, ştii genul?

Kitty scutură hotărât din cap.

— Nu suntem zâne într-o pădure. E prea drăgălaş. Sunt sigură că Gogo o să fie de acord cu mine.

Şi eu am presentimentul neplăcut că o să-i dea dreptate. Mă hotărăsc să las deoparte disputa asta deocamdată. N-am cum să câştig azi.

— În privinţa rochiilor, mă gândeam să purtăm ceva vintage. Nu de un alb uşor cenuşiu, ci de un alb-gălbui, ca pătat de ceai. Cum sunt cămăşile de noapte. Foarte eteric – nu ca pentru zâne, mai degrabă ca pentru fiinţe celeste.

— Eu am să port smoching.

Mai că mă înec.

— Ce?

— Smoching. Cu converşi pe măsură.

— Peste cadavrul meu!

Kitty ridică din umeri.

— Kitty, n-o să fie nuntă la papion. Un smoching n-o să arate bine la o nuntă în curte! Trebuie să ni se potrivească la toate trei costumaţia! Fetele Song!

— Deja le-am spus lui Tree şi tatei şi amândurora le place mult ideea să mă îmbrac în smoching, aşa că vezi-ţi de treabă.

Are expresia aia pe chip, privirea aia încăpăţânată pe care o are atunci când e cu adevărat hotărâtă să rămână pe poziţie. Ca un taur.

— Atunci măcar poartă un costum din bumbac din acela ondulat. O să fie prea cald ca să porţi smoching şi bumbacul ăla e răcoros, lasă aerul să treacă.

Eu am făcut o concesie şi sunt de părere că ar trebui să facă şi ea, dar nu.

— N-ai dreptul să hotărăşti mereu totul, Lara Jean. Nu e nunta ta.

— Asta ştiu!

— Ei bine, nu uita.

Întind mâinile s-o scutur pe Kitty, dar ea iese agasată din baie înainte să apuc s-o prind. Îmi strigă înapoi:

— Tu preocupă-te de viaţa ta!

16

Astăzi, la liceu, se dă liber mai devreme şi traversez culoarul grăbită ca să ajung la dulapul lui Peter, când, deodată, doamna Duvall mă opreşte.

— Lara Jean! Vii la adunarea din seara asta?

— Ăăă...

Nu ţin minte să fi auzit ceva despre vreo adunare. Doamna Duvall ţâţâie la mine.

— Ţi-am trimis săptămâna trecută un e-mail ca să-ţi amintesc! E o mică întrunire între elevii locali care au fost admişi la William & Mary. Vor veni câţiva de la liceul nostru, dar mulţi şi de la alte licee. E o ocazie bună să-ţi faci cunoştinţe înainte să mergi acolo.

— A...

De fapt, am văzut e-mailul, dar am uitat complet de el.

— Aş vrea mult să vin, dar nu pot, pentru că am... ăăă... un angajament faţă de familie.

Ceea ce e oarecum adevărat. Eu şi Peter mergem la o vânzare de patrimoniu în Richmond – el trebuie să ia nişte măsuţe de cafea pentru magazinul de mobilă veche al mamei sale, iar eu caut o masă pe care să aşezăm tortul la nunta tatei şi a Trinei.

Doamna Duvall mă priveşte îndelung şi spune:

— Ei bine, sunt convinsă că vor mai fi întâlniri. Mulţi elevi ar da orice ca să fie în locul tău, Lara Jean, dar sunt sigură că deja ştii asta.

— Ştiu, o asigur eu şi apoi plec în grabă ca să mă întâlnesc cu Peter.

Vânzarea se dovedeşte a fi un eşec – cel puţin, pentru mine. Peter ia măsuţele, dar eu nu văd nimic potrivit pentru o nuntă eterică în curte. E un dulap cu sertare care

ar fi o opţiune, poate dacă l-aş vopsi sau dacă aş picta pe el câţiva boboci de trandafir, dar costă 300 de dolari şi îmi închipui că tata şi Trina s-ar împotrivi din cauza preţului. Pentru orice eventualitate, îi fac o poză.

Eu şi Peter mergem la un restaurant numit Croaker's Spot, despre care am citit pe internet, şi comandăm peşte prăjit şi turte de mălai cu unt, îmbibate în sos dulce.

— E fain în Richmond, spune el, ştergându-şi sosul de pe bărbie. Păcat că William & Mary nu e în Richmond. E şi mai aproape de UVA.

— E o diferenţă de numai 30 de minute, spun eu. Oricum, m-am mai gândit şi n-am să aştept nici măcar un an întreg ca să vin la UVA. Încep să număr lunile pe degete: De fapt, sunt vreo nouă luni. Şi am să vin acasă în vacanţa de iarnă, după care va fi vacanţa de primăvară.

— Exact, spune el.

Când ajung acasă, e deja întuneric, iar tata, Trina şi Kitty stau la masa din bucătărie şi se apropie de sfârşitul cinei. Când intru în încăpere, tata se ridică:

— Ia loc, îţi pun şi ţie mâncare. Le face cu ochiul celorlalţi şi spune: Trina a pregătit puiul ei cu lămâie.

Puiul cu lămâie al Trinei conţine doar piept de pui cu sos de lămâie, prăjit în ulei Pam, dar e specialitatea ei şi e destul de bun. Mă aşez pe un scaun şi spun:

— Mersi, dar am mâncat o grămadă.

— Au servit cina la întrunire? întreabă tata şi se aşază la loc. Cum a fost?

— De unde ştii de întrunire? îl întreb şi mă aplec ca să-l mângâi pe câinele Trinei, Simone, care m-a urmat până în bucătărie şi acum stă la picioarele mele, sperând să primească vreun rest de mâncare.

— Ne-au trimis o invitaţie prin poştă. Am lipit-o pe frigider!

— A, pardon. Nu m-am dus. Am fost cu Peter la Richmond ca să căutăm o măsuţă pentru tortul de nuntă.

Tata se încruntă.

— Ai fost tocmai până în Richmond în mijlocul săptămânii? Ca să iei o masă pentru tort?

Vai, nu! Îmi scot imediat telefonul ca să le arăt.

— E cam scump, dar am putea umple ochi sertarele cu trandafiri şi să le lăsăm întredeschise. Chiar dacă nu cumpărăm dulapul ăsta, dacă îţi place, sunt convinsă că aş putea să găsesc ceva asemănător.

Tata se apleacă, să se uite.

— Sertare pline ochi cu trandafiri? Îmi sună foarte scump şi nu ar fi un gest tocmai responsabil din punct de vedere ecologic.

— Ei bine, poate punem margarete, deşi nu prea ar avea acelaşi efect. Îi arunc o privire lui Kitty şi spun în continuare: Vreau să revin la subiectul rochiilor pentru domnişoarele de onoare.

— Stai puţin, eu vreau să revin la faptul că ai lipsit de la întâlnirea pentru facultate, ca să mergi la Richmond, intervine tata.

— Nu-ţi face griji, tată, sunt sigură că vor mai fi zeci de întâlniri până la toamnă, îi spun eu. Kitty, în privinţa rochiilor…

Fără să-şi înalţe măcar privirea, Kitty spune:

— N-ai decât să porţi tu costumaţia aia gen cămaşă de noapte.

Aleg să nu iau în seamă faptul că i-a spus costumaţiei mele cămaşă de noapte şi-i spun:

— N-o să arate bine dacă mă îmbrac doar eu aşa. Frumuseţea reiese din ansamblu. Trebuie să ne potrivim toate, să fim eterice, ca nişte îngeri. Aşa o să aibă un aspect aparte, va deveni un moment deosebit. Dacă

numai eu mă îmbrac aşa, n-o să mai iasă. Trebuie să ne îmbrăcăm la fel toate trei.

De câte ori trebuie să mai spun cuvântul „eteric” ca lumea să înţeleagă care va fi atmosfera la nuntă?

Kitty spune:

— Dacă vrei să fim un ansamblu, te invit să porţi şi tu smoching. N-aş avea nimic împotrivă.

Inspir adânc ca să nu încep să răcnesc la ea.

— Ei bine, hai să vedem ce părere are Margot despre toate astea.

— Nici Margot n-ar avea nimic împotrivă.

Kitty se ridică de la masă ca să-şi pună farfuria în chiuvetă şi, când îmi întoarce spatele, ridic mâinile şi mă prefac că o strâng de gât.

— Te-am văzut, spune ea.

Aş putea să jur că are ochi în ceafă.

— Trina, tu ce părere ai? întreb eu.

— Sinceră să fiu, îmi pasă câtuşi de puţin ce purtaţi, dar trebuie să le ceri părerea şi lui Margot şi lui Kristen. Poate că au şi ele ideile lor.

Spun cu mare grijă:

— Ca să ştii, se zice „nu-mi pasă câtuşi de puţin”, nu „îmi pasă câtuşi de puţin”. Pentru că, dacă îţi pasă câtuşi de puţin, atunci înseamnă că îţi pasă.

Trina îşi dă ochii peste cap, iar Kitty se aşază înapoi pe scaun şi spune:

— De ce te porţi aşa, Lara Jean?

Îi dau un ghiont în coaste. Trinei îi spun:

— Kristen e femeie în toată firea, aşa că sunt sigură că o să fie de acord, indiferent ce facem noi, copiii. Ea e adultă.

Trina nu pare atât de sigură.

— N-o să accepte nimic care nu-i acoperă braţele. O să încerce să te convingă să adaugi un cardigan.

— Ăăă... nici gând!

Trina ridică mâna.

— Trebuie să discuţi problema cu Kristen. Ţi-am zis, îmi pasă câtuşi de puţin.

Se uită la mine cu ochii cruciş şi încep să râd şi râde şi Kitty.

— Stai aşa, putem vorbi despre întâlnirea asta la care nu te-ai dus? întreabă tata încruntat. Mi s-a părut că ar fi un eveniment foarte plăcut.

— Am să merg la următoarea, îi promit eu.

Fireşte că nu vorbesc serios.

Nu are rost să mă duc la întâlnirile astea şi să mă ataşez de oamenii aceia, din moment ce n-am să rămân acolo decât nouă luni.

După ce îmi pregătesc un castron cu îngheţată, urc la etaj şi-i trimit un mesaj lui Margot ca să văd dacă e trează. E trează, aşa că o sun imediat ca să-i câştig susţinerea în problema rochiilor şi descopăr că Kitty avea dreptate: lui Margot îi e indiferent.

— Am să port ce vreţi voi să port, spune ea.

— Cele mai fierbinţi locuri din iad sunt pregătite pentru cei care rămân pe poziţii neutre în momentele de criză, spun eu şi-mi ling lingura.

Margot râde.

— Credeam că cele mai fierbinţi locuri din iad sunt pregătite pentru femeile care nu le ajută pe celelalte femei.

— Ei bine, probabil că iadul are multe încăperi. Serios, nu crezi că Kitty o să arate caraghios în smoching? E o nuntă în curte. Atmosfera trebuie să fie eterică!

— Nu cred că o să arate mai caraghios ca tine, dacă ai să porţi o coroniţă de flori de una singură. Las-o şi tu să poarte smoching şi tu poartă coroniţa, iar eu am să fiu neutră. Pe bune, nici nu văd sensul ca eu să fiu domnişoară de onoare, din moment ce abia mă cunosc cu

doamna Rothschild. Adică îmi dau seama că a propus asta ca să facă un gest frumos, dar chiar nu e nevoie. E puţin cam mult.

Acum îmi pare rău că am tulburat apele şi că am insistat cu toată chestia cu smoching-versus-coroniţă. Atât ar mai trebui, ca Margot să-şi pună problema să nu vină la nuntă. În cel mai bun caz, are o atitudine căldicică faţă de Trina. Imediat spun:

— Ei, nu trebuie neapărat să purtăm coroniţe din flori. Noi două am putea purta rochii simple şi Kitty îşi poate purta smochingul şi o să fie bine.

— Cum a fost întâlnirea pentru William & Mary de azi? Ţi-ai făcut vreo cunoştinţă fainã?

— Cum de ştie toată lumea de întâlnire, mai puţin eu!?

— Invitaţia era pe frigider.

— A! Nu m-am dus.

Urmează o pauză.

— Lara Jean, ai făcut depozitul pentru William & Mary?

— Am să-l fac în curând! Termenul e abia pe 1 mai.

— Te gândeşti să nu te mai duci?

— Nu! Pur şi simplu, n-am apucat să-l fac. Am avut cam multe pe cap cu organizarea nunţii şi celelalte.

— Din câte aud, nunta devine destul de serioasă. Credeam că nu vor decât să facă un eveniment simplu.

— Cântărim toate opţiunile. Va fi oricum simplu. Sunt doar de părere că ar trebui să fie o zi deosebită, pe care s-o ţinem minte toată viaţa.

După ce încheiem conversaţia, cobor la parter ca să-mi las castronul în chiuvetă şi la întoarcere trec prin camera de zi, unde deasupra căminului e agăţat portretul de nuntă al părinţilor noştri. Mama poartă o rochie dantelată cu umeri scurţi şi cu fusta în falduri. Are părul prins în coc într-o parte, din care atârnă câteva şuviţe libere. În urechi are cercei cu diamant pe care niciodată n-am văzut-o să-i

poarte în viaţa de zi cu zi. Nu purta bijuterii decât foarte rar şi nici nu obişnuia să se machieze. Tata e îmbrăcat într-un costum cenuşiu, şi încă n-are fire albe în păr; obrajii lui sunt netezi ca o coajă de măr, fără ţepii scurţi de barbă. Ea arată aşa cum mi-o amintesc, dar el pare mult mai tânăr.

Deodată, îmi dau seama că va trebui să mutăm portretul. Ar fi prea jenant ca Trina să fie nevoită să-l privească zi de zi. Acum nu pare s-o deranjeze, dar, când se va muta aici, după ce se căsătoresc, sunt sigură că o să fie de altă părere. Aş putea să-l atârn în camera mea, cu toate că şi Margot s-ar putea să-l vrea. Aş putea s-o întreb când se întoarce.

Prietena Trinei, Kristen, vine în vizită după cină spre sfârşitul săptămânii, înarmată cu o sticlă de vin rosé şi cu un teanc de reviste de nuntă. Auzind-o pe Trina vorbind despre Kristen, îmi imaginasem o femeie foarte înaltă şi intimidantă, dar e de aceeaşi înălţime cu mine. Are părul castaniu, tuns scurt, până deasupra umerilor, şi pielea măslinie. Sunt impresionată de colecţia ei de reviste *Martha Stewart Weddings* – o colecţionează de ani de zile.

— Te rog doar să nu îndoi colţurile, spune ea, fapt ce mă face să mă încrunt.

De parcă mi-ar putea trece aşa ceva prin minte.

— Cred că ar fi bine să vorbim întâi despre petrecerea pentru mireasă, spune ea.

Îl mângâie pe Jamie Fox-Pickle; câinele îi stă cu capul blond-roşcat în poală. N-am mai văzut niciodată să se ataşeze de un străin atât de repede, fapt pe care-l consider a fi un semn bun. Spun:

— Mă gândeam că o serată cu ceai ar putea fi distractivă. Aş pregăti minisendvişuri cu pâine fără coajă şi chifle mici, cât să le mănânci dintr-o înghiţitură, şi unt...

— Mă gândeam să facem o petrecere SoulCycle, spune Kristen. Aş da comandă pentru nişte maiouri pe care să

scrie în culoare fluorescentă „Echipa Trina”. Am putea închiria întreaga sală de exerciţiu!

Mă străduiesc să nu par dezamăgită şi doar dau din cap, murmurând:

— Hmm...

— Dragelor, ambele idei îmi sună foarte bine, dar eu mă gândeam să nu organizăm nicio petrecere pentru mireasă, intervine Trina.

Kristen se uită la ea cu gura căscată, după cum fac şi eu. Trina zâmbeşte cu regret şi ne explică:

— Deja avem prea multe catrafuse. Ideea petrecerii pentru mireasă e ca ea să primească tot ce-i va trebui pentru locuinţa ei, şi mie nu-mi vine în minte nimic de care am avea nevoie.

— Nu avem aparat de îngheţată, spun eu.

De ceva timp îmi doresc să experimentez cu îngheţata, dar aparatul pe care-l vreau eu costă mai mult de 400 de dolari.

— Şi tata vorbeşte întruna de aparatele pentru paste.

— Putem să ni le cumpărăm singuri. Doar suntem oameni mari.

Kristen deschide gura ca să protesteze, dar Trina spune:

— Kris, sunt hotărâtă în privinţa asta. Fără petrecere pentru mireasă. Am peste 40 de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Am trăit deja tevatura asta.

Kristen spune ţeapăn:

— Nu văd ce legătură are. Scopul petrecerii pentru mireasă e să o facă să se simtă specială şi îndrăgită. Dar bine, fie! Dacă e atât de important pentru tine, n-o să dăm petrecere.

— Îţi mulţumesc, spune Trina.

Se apleacă şi o cuprinde pe Kristen cu braţul pe după umeri, iar ea o priveşte sever.

— Dar în privinţa petrecerii de burlăcie nu negociez. Trebuie neapărat să organizăm o petrecere de burlăcie. Punct.

Trina zâmbeşte şi spune:

— Aici nu mă împotrivesc. Poate folosim ideea ta cu SoulCycle pentru petrecerea asta.

— Nici gând! Trebuie să ne facem de cap. Deci, mergem la Vegas, am dreptate? Îţi place la nebunie Vegasul. Am să le trimit fetelor un e-mail în seara asta, pentru ca soţul lui Sarah să ne poată obţine un apartament la Bellagio...

— Trebuie să refuz ideea cu Vegasul, spune Trina. Petrecerea trebuie să aibă loc în zonă şi să fie ceva cuminte, ca să poată veni şi fetele.

— Care fete? întreabă Kristen vehement.

Trina mă arată pe mine.

— Fetele mele.

Îmi zâmbeşte timid, iar eu îi zâmbesc la rândul meu şi mă simt caldă pe dinăuntru.

— Dacă am face karaoke? propun eu şi Trina bate din palme de încântare.

Lui Kristen îi cade falca.

— Fără supărare, Lara Jean, dar ce naiba se petrece aici, Trina?! Nu poţi să-ţi inviţi viitorii copii vitregi la petrecerea ta de burlăcie. Pur şi simplu, nu e corect. O să sărbătorim aşa cum trebuie să se sărbătorească la petrecerile astea. Ca în vremurile bune –, adică să ne îmbătăm criţă şi să aruncăm hainele de pe noi, ca să-ţi poţi trăi din plin ultimele clipe de femeie nemăritată.

Trina se uită la mine şi clatină din cap:

— Ca să ştii şi tu, nu am făcut niciodată aşa ceva. Lui Kristen îi spune: Kris, nu-i privesc ca pe nişte viitori copii vitregi. Sunt doar... fetele. Dar nu-ţi face griji. O să ne distrăm. Margot e la facultate şi Lara Jean nu mai are mult. Putem să le expunem la puţin vin sangria şi Chardonnay.

— Chiar că-ţi place vinul alb, spun eu şi Trina mă loveşte uşor pe umăr.

Kristen oftează zgomotos.

— Păi şi cu cea micuţă cum rămâne?

— Kitty e foarte matură la vârsta ei, spune Trina.

Kristen îşi încrucişează braţele.

— Pun piciorul în prag. Nu poţi să duci un copil la petrecerea de burlăcie. Nu e normal.

— Kris!

Cred că ar trebui să intervin.

— Eu sunt de acord cu Kristen pe tema asta. Nu vom putea s-o luăm pe Kitty cu noi la karaoke. E prea mică. N-o să primească o fată de unşpe ani.

— Dar va fi atât de dezamăgită!

— N-o să moară, spun eu.

Kristen soarbe din rosé-ul ei şi spune:

— Dezamăgirile le fac bine copiilor; îi pregătesc pentru lumea reală, unde nu toate se învârt în jurul lor şi al sentimentelor lor.

Trina îşi dă ochii peste cap.

— Dacă tu pui piciorul în prag în privinţa participării lui Kitty la petrecerea de burlăcie, eu pun piciorul în prag în privinţa penisurilor. Vorbesc serios, Kris. Fără torturi cu penisuri, fără paie în formă de penis, fără paste-penis. Fără penisuri, punct.

Mi se înroşesc obrajii. Există ceva numit paste-penis?

— Fie!

Kristen se bosumflă:

— Bine, atunci. Putem să trecem la subiectul nunţii în sine, vă rog?

Fug să-mi iau laptopul şi afişez colajul meu conceptual, moment în care Kitty hotărăşte să ne onoreze cu prezenţa ei. Până acum a stat în camera de zi şi s-a uitat la televizor.

— Unde am ajuns cu planificarea? vrea ea să ştie.

Kristen o măsoară din privire şi apoi spune:

— Hai să vorbim despre mâncare!

— Ce ziceţi de chioşcuri ambulante? propun eu. De exemplu, un chioşc de gofre?

Kristen îşi ţuguie buzele.

— Mă gândeam la un grătar. Trinei îi plac la nebunie grătarele.

— Hmm, spun eu. Dar mulţi oameni fac grătar, nu? E cam...

— Răsuflat? sugerează Kitty.

— Voiam să zic banal.

Dar, da.

— Dar Trinei îi plac mult grătarele!

— Gaşcă, puteţi să nu mai vorbiţi despre mine ca şi cum n-aş fi aici? spune Trina. E adevărat, îmi plac grătarele. Şi am putea folosi borcane de gem?

Mă aştept ca Kitty să denigreze iarăşi borcanele de gem, dar ea nu zice nimic de genul ăsta. Spune:

— Ce ziceţi să punem flori comestibile în băuturi?

Sunt destul de sigură că asta e una dintre ideile mele, pe care ea doar mi-a furat-o.

Trina începe să danseze pe scaun.

— Da! Îmi place!

Eu mă grăbesc să adaug:

— Am putea pregăti un bol de punci şi să punem câteva flori să plutească.

Kristen mă priveşte aprobator.

Încurajată, spun cu încredere:

— Cât despre torturi, o să ne trebuiască un tort de nuntă şi un tort al mirelui.

— Chiar ne trebuie două torturi? întreabă Trina, rozându-şi unghia. N-o să avem atât de mulţi invitaţi.

— Aici suntem în Sud; trebuie să avem un tort al mirelui. Tortul tău mă gândeam să-l facem galben şi cu glazură de cremă de unt cu zahăr şi vanilie.

Trina îmi zâmbeşte luminos. E genul ei preferat de tort, torturile simple. Nu e chiar atât de interesant să-l prepari, dar e preferatul ei.

— Cât despre tortul tatei... un tort cu biscuiţi de mentă! E un tort de ciocolată cu glazură de mentă şi cu biscuiţi de mentă sfărâmaţi deasupra.

Am aşa o viziune pentru tortul ăsta!

De data asta, Kitty e cea care dă din cap aprobator. Mă simt în largul meu aşa cum nu m-am mai simţit de săptămâni întregi.

17

Kitty amestecă ojă de diferite culori pe o farfurie de carton, în timp ce eu caut modele de „cocuri ale personalităţilor” ca să hotărăsc cum să-i aranjez părul Trinei cu ocazia nunţii. Sunt întinsă pe canapea, rezemată cu capul de o grămadă de perne adunate în spatele meu, iar ea stă pe jos, înconjurată de sticluţe cu ojă. Deodată, mă întreabă:

— Te-ai gândit vreodată cum ar fi dacă, să zicem, tata şi Trina fac un copil şi copilul seamănă cu tata?

Kitty se gândeşte la tot felul de lucruri care mie nu mi-ar veni în minte nicicând. Nu m-am gândit deloc la problema asta – că ar putea face un copil şi că s-ar putea ca acest copil ipotetic să nu semene cu noi. Copilul ar semăna numai cu tata şi cu Trina. Nimeni n-ar fi nevoit să se

întrebe cui îi aparţine sau să stea să se gândească cui îi aparţine care copil. Ar presupune, pur şi simplu.

— Dar amândoi sunt atât de în vârstă, spun eu.

— Trina are 43 de ani. La 43 de ani poţi să rămâi însărcinată. Mama lui Maddie tocmai a născut, şi are 43 de ani.

— Adevărat...

— Dacă e băiat?

Tata să aibă un băiat! E un gând cutremurător. Nu prea e un tip sportiv, nu tocmai în sensul obişnuit, masculin. Adică îi place să meargă cu bicicleta, iar primăvara joacă tenis la dublu. Dar sunt sigură că sunt anumite activităţi pe care ar vrea să le facă împreună cu un fiu, pe care nu le face cu noi pentru că nu ne interesează pe niciuna. Poate pescuitul? Nu-l interesează fotbalul. Până şi pe Trina o interesează mai mult.

Când mama era însărcinată cu Kitty, Margot îşi dorea încă o soră, dar eu mi-am dorit un frate. Fetele Song şi micul lor frăţior. Până la urmă, ar fi frumos să primim acel frăţior. Mai ales că eu n-o să fiu acasă şi n-o să fiu nevoită să-i ascult ţipetele în toiul nopţii. Eu o să am doar ocazia să cumpăr papucei din lână şi pulovere cu vulpi roşii sau cu iepuraşi.

— Dacă i-ar pune numele Tate, i-am putea spune TaterTot[22], mă gândesc eu.

Două pete roşietice îi apar lui Kitty pe obraji şi uite-aşa, deodată, îmi pare mică, aşa cum întotdeauna mi-am închipuit-o în minte: un copil mic.

— Nu vreau să facă încă un copil. Dacă fac vreun copil, eu o să fiu la mijloc. O să fiu un nimic.

— Hei! protestez eu. Eu sunt în mijloc în momentul de faţă!

---

[22] „Cartofel”, mai exact, un soi de cartof prăjit şi gratinat (*N.t.*).

— Margot e cea mai în vârstă şi mai deşteaptă, iar tu eşti cea mai frumoasă.

Eu sunt cea mai frumoasă?? Kitty crede că eu sunt cea mai frumoasă? Mă străduiesc să nu par prea fericită, pentru că încă vorbeşte.

— Eu sunt doar cea mai mică. Dacă fac un copil, nu voi mai fi nici măcar atât.

Îmi las jos calculatorul.

— Kitty, eşti mult mai mult decât cea mai mică fată Song. Tu eşti fata Song neîmblânzită. Cea bătăioasă. Cea ţepoasă.

Kitty strânge din buze, chinuindu-se să nu zâmbească. Adaug:

— Şi, orice-ar fi, Trina te iubeşte; te va iubi mereu, chiar dacă ar face un copil, ceea ce nu cred că o să se întâmple. Mă opresc, apoi zic: Stai puţin, ai vorbit serios când ai zis că sunt cea mai frumoasă?

— Nu, îmi retrag cuvintele. Probabil că eu o să fiu cea mai frumoasă când o să ajung la liceu. Tu poţi să fii cea mai cumsecade.

Sar de pe canapea şi o apuc de umeri, ca şi cum aş vrea s-o scutur, iar ea izbucneşte în chicote.

— Nu vreau să fiu cea mai cumsecade, spun eu.

— Dar eşti.

Nu o spune ca pe o insultă, dar nici chiar ca pe un compliment.

— Ce-ai vrea să ai dintre calităţile mele? continuă ea.

— Îndrăzneala ta.

— Şi ce altceva?

— Nasul tău. Ai un nas mic, ca un bulgăraş.

I-l ating cu degetul.

— Tu ce calităţi ai vrea să ai de-ale mele? o întreb.

Kitty ridică din umeri.

— Nu ştiu.

Apoi izbucneşte în râs şi eu o scutur de umeri.

Mai spre seară, încă mă gândesc la toate astea. Nu m-am gândit că tata şi Trina ar putea face un copil. Dar Trina nu are copii, numai pe „bebeluşul ei îmblănit”, Simone, câinele ei golden retriever. S-ar putea să-şi dorească un copil al ei. Iar tata n-a vorbit niciodată despre aşa ceva, dar poate că ar vrea şi el să mai încerce o dată să facă un băiat? Copilul ar fi mai mic ca mine cu optsprezece ani. Ce gând bizar! Dar şi mai ciudat: Sunt destul de mare încât să am propriii copii.

Ce ne-am face eu şi Peter dacă aş rămâne însărcinată? Nici măcar nu pot să-mi închipui cum ar fi. Nu văd decât expresia de pe chipul tatei în momentul în care îi spun veştile şi cam până acolo mă gândesc.

A doua zi de dimineaţă, în drum spre şcoală, în maşina lui Peter, îi privesc profilul pe furiş.

— Îmi place că ai obrajii atât de netezi, spun eu. Ca ai unui bebeluş.

— Aş putea să-mi las barbă dacă vreau, spune el şi-şi atinge bărbia. Una mare.

Spun cu afecţiune:

— Ba nu, nu ai putea. Dar poate într-o bună zi, când ai să fii bărbat...

Se încruntă.

— Dar *sunt* bărbat. Am optişpe ani!

Spun, strâmbându-mă:

— Nici măcar nu-ţi împachetezi singur mâncarea pentru masa de prânz. Ştii măcar să speli rufe?

— Sunt bărbat în toate privinţele importante, se laudă el, iar eu îmi dau ochii peste cap.

— Ce-ai face dacă ai fi recrutat la război? întreb eu.

— Ăăă... studenţii nu primesc scutire de la aşa ceva? Se mai fac recrutări oare?

Nu ştiu răspunsurile la niciuna dintre întrebările astea, aşa că mă grăbesc înainte cu discuţia.

— Ce-ai face dacă aş fi însărcinată chiar acum?

— Lara Jean, nici măcar nu facem sex. Ar fi concepţia imaculată.

— Dar dacă am face? insist eu.

Peter mormăie.

— Tu şi întrebările tale! Nu ştiu. De unde să ştiu ce aş face?

— Ce *crezi* că ai face?

Peter nu ezită.

— Ce-ai vrea tu să facem, indiferent ce ar fi.

— N-ai vrea să hotărâm împreună?

Îl testez – pentru ce, nu ştiu.

— Nu eu aş fi nevoit să port sarcina. E trupul tău, nu al meu.

Răspunsul lui mă mulţumeşte, dar merg mai departe.

— Dacă ţi-aş spune... hai să facem copilul şi să ne căsătorim?

Din nou, Peter nu ezită.

— Aş spune „sigur”. Da!

Acum e rândul meu să mă încrunt.

— „Sigur”? Aşa, gata? Ar fi cea mai importantă decizie a vieţii tale şi tu ai spune „sigur”?

— Da. Pentru că *sunt* sigur.

Mă întind spre el şi-mi lipesc palmele de obrajii lui netezi.

— Aşa îmi dau seama că încă eşti băiat. Pentru că eşti atât de sigur.

Se uită la mine încruntat.

— De ce o zici de parcă ar fi un lucru rău?

Îi dau drumul.

— Mereu eşti atât de sigur de tine, în toate privinţele. Niciodată nu s-a întâmplat să nu fii sigur.

— Ei bine, în privinţa asta sunt sigur, spune el, privind drept înainte. Sunt sigur că n-aş fi niciodată genul de tată care este tatăl meu, indiferent cât de tânăr sau în vârstă aş fi.

Tac, pentru că mă simt vinovată că l-am tachinat şi am răscolit sentimente neplăcute. Vreau să-l întreb dacă tatăl lui încă încearcă să-l abordeze ca să se împace, dar expresia încordată de pe chipul lui Peter mă opreşte. Aş vrea ca el şi tatăl său să rezolve problemele dintre ei înainte ca Peter să plece la facultate. Pentru că, în momentul de faţă, Peter chiar *este* încă un băiat şi cred că, în adâncul inimii lor, toţi băieţii vor să-şi cunoască taţii, indiferent ce fel de bărbaţi s-ar întâmpla să fie aceştia.

După ore, trecem pe la drive-thru şi Peter deja începe să mănânce cu poftă din sendvişul lui, înainte să ieşim din parcare. Între muşcături din sendvişul lui cu pui prăjit, spune:

— Ai vorbit serios adineauri, când ai zis că nu te-ai putea închipui căsătorită cu mine?

— N-am spus asta!

— Bine, vreau să zic că aproximativ asta ai spus. Ai spus că încă sunt băiat şi că nu te-ai putea căsători cu un băiat.

De-acum i-am rănit sentimentele.

— N-am vrut să spun aşa ceva. Am vrut să spun că nu-mi vine să mă gândesc că m-aş putea căsători cu cineva în momentul ăsta, indiferent cine ar fi. Amândoi încă suntem copii. Cum ar fi posibil să *avem* un copil? Fără să gândesc, spun: În orice caz, tata mi-a dat o trusă întreagă de prevenţie a sarcinii pentru facultate, aşa că nici nu e nevoie să ne facem griji în privinţa asta.

Peter aproape că se îneacă cu sendvişul.

— O trusă de prevenţie a sarcinii?

— Sigur. Prezervative şi...

Folii de cauciuc.

— Peter, ştii la ce servesc foliile de cauciuc?

— Ce anume? Nu le folosesc dentiştii ca să-ţi ţină gura deschisă când ţi-o curăţă?

Chicotesc.

— Nu. E pentru sex oral. Şi eu mă gândeam că tu eşti cine ştie ce mare expert şi că *tu* aveai să mă înveţi toate pe *mine* la facultate!

Inima începe să-mi bată puternic, cât aştept să facă vreo glumă legată de ideea că vom face în sfârşit sex la facultate, dar nu face nicio glumă. Se încruntă şi spune:

— Nu-mi place ideea că tatăl tău crede că o facem, când, de fapt, noi nu facem nimic.

— Vrea doar să fie precaut, asta-i tot. E profesionist, ai uitat? Îl lovesc uşor pe genunchi: În orice caz, n-am să fiu însărcinată, aşa că nu-i nicio problemă.

Îşi mototoleşte şerveţelul şi-l aruncă în punga de hârtie, privind în continuare la drum.

— Părinţii tăi s-au cunoscut la facultate, aşa-i?

Mă mir că a ţinut minte. Eu nu ţin minte să-i fi spus asta.

— Da.

— Şi câţi ani aveau? Optişpe? Nouăşpe?

Peter urmăreşte ceva cu întrebările astea.

— Douăzeci, cred.

Îi apare o umbră pe chip, dar numai puţin.

— Bine, douăzeci. Eu am optişpe şi tu ai să faci optişpe luna viitoare. Ar mai fi doar doi ani până la douăzeci. Ce contează doi ani în plus sau în minus în imaginea de ansamblu a vieţii? Îmi zâmbeşte luminos: Părinţii tăi s-au cunoscut la douăzeci de ani; noi ne-am cunoscut...

— La doişpe, completez eu.

Peter se încruntă, agasat că i-am întrerupt argumentaţia.

— Bun, deci ne-am cunoscut în copilărie, dar am ajuns împreună abia la şaptişpe...

— Eu aveam şaişpe.

— Am ajuns împreună *pe bune* când practic aveam amândoi şaptişpe ani. Vârstă care practic e totuna cu cea de optişpe, care e practic totuna cu cea de douăzeci.

Are privirea aia de mulţumire de sine a unui avocat care tocmai a ţinut o pledoarie finală învingătoare.

— Ăsta a fost un şir de idei foarte lung şi sucit, spun eu. Te-ai gândit vreodată să te faci avocat?

— Nu, dar acum mă gândesc că poate... cine ştie?

— UVA are o şcoală juridică foarte bună, spun eu şi brusc simt o urmă de teamă, pentru că facultatea e una, dar să urmezi un program de studii juridice?

E atât de departe în timp şi cine ştie ce se va întâmpla între momentul ăsta şi viitor? Atunci vom fi persoane atât de diferite! Închipuindu-mi-l pe Peter la douăzeci şi ceva de ani, simt că tânjesc după bărbatul pe care s-ar putea să nu apuc să-l cunosc. În clipa asta, astăzi, Peter e încă un băiat şi îl cunosc mai bine decât oricine altcineva, dar dacă nu va fi mereu aşa? Deja drumurile noastre se desprind unul de celălalt, câte puţin în fiecare zi, cu cât se apropie luna august.

18

Trina şi-a scos casa la vânzare după două săptămâni din momentul în care ea şi tata s-au logodit. Kristen e agent imobiliar şi i-a spus că acum e momentul să vândă, pentru că lumea tinde să cumpere primăvara. Se pare că avea dreptate; un cuplu a venit cu o ofertă în aceeaşi săptămână – mai devreme decât şi-ar fi putut imagina oricare dintre noi. Tata şi Trina se aşteptau ca locuinţa să

fie pe piaţă măcar o lună, dar acum echipa de transport descarcă la noi acasă cutii şi toate merg înainte vertiginos, cu o viteză fulgerătoare.

N-a fost nicicând loc pentru vreo discuţie serioasă privind cine avea să se mute cu cine – a fost de la sine înţeles că Trina urma să vină la noi. Întâi, pentru că locuinţa noastră e mai mare, dar şi pentru că e mai simplu ca o persoană să se mute decât să se mute patru. Aşa ai crede. Chiar dacă e o singură persoană, Trina deţine multe lucruri. Cutii peste cutii de haine şi pantofi, echipamentul ei de exerciţiu, articole aleatorii de mobilă, o tăblie pentru capul patului imensă, tapiţată cu catifea, de care ştiu că tatei îi e groază.

— Dacă ar fi după mine, eu n-aş vrea să mă mut în casa altei femei, a spus Chris.

E la fereastră şi o urmăreşte pe Trina dându-le indicaţii muncitorilor. A venit pe la mine în drum spre serviciu ca să împrumute o pereche de încălţăminte.

— Care altă femeie? o întreb eu.

— Mama ta! Aş avea întruna impresia că e casa ei. Adică ea a ales mobila, ea a ales tapetul.

— De fapt, eu şi Margot am ales o mare parte dintre astea, spun eu. Eu am ales tapetul din sufragerie; ea a ales culoarea din baia de la etaj.

Ţin minte că eu şi Margot şi mama ne-am aşezat pe jos în camera de zi, înconjurate de cataloage de tapet şi mostre de covor şi de vopsea. Am petrecut întreaga după-amiază parcurgând toate cataloagele cu cea mai mare atenţie, ocazie cu care eu şi Margot ne-am confruntat ca să hotărâm ce nuanţă de albastru era potrivită pentru baia de la etaj pe care aveam s-o folosim împreună. Eu ziceam că ar fi potrivit albastrul oului de măcăleandru şi Margot zicea de albastrul-deschis al cerului. În cele din urmă, mama ne-a pus să jucăm piatră, hârtie, foarfece ca să

hotărâm şi a câştigat Margot. Eu am stat bosumflată până când am învins-o cu alegerea mea pentru tapet.

— Zic şi eu. Cred că, dacă eu aş fi Trina, mi-aş dori un început curat, spune Chris.

— Ei bine, asta-i cam imposibil, din moment ce viitorul ei soţ are trei copii.

— Înţelegi ce vreau să spun. Un început cât de curat posibil.

— Măcar îşi iau un pat nou. Ajunge mâine.

Auzind asta, Chris se înviorează. Se prăbuşeşte pe patul meu şi spune:

— Scârbos, nu e ciudat să te gândeşti la faptul că tatăl tău face sex?

O plesnesc peste picior.

— Nu la asta mă gândesc! Aşa că te rog să n-aduci vorba.

Jucându-se cu firele libere ale pantalonilor ei scurţi, decupaţi, Chris spune:

— Trina chiar are un trup super.

— Nu glumesc, Chris!

— Ziceam şi eu. Aş da orice ca să am o siluetă ca a ei la vârsta aia.

— Nu e atât de bătrână.

— Chiar şi-aşa.

Se uită la mine cu un zâmbet drăgălaş.

— Dacă aş deschide fereastra, m-ai lăsa să fumez aici?

— Cred că ştii răspunsul la întrebarea asta, Christina.

Se bosumflă, dar o face doar ca să se dea în spectacol, pentru că ştie că n-aveam cum să accept.

— Of! America e aşa enervantă la capitolul fumat! Cât de anost!

Din moment ce Chris are să se ducă în Costa Rica, îi face plăcere să se uite de sus la toţi americanii. Încă nu-mi vine să cred că pleacă.

— Chiar nu vii la bal? întreb eu.

— Chiar nu vin.

— Ai să regreţi că nu vii, o avertizez eu. Când ai să munceşti la ferma din Costa Rica, o să-ţi aminteşti deodată că nu te-ai dus la balul de absolvire şi o să regreţi amarnic şi n-o să ai pe cine să dai vina în afară de propria-ţi persoană.

Spune râzând:

— Mă îndoiesc sincer că o să fie aşa!

După ce Chris pleacă la serviciu, stau la calculator în bucătărie şi mă uit după rochii pentru domnişoarele de onoare şi/sau după rochii pentru bal şi, la un moment dat, tata şi Trina intră în casă după ce au stat de vorbă cu echipa de transport. Mă străduiesc să dau impresia că sunt ocupată, ca şi cum aş studia, în caz că au de gând să-mi ceară ajutorul. Şireata de Kitty s-a făcut aproape nevăzută în ultimele două zile şi îmi pare rău că nu i-am urmat exemplul.

Tata îşi toarnă un pahar cu apă şi-şi şterge sudoarea de pe frunte.

— Chiar e nevoie să aduci banda aia de alergat? o întreabă pe Trina. Nici măcar nu funcţionează cum trebuie.

— Funcţionează numai bine.

Dând pe gât restul de apă, tata spune:

— Nu te-am văzut niciodată s-o foloseşti.

Trina se uită la el încruntată.

— Asta nu înseamnă că n-o folosesc. Înseamnă că n-o folosesc de faţă cu *tine*.

— Fie. Când ai folosit-o ultima oară?

Trina mijeşte ochii.

— Nu te priveşte.

— Trina!

— *Dan!*

E o nouă latura a tatei: e certăreţ şi aproape că şi-a pierdut răbdarea. Trina aduce la suprafaţă atitudinea asta

a lui şi ştiu că sună ciudat, dar eu mă bucur. Nu mi-am dat seama niciodată că latura asta dispăruse din firea lui. Una e să trăieşti satisfăcându-ţi nevoile principale, să ai un trai plăcut, tihnit, fără suişuri şi coborâşuri, şi alta e să trăieşti cu tensiunea şi văpaia unei vieţi petrecute cu cineva de care eşti îndrăgostit. Trinei îi ia o veşnicie să se pregătească, fapt ce-l scoate din sărite pe tata, şi, pe lângă asta, Trina râde de hobby-urile lui, ca de exemplu, urmăritul păsărilor şi documentarele. Dar pur şi simplu se potrivesc.

19

În seara asta e un meci de lacrosse şi Pammy nu se poate duce, pentru că trebuie să meargă la serviciu, iar Chris, fireşte, n-ar binevoi niciodată să meargă la un meci de lacrosse, aşa că o iau pe Kitty cu mine. Se preface că ia în considerare propunerea mea, se gândeşte cu glas tare că ar putea fi plictisitor, dar îi spun:

— Atunci, lasă!

Şi acceptă imediat să vină cu mine.

În tribune ne întâlnim cu mama lui Peter şi cu fratele lui mai mic, Owen, aşa că luăm loc lângă ele. El şi Kitty se prefac că celălalt nu există – el se joacă la telefonul lui, iar ea se joacă la al ei. Owen e înalt, dar stă aplecat de spate şi părul îi intră în ochi.

Schimbăm câteva cuvinte despre tatăl meu şi despre logodna cu Trina şi îi împărtăşesc câteva dintre ideile mele pentru nuntă. Ea mă ascultă şi dă din cap şi deodată spune:

— Am auzit că şi ţie ţi se cuvin felicitări.

Derutată, întreb:

— Pentru ce?

— Pentru William & Mary!

— A! Vă mulţumesc.

— Ştiu că sperai să intri la UVA, dar s-ar putea să fie mai bine aşa, în definitiv.

Îmi zâmbeşte cu înţelegere şi cu o oarecare milă.

Îi răspund cu un zâmbet nesigur. Nesigură în privinţa a ce înseamnă mai exact „mai bine aşa”. Se bucură că nu merg la UVA cu Peter? Oare crede că asta înseamnă că acum ne despărţim? Aşa că nu spun decât:

— Oricum, Williamsburg nu e atât de departe de Charlottesville.

Răspunsul ei e:

— Hmm, da, e adevărat.

Atunci, Peter marchează un gol şi ne ridicăm amândouă în picioare şi aplaudăm.

Când mă aşez la loc, Kitty mă întreabă:

— Putem lua floricele?

— Sigur, spun eu, bucuroasă că am un motiv să mă ridic. Pe mama şi fratele lui Peter îi întreb: Voi aţi vrea ceva?

Fără să-şi înalţe privirea, Owen spune:

— Floricele.

— Puteţi să le împărţiţi, spune mama lui Peter.

Îmi croiesc drum prin tribună şi pornesc spre chioşcul de gustări când, deodată, observ un bărbat care stă într-o parte cu braţele încrucişate şi urmăreşte meciul. E înalt; are părul castaniu. E chipeş. Când întoarce capul şi îi văd profilul, îmi dau seama cine e, pentru că recunosc acel chip. Cunosc acea bărbie, acei ochi. E tatăl lui Peter. E ca şi cum aş vedea fantoma Crăciunului viitor şi înlemnesc fascinată.

Îmi surprinde privirea şi-mi zâmbeşte prietenos. Simt că nu am de ales, fac un pas înainte şi întreb:

— Iertaţi-mă... sunteţi cumva tatăl lui Peter?

El dă surprins din cap.

— Eşti o prietenă de-a lui?

— Sunt Lara Jean Covey. Ăăă... prietena lui.

Pare luat prin surprindere, dar apoi îşi revine şi-mi întinde mâna. I-o strâng ferm, ca să-i fac o impresie bună.

— Uau, arătaţi exact ca el.

Tatăl lui Peter râde şi sunt iarăşi uluită să descopăr în ce măsură Peter seamănă cu el!

— Vrei să zici că el arată exact ca mine.

Râd şi eu.

— Aşa e. Aţi venit aici prima dată?

Urmează o pauză stânjenitoare, după care îşi drege glasul şi mă întreabă:

— Cum mai e?

— A, e bine. Îi merge foarte bine. Aţi aflat că urmează să meargă la UVA cu o bursă de lacrosse?

Tatăl lui Peter dă din cap, zâmbind.

— Am aflat de la mama lui. Sunt mândru de el. Nu vreau să spun că am eu vreun merit – dar chiar şi aşa. Sunt foarte mândru de băiatul ăsta. Privirea îi fuge înapoi spre teren, la Peter: Voiam doar să-l urmăresc jucând din nou. Mi-au lipsit clipele astea. Adaugă după o scurtă ezitare: Te rog să nu-i spui lui Peter că am fost aici.

Sunt atât de surprinsă, încât nu pot să zic decât:

— A... bine.

— Îţi mulţumesc, apreciez. Mă bucur că te-am cunoscut, Lara Jean!

— Şi eu mă bucur, domnule Kavinsky.

Cu asta, pornesc înapoi spre tribună şi abia după ce ajung la jumătatea drumului îmi dau seama că am uitat de floricele şi că trebuie să mă întorc. Când revin la standul de gustări, tatăl lui Peter nu mai e.

În cele din urmă, echipa noastră pierde, dar Peter marchează trei puncte, iar pentru el a fost un meci bun. Mă bucur că tatăl lui a reuşit să-l vadă cum joacă, dar tare îmi doresc să nu fi acceptat să păstrez secretul. La gândul ăsta, mă doare stomacul.

În maşină, încă mă gândesc la tatăl lui, dar atunci Kitty spune:

— A fost ciudat când mama lui Peter a zis că e mai bine că nu te duci la UVA.

— Nu-i aşa?! Şi tu ai înţeles la fel?

— Chiar n-aveam cum să înţeleg altceva, spune Kitty.

Mă uit în oglinda laterală şi apoi pornesc la stânga, ieşind din parcarea liceului.

— Nu cred că a vrut s-o spună chiar într-un mod *răutăcios*. Pur şi simplu, nu vrea să-l vadă pe Peter suferind, asta-i tot.

Şi nici eu nu vreau, aşa că poate e mai bine să nu-i spun nimic lui Peter despre faptul că m-am întâlnit cu tatăl lui în seara asta. Dacă se entuziasmează că a venit să-l vadă şi apoi tatăl lui îi face iarăşi rău? Deodată spun:

— Vrei să oprim şi să luăm nişte cremă îngheţată?

Şi bineînţeles, Kitty spune că da.

Peter vine în vizită după ce face duş şi, imediat ce văd cât de vesel e, mă hotărăsc să nu-i spun nimic.

Stăm pe jos în camera de zi şi pregătim măşti pentru faţă. Dacă l-ar vedea cei de la liceu! Peter spune printre dinţi:

— Asta ce-ar trebui să facă?

— Să dea pielii palide mai multă culoare.

Se întoarce spre mine şi spune răguşit:

— Bună, Clarice!

— Ce tot zici acolo?

— E o replică din *Tăcerea mieilor*!

— A, nu l-am văzut niciodată. Părea prea înfricoşător.

Peter se ridică în capul oaselor. Nu poate nicicum să stea locului.

— Trebuie să-l vedem chiar acum. E ridicol. Nu pot să fiu într-o relaţie cu cineva care n-a văzut *Tăcerea mieilor*.

— Păi sunt destul de sigură că e rândul meu să aleg filmul.

— Haide, Covey! E un film consacrat, spune Peter tocmai în clipa în care îi bâzâie telefonul.

Răspunde la telefon şi aud pe fir vocea mamei lui.

— Bună, mamă... sunt acasă la Lara Jean. Am să vin în curând... Şi eu te iubesc.

După ce închide, îi spun:

— Hei, am uitat să-ţi zic mai devreme, dar în seara asta, la meci, mama ta a zis că poate e mai bine că n-am intrat la UVA.

— *Poftim?*

Se ridică şi-şi dă jos masca de pe faţă.

— Ei, n-a zis-o chiar aşa, dar cred că în sensul ăsta a spus-o.

— Care au fost cuvintele ei exacte?

Şi eu îmi dau jos masca.

— M-a felicitat că am intrat la William & Mary şi apoi cred că a zis: „Ştiu că sperai să intri la UVA, dar oricum, s-ar putea să fie mai bine aşa”.

Peter se relaxează.

— A, mereu vorbeşte aşa. Vede partea bună a lucrurilor. Seamănă cu tine.

Mie nu mi s-a părut aşa, dar nu insist, pentru că Peter are o atitudine foarte protectoare faţă de mama lui. Presupun că nu are cum să fie altfel, din moment ce trăiesc împreună doar ei trei. Dar dacă n-ar mai fi nevoie să fie aşa? Dacă Peter chiar are şansa să înceapă o relaţie cu tatăl lui? Dacă ceea ce s-a întâmplat în seara asta e o dovadă suficientă? Îl întreb pe un ton degajat:

— Hei, câte scrisori cu anunţarea absolvirii ai cerut?

— Zece. Familia mea e restrânsă. De ce?

— Mă întrebam şi eu. Eu am cerut 50, ca bunica mea să poată trimite câteva rudelor din Coreea. Ezit o clipă şi apoi întreb: O să-i trimiţi una şi tatălui tău?

Peter se încruntă.

— Nu. De ce să fac aşa ceva? Îşi ia telefonul în mână: Să vedem ce filme ne-au rămas. Dacă nu merge cu *Tăcerea mieilor*, ne-am putea uita la *Trainspotting* sau la *Greu de ucis*.

Nu zic nimic câteva momente, după care îi smulg telefonul din mână.

— E rândul meu să aleg! Şi aleg... *Amélie*!

Având în vedere că la un moment dat făcea atâta tărăboi că nu vrea să urmărească comedii romantice şi filme străine, lui Peter chiar îi place *Amélie*. E despre o franţuzoaică, o fată căreia îi e frică să trăiască în lume, aşa că născoceşte în capul ei tot felul de fantezii incredibile, veioze care vorbesc şi picturi care se mişcă şi clătite care arată ca nişte discuri de vinil. Mă face să-mi doresc să locuiesc în Paris.

— Mă întreb cum ţi-ar sta cu breton, se gândeşte Peter. Pun pariu că ţi-ar sta bine.

La finalul filmului, când tipa pregăteşte un tort cu prune, Peter se uită la mine şi spune:

— Ştii să faci tort cu prune? Sună delicios.

— Ştii ce? Prăjituri mici cu prune ar merge la masa de desert, la nuntă.

Încep să caut reţete pe telefon.

— Doar să ţii minte să mă chemi când faci probele, spune Peter şi cască.

20

Eu şi Trina stăm pe canapea şi bem ceai. Îi arăt poze cu aranjamente florale când tata intră pe uşa din faţa casei şi se prăbuşeşte pe canapea, lângă noi.

— Ai avut o zi lungă? îl întreabă Trina.

— Cea mai lungă, spune el şi închide ochii.

— Întrebare, spun eu.

Ochii i se deschid brusc.

— Da, a doua mea născută?

— Ce cântec vă gândiţi să puneţi cu ocazia primului dans?

Tata mormăie.

— În clipa asta sunt prea obosit ca să mă gândesc la dans.

— Te rog. E nunta ta! Fii atent la noi, tată.

Trina râde şi-l înghionteşte în coaste cu piciorul.

— Da, fii atent la noi!

— Bine, bine. Ei bine, Trina e mare fan al Shaniei Twain. Îşi zâmbesc larg unul altuia: Aşa că... ce ziceţi de *From This Moment On*?

— Vaaai! spune ea. Mă cunoşti cu adevărat.

— Shania Twain? repet eu. Ea nu cântă piesa aia, „Man! I Feel Like a Woman”?

Trina îşi ţine în mâini cana ca şi cum ar fi un microfon şi-şi apleacă fruntea.

— *From this moment, I will love you*, cântă ea fals.

— Nu cred că ştiu cântecul ăsta, spun eu, străduindu-mă să vorbesc pe un ton neutru.

— Pune-i-l pe telefon, îi spune tatei.

— Să nu mă judeci, mă avertizează el şi apoi porneşte cântecul.

Nu m-aş fi gândit în veci că piesa asta i-ar plăcea tatei. Dar pe tot parcursul cântecului, are un zâmbet caraghios pe chip, care se face şi mai mare când Trina îşi întinde braţul pe după umerii lui şi-l face să se legene.

— E perfect, spun eu şi deodată îmi vine să plâng. Îmi dreg glasul: Bun, din moment ce am ales cântecul, putem începe să rezolvăm şi celelalte probleme de pe listă. Am tot negociat cu Tilly’s Treats să facă nişte budinci mici cu banană în mici borcane de conservă şi au spus că nu pot să le facă pentru mai puţin de şapte dolari bucata.

Pe fruntea tatei apar cute de îngrijorare.

— Pare scump, nu crezi?

— Nu te teme, am reuşit să sun la o cofetărie din Richmond şi, dacă preţul de livrare n-are să fie prea mare, s-ar putea să fie o soluţie bună. Dau paginile agendei mele: Am fost atât de ocupată cu desertul, încât n-am avut ocazia să mă văd cu trupa cu care ţin legătura. Au spectacol în Keswick weekendul ăsta şi aş putea să mă duc să văd cum cântă.

Tata se uită la mine cu teamă în privire.

— Draga mea, se pare că ai cam înlocuit fursecurile cu planificarea nunţilor ca metodă de a scăpa de stres. Toate astea sunt cam exagerate.

— Trupa nu e chiar o *trupă*, spun imediat. E o cântăreaţă şi un tip cu o chitară. Sunt la început de carieră, aşa că nu au pretenţii în privinţa banilor. Am să aflu mai multe când o să-i cunosc faţă în faţă.

— Nu au filmuleţe pe care să le vezi? întreabă Trina.

— Sigur, dar e altceva să-i urmăreşti live.

— Nu cred că avem nevoie de trupă, spune tata, schimbând priviri cu Trina. Cred că e suficient să punem muzică pe calculator.

— Fie, dar ar trebui să închiriem echipament.

Încep să-mi răsfoiesc agenda şi Trina se întinde şi-şi aşază mâna pe braţul meu.

— Draga mea, îmi place la nebunie că vrei să ne ajuţi cu nunta şi îţi sunt atât de recunoscătoare! Dar, sincer, aş prefera să nu te stresezi atât de mult. Nici mie, şi nici tatălui tău nu ne pasă, de fapt, de toate detaliile astea. Nu vrem decât să ne căsătorim. Nu avem nevoie de chioşcuri ambulante şi budinci cu banane. Chiar am fi la fel de fericiţi dacă am comanda pur şi simplu o grămadă de fripturi de la BBQ Exchange.

Dau să vorbesc şi ea mă opreşte:

— În viaţă ai parte doar de un singur an de sfârşit de liceu şi vreau să te bucuri de el. Ai un prieten trăsnet şi ai fost admisă la o facultate grozavă. Se apropie ziua ta. În perioada asta e cel mai bine să sărbătoreşti şi să te bucuri de tinereţe şi de Peter!

— Da, până la o anumită limită, fireşte, spune tata imediat.

— Dar nu mă stresez, mă împotrivesc eu. Momentele în care mă concentrez asupra nunţii îmi dau o stare de pace! Mă linişteşte foarte mult treaba asta.

— Şi ne-ai fost de mare ajutor, dar cred că sunt alte lucruri la care te-ai putea concentra, care ar merita mult mai mult timpul tău. Cum ar fi terminarea anului de liceu şi pregătirea pentru facultate.

Tata are pe chip acea expresie fermă, de neînduplecat, pe care o văd atât de rar. Mă încrunt.

— Deci nu vreţi să vă mai ajut cu nunta?

Trina spune:

— Vreau să te ocupi în continuare de rochiile pentru domnişoarele de onoare şi mi-aş dori foarte mult să faci tu tortul nostru de nuntă...

— Şi tortul mirelui? o întrerup eu.

— Sigur. Dar ne ocupăm noi de restul. Jur că-ţi spun toate astea pentru binele tău, Lara Jean. Gata cu certurile cu vânzătorii pentru preţ.

— Gata cu drumeţiile subite până la Richmond ca să iei măsuţe pentru tort, adaugă tata.

Oftez cu încăpăţânare.

— Dacă sunteţi siguri...

Trina dă din cap.

— Du-te şi fă-o pe tânăra, pur şi simplu. Concentrează-te asupra rochiei pentru balul de absolvire. Ai început să cauţi?

— Oarecum.

Îmi dau seama acum că a rămas mai puţin de o lună până la bal, şi eu tot nu am rochie.

— Dacă chiar sunteţi siguri...

— Suntem siguri, spune tata, şi Trina dă aprobator din cap.

Îndreptându-mă în sus, pe scări, aud cum tata îi şopteşte Trinei:

— De ce, Doamne iartă-mă, o încurajezi să se bucure de prietenul ei trăsnet?

Aproape că mă pufneşte râsul.

— Nu asta voiam să zic! spune Trina.

Tata mormăie nemulţumit.

— Mie aşa mi s-a părut.

— Doamne, nu lua totul la propriu, Dan. Şi, oricum, prietenul ei chiar *e* trăsnet.

Mă uit pe calculator după rochii şi râd cu glas tare de fiecare dată când îmi amintesc că tata a zis despre Peter că este „prietenul ei trăsnet”. După o oră de căutări, sunt destul de sigură că mi-am găsit rochia. E în stil balerină, are un corsaj cu o reţea metalică în romburi şi o fustă din tul – website-ul numeşte culoarea „roz prăfuit”. Stormy are să fie încântată.

Odată terminată treaba asta, mă duc pe pagina William & Mary şi plătesc depozitul de înscriere, ceea ce ar fi trebuit să fac cu săptămâni în urmă.

* * *

Mai târziu, în acea săptămână, în drum spre liceu, Peter spune că a scăpat de o livrare pentru mama lui şi că poate merge cu mine ca să urmărim spectacolul trupei din Keswick.

Spun mohorâtă:

— Până la urmă, se pare că tata şi Trina nu vor trupă. De fapt, nu vor mai nimic. Preferă ca nunta să fie cât mai simplă. O să împrumute doar nişte boxe şi o să pună muzică pe un calculator. Ghici ce cântec au ales pentru primul dans!

— Ce cântec?

— *From This Moment On*, cu Shania Twain.

Peter se încruntă.

— N-am mai auzit de asta.

— E foarte siropoasă, dar se pare că le place mult. Îţi dai seama că noi n-avem cântec? Adică un cântec al nostru.

— Bine, atunci hai să alegem unul.

— Nu aşa funcţionează. Nu *alegi* cântecul, pur şi simplu. Cântecul te alege pe tine. Aşa, ca Pălăria de Selecţie.

Peter dă înţelept din cap. În sfârşit a terminat de citit toate cărţile Harry Potter şi e mereu nerăbdător să demonstreze că pricepe trimiterile mele.

— Am priceput.

— Trebuie să se... întâmple, pur şi simplu. E un moment. Şi cântecul transcende momentul, ştii? Cântecul mamei şi al tatălui meu era *Wonderful tonight*, al lui Eric Clapton. Au dansat pe cântecul ăsta la nuntă.

— Bine, şi cum a devenit cântecul lor?

— A fost primul cântec pe care au dansat lent, la facultate. S-a întâmplat la o serată, la scurt timp după ce au început să se vadă. Am văzut poze din acea seară. Tata poartă un costum care-i prea mare şi mama şi-a aranjat părul în stil *French twist*.

— Ce zici dacă următorul cântec pe care-l auzim va fi cântecul nostru? Va fi o hotărâre a sorţii.

— Nu putem să ne fabricăm propria soartă, pur şi simplu.

— Normal că putem.

Peter întinde mâna ca să pornească radioul.

— Stai! Aşa, gata, orice staţie? Dacă nu e un cântec lent?

— Bine, atunci punem Lite 101.

Peter apasă butonul.

— *Winnie the Pooh doesn't know what to do, got a honey jar stuck up its nose*[23], îngână o femeie.

Peter spune:

— Ce naiba?

Iar eu spun:

— Ăsta n-are cum să fie cântecul nostru.

— Alegem un câştigător din trei încercări? propune el.

— Hai să nu forţăm mâna sorţii. Vom recunoaşte cântecul când îl vom auzi, cred.

— Poate că-l vom auzi la bal, sugerează Peter. A, că veni vorba. Ce culoare are rochia ta? Mama are s-o roage pe prietena ei florăreasă să-ţi facă buchetul de flori pentru corsaj.

— E roz-prăfos.

A ajuns ieri prin poştă şi, când am probat-o în faţa tuturor, Trina a spus că e „cea mai Lara Jean" rochie pe care a văzut-o vreodată. I-am trimis prin SMS o poză lui

[23] „Winnie Pooh nu ştie ce să facă, are-un borcan de miere înţepenit în nas", versuri din cântecul „House At Pooh Corner" (*N.t.*).

Stormy, care mi-a răspuns: **Ooo-la-la,** şi un emoji cu o femeie dansând.

— Cum naiba e rozul-prăfos? vrea să ştie Peter.

— E o culoare auriu-trandafirie.

Peter încă pare derutat, aşa că oftez şi spun:

— Spune-i mamei tale şi lasă. O să ştie ea. Şi crezi că ai putea aduce un mic buchet şi pentru Kitty şi să te prefaci că a fost ideea ta?

— Sigur, dar să ştii că poate aş fi avut aceeaşi idee în mod firesc, mormăie Peter. Ar trebui să mă laşi măcar să-mi vină idei.

Îl lovesc uşor pe genunchi.

— Te rog doar să nu uiţi.

21

E târziu. Stau în pat şi mă uit prin pachetul de bun-venit de la William & Mary. Se pare că universitatea nu le permite celor din primul an să vină cu maşinile în campus şi mă pregătesc să-l sun pe Peter ca să-i spun, când primesc deodată un mesaj de la John Ambrose McClaren. Iniţial, când îi văd numele pe telefon, simt un fior de surpriză, pentru că a trecut atât de mult timp de când am vorbit ultima oară! Apoi citesc mesajul:

> Stormy a murit azi-noapte în somn. Înmormântarea are loc miercuri, în Rhode Island. M-am gândit că ai vrea să ştii şi tu.

Rămân uluită câteva momente în nemişcare. Cum e posibil? Când am văzut-o ultima oară, avea o stare bună. Avea chiar o stare excepţională. Era Stormy. Nu se poate

să nu mai fie. Nu Stormy a mea. Stormy cea plină de viaţă, care m-a învăţat cum să-mi dau cu ruj roşu „astfel încât să se păstreze chiar şi după o noapte de săruturi şi şampanie”, după cum a spus ea.

Încep să plâng şi nu mă pot opri. Nu pot să inspir aer în plămâni. Abia mai văd din cauza lacrimilor. Lacrimile îmi curg încontinuu pe telefon şi îl tot şterg cu dosul palmei. Ce să-i spun lui John? Era bunica lui, iar el era nepotul ei preferat. Erau foarte apropiaţi.

Întâi scriu: **Îmi pare atât de rău! Pot să te ajut cu ceva?** după care şterg cuvintele, pentru că ce aş putea oare să fac ca să-l ajut?

Îmi pare atât de rău! Avea cel mai viu spirit din câte am văzut. Îi voi simţi lipsa nespus de mult.

Îţi mulţumesc. Ştiu că şi pe tine te iubea.

Mesajul lui îmi stârneşte lacrimi proaspete.

Stormy zicea mereu că încă se simte ca la douăzeci de ani. Că uneori visa că era iarăşi fată şi îşi vedea foştii soţi şi ei erau bătrâni, dar ea era tot Stormy. Spunea că, atunci când se trezea dimineaţa, se mira că se află încă în trupul ei bătrân, cu oasele ei bătrâne. „Dar să ştii că încă am picioare bune”, spunea ea. Şi chiar aşa era.

Aproape că mă simt uşurată că înmormântarea e în Rhode Island, prea departe încât să mă pot duce. N-am mai fost la vreo înmormântare de când a murit mama. Aveam nouă ani, Margot avea unsprezece şi Kitty avea doar doi ani. Cea mai clară amintire pe care o am din acea zi e legată de momentul în care stăteam lângă tatăl meu, care o ţinea pe Kitty în braţe, şi-i simţeam întregul trup tremurând lângă trupul meu, pentru că plângea în tăcere. Obrajii lui Kitty erau înroşiţi din cauza lacrimilor lui. Ea nu pricepea nimic, doar că tata era trist. Spunea întruna: „Nu

plânge, tată”, şi el se străduia să zâmbească de dragul ei, dar zâmbetul lui parcă se topea. Niciodată nu mă mai simţisem aşa – ca şi cum nimic nu mai era sigur şi nici nu mai avea să fie.

Şi acum plâng iarăşi, pentru Stormy, pentru mama, pentru toate.

A vrut să-i transcriu memoriile pentru ea. Voia să le numească *Stormy Weather*[24]. N-am mai apucat să o facem. Cum va putea lumea să-i ştie povestea acum?

Peter mă sună, dar sunt prea tristă ca să pot vorbi, aşa că las apelul să intre în căsuţa vocală. Simt că ar trebui să-l sun pe John, dar nu prea am dreptul. Stormy era bunica lui şi eu am fost doar o fată care a lucrat ca voluntară la azilul de bătrâni unde locuia. Singura persoană cu care vreau să vorbesc e sora mea, pentru că şi ea o cunoştea pe Stormy şi pentru că ea mă face mereu să mă simt mai bine, dar în Scoţia e noapte.

O sun pe Margot a doua zi, imediat ce mă trezesc. Încep din nou să plâng când îi spun vestea şi plânge şi ea cu mine. Vine cu ideea să organizăm pentru ea o adunare de pomenire la Belleview.

— Ai putea să ţii un scurt discurs, să serveşti câteva fursecuri şi poate că ceilalţi şi-ar putea împărtăşi amintirile legate de ea? Sunt sigură că prietenii ei ar aprecia gestul, din moment ce n-o să poată merge la înmormântare.

Îmi suflu nasul.

— Sunt sigură că şi lui Stormy i-ar fi surâs ideea.

— Aş fi vrut să pot veni şi eu.

— Şi eu, spun, şi vocea îmi tremură.

Mereu mă simt mai puternică dacă o am alături pe Margot.

— Dar o să-l ai pe Peter alături, spune ea.

---

[24] „Vreme furtunoasă” (*N.t.*).

Înainte să pornesc spre liceu, o sun pe fosta mea şefă de la Belleview, Janette, şi-i spun ideea legată de adunarea de pomenire. Ea încuviinţează imediat şi spune că am putea organiza evenimentul joia asta, după-amiază, înainte de bingo.

Când ajung la liceu şi-i spun lui Peter despre adunarea pentru Stormy, îi îngheaţă chipul.

— Rahat! Trebuie să merg cu mama la chestia aia numită *Zile pe iarbă*.

Zile pe iarbă e un eveniment cu uşile deschise organizat la UVA pentru viitorii studenţi din anul întâi. Se merge cu părinţii; participi la cursuri, dai un tur al căminelor. E un eveniment important. Visam la el cu nerăbdare când credeam că aveam să fiu admisă.

Peter îmi propune:

— Dar aş putea să nu mă duc.

— Nu poţi. Mama ta te-ar strânge de gât. Trebuie să mergi.

— Nu m-ar deranja, spune el şi-i cred cuvintele.

— E în regulă, serios. N-ai cunoscut-o pe Stormy.

— Ştiu. Vreau doar să fiu de faţă ca să te susţin.

— Intenţia contează, îi spun eu.

În loc să mă îmbrac în negru, aleg o rochie de plajă despre care Stormy a zis odată că-i place cum îmi stă. E albă, cu floricele de nu-mă-uita de culoarea albăstrelelor brodate pe fustă, cu mâneci scurte şi bufante, care alunecă puţin pe umeri, şi strânsă pe talie. Din moment ce am cumpărat-o tocmai la sfârşitul verii, am avut doar o singură ocazie să o port. Am trecut atunci pe la Belleview în drum spre o întâlnire cu Peter la cinema şi Stormy a spus că-i aminteam de o fată dintr-un film italian. Aşa că îmbrac rochia asta şi încalţ sandalele albe pe care le-am cumpărat pentru festivitatea de absolvire şi-mi pun o pereche de mănuşi mici albe, dantelate, care sunt sigură

că i-ar fi plăcut. Le-am găsit la un magazin vintage din Richmond, pe nume Bygones şi, când le pun pe mână, aproape că mi-o închipui pe Stormy purtându-le la unul dintre cadrilurile sau seratele de sâmbătă ale ei. Nu-mi pun inelul ei cu diamant roz. Vreau să-l port întâia oară la bal, după cum şi-ar fi dorit şi Stormy.

Iau bolul de punci, un bol de cristal pentru alune, un teanc de şerveţele pentru pahare, pe care le-am găsit la o vânzare de patrimoniu, brodate cu cireşe, şi faţa de masă pe care o folosim cu ocazia Zilei Recunoştinţei. Aşez câţiva trandafiri pe pian, unde obişnuia să stea Stormy. Pregătesc un punci cu bere de ghimbir şi suc de fructe congelate – fără alcool, fapt ce ar fi nemulţumit-o pe Stormy, dar nu toţi locatarii pot bea alcool, din cauza medicamentelor. Aşez totuşi o sticlă de şampanie lângă bolul de punci, în caz că cineva ar dori să-şi completeze punciul cu ceva în plus. La urmă, pun muzica lui Frank Sinatra, despre care Stormy spunea mereu că ar fi fost al doilea ei soţ, dacă ar fi fost să fie.

John a spus că va veni dacă va reuşi să se întoarcă din Rhode Island în timp util şi cam am emoţii din cauza asta, pentru că nu l-am mai văzut de aproape un an, de la ziua mea. Niciodată n-am avut o relaţie adevărată, nu în mod serios, dar aproape că s-a întâmplat, iar pentru mine asta înseamnă ceva.

Intră pe rând câteva persoane. Una dintre infirmiere o aduce în scaunul cu rotile pe doamna Armbruster, care acum suferă de demenţă, dar care înainte a fost destul de prietenoasă cu Stormy. Domnul Perelli, Alicia, Shanice, recepţionera, Janette. E un grup mic şi prietenos. Adevărul e că sunt din ce în ce mai puţine persoane la Belleview care îmi sunt cunoscute. Unii dintre locatari s-au mutat la copiii lor; alţii au decedat. Nici printre angajaţi nu văd

multe feţe cunoscute. Locul ăsta s-a transformat fără să-mi dau seama.

Mă aflu în partea din faţă a încăperii şi inima stă să-mi spargă pieptul. Am atât de mari emoţii din cauza discursului pe care trebuie să-l ţin! Mi-e teamă că mă voi încurca în cuvinte şi că n-am să onorez amintirea lui Stormy după cum merită. Vreau să o fac cum trebuie; vreau ca Stormy să fie mândră de mine. Cu toţii mă privesc cu nerăbdători, mai puţin doamna Armbruster, care tricotează şi priveşte absent. Genunchii îmi tremură pe sub fustă. Inspir adânc şi mă pregătesc să vorbesc, iar în acea clipă John Ambrose McClaren intră în încăpere, purtând o cămaşă apretată, cu gulerul prins în nasturi şi pantaloni kaki. Ia loc pe canapea, lângă Alicia. Îi fac cu mâna şi John îmi răspunde cu un zâmbet încurajator.

Inspir adânc.

— Era în 1952. Îmi dreg glasul şi cobor privirea pe notiţe: Era vară şi la radio cânta Frank Sinatra. Vedetele acelor vremuri erau Lana Turner şi Ava Gardner. Stormy avea optsprezece ani. Făcea parte din fanfară, a fost votată ca având cele mai armonioase picioare şi avea întotdeauna câte o întâlnire romantică în fiecare seară de sâmbătă. În acea seară anume, se vedea cu un băiat pe nume Walt. Ca răspuns la o provocare, a înotat dezbrăcată în lacul orăşelului. Stormy n-a fost niciodată în stare să dea înapoi din calea provocărilor.

Domnul Perelli râde şi spune:

— Aşa e, nu putea.

Alţii murmură în semn de acord:

— Nu putea.

— Un fermier a sunat la poliţie şi, atunci când poliţiştii şi-au îndreptat lanternele spre lac, Stormy le-a spus să se întoarcă cu spatele ca să poată ieşi. În acea seară, a prins o ocazie spre casă, şi anume maşina de poliţie.

— N-a fost nici prima, nici ultima oară! strigă cineva şi toată lumea râde, iar eu simt că umerii încep să mi se relaxeze.

— Stormy trăia cu mai multă tărie într-o singură noapte decât majoritatea oamenilor trăiesc într-o viaţă întreagă. Era o forţă a naturii. M-a învăţat că iubirea... Îmi vin lacrimi în ochi şi o iau de la capăt: Stormy m-a învăţat că iubirea cere ca în fiecare zi să iei decizii curajoase. Asta a făcut Stormy. Întotdeauna a ales iubirea; întotdeauna a ales aventura. Pentru ea, cele două erau una singură. Iar acum a plecat într-o nouă aventură şi-i dorim tot binele.

Pe canapea, John se şterge la ochi cu mâneca de la cămaşă.

Îi fac semn lui Janette, iar ea se ridică şi porneşte sistemul audio, moment în care cântecul „Stormy Weather” începe să răsune în încăpere*. Don’t know why there’s no sun up in the sky...*[25]

După acestea, John îşi face loc prin mulţime şi vine la mine cu două pahare din plastic cu punci de fructe. Cu mare regret, spune:

— Sunt convins că ne-ar fi spus să punem şi băutură, dar...

Îmi înmânează un pahar şi ciocnim.

— În amintirea lui Edith Sinclair McClaren Sheehan, cunoscută mai bine sub numele de Stormy.

— Numele adevărat al lui Stormy era Edith? Sună atât de serios! Parcă ar fi numele cuiva care poartă fuste din lână şi ciorapi groşi şi seara bea ceai de muşeţel. Stormy bea cocteiluri!

John începe să râdă.

— Nu-i aşa?

— Atunci de unde a apărut numele „Stormy”? De ce nu „Edie”?

---

[25] *Nu ştiu de ce nu e soare pe cer...* (*N.t.*).

— Cine ştie? spune John cu un zâmbet plin de umor pe buze. I-ar fi plăcut la nebunie discursul tău. Mă priveşte cu multă căldură şi apreciere: Eşti o fată atât de cumsecade, Lara Jean!

Mă simt stânjenită, nu ştiu ce să spun. Chiar dacă nu ne-am văzut niciodată în sens romantic, întâlnirea asta cu John seamănă cu întâlnirile cu foşti iubiţi de demult pe care mi le imaginez. E un fel de sentiment de dor. O senzaţie de familiaritate, dar şi de jenă, puţin de tot, pentru că între noi sunt atât de multe lucruri lăsate nerostite!

Apoi John spune:

— Stormy mi-a tot cerut s-o aduc în vizită pe prietena mea şi n-am reuşit. Acum îmi pare rău.

Spun pe un ton cât se poate de degajat:

— A, te vezi cu cineva?

Ezită doar o fracţiune de secundă şi apoi dă din cap.

— O cheamă Dipti. Ne-am cunoscut la un simpozion de simulare a conferinţelor Naţiunilor Unite la UVA. A câştigat împotriva mea funcţia de director al comitetului nostru.

— Uau! spun eu.

— Da, e grozavă.

Începem amândoi să vorbim în acelaşi timp:

— Ştii unde urmează să mergi la studii?

— Te-ai hotărât...?

Râdem şi între noi se creează o complicitate. John spune:

— Nu m-am hotărât. Am de ales între College Park şi William & Mary. College Park e o facultate de afaceri bună şi e foarte aproape de DC. William & Mary e cotată mai bine, dar e în provincie. Aşa că încă nu ştiu ce să zic. Tatăl meu e supărat, pentru că-şi dorea foarte mult să merg la studii la Universitatea din Carolina de Nord, dar n-am fost acceptat.

— Îmi pare rău.

Mă hotărăsc să nu-i spun că am fost trecută pe lista de aşteptare la UNC.

John ridică din umeri.

— Poate că am să încerc să mă transfer acolo în anul al doilea. Am să văd. Tu? Mergi la UVA?

— N-am fost admisă, mărturisesc eu.

— Of! Am auzit că selecţia a fost foarte riguroasă anul ăsta. Eleva de pe locul al doilea din topul liceului meu n-a fost acceptată, şi cererea ei de înscriere era incredibilă. Sunt sigur că şi situaţia ta era excepţională.

Spun timid:

— Mulţumesc, John.

— Atunci unde ai să studiezi, dacă nu la UVA?

— William & Mary.

Pe chip îi apare un zâmbet larg.

— Pe bune? E grozav! Kavinsky unde se duce?

— UVA.

John dă din cap.

— Pentru lacrosse, aşa e.

— Dar... Dipti? spun eu ca şi cum nu i-aş fi reţinut numele, chiar dacă, de fapt, l-am reţinut, doar n-au trecut nici două minute de când l-am auzit. Ea unde merge?

— A fost admisă din timp la Michigan.

— Uau, cât de departe!

— Distanţa e mult mai mare decât cea dintre UVA şi William & Mary, asta-i sigur.

— Atunci, veţi... rămâne împreună?

— Aşa am vrea, spune John. Măcar o să încercăm povestea asta cu relaţia de la distanţă. Tu şi Peter?

— Şi noi avem acelaşi plan în privinţa primului an. Am să încerc să mă transfer la UVA în anul al doilea.

John îşi ciocneşte paharul de al meu.

— Mult succes, Lara Jean!

— Şi ţie, John Ambrose McClaren!

— Dacă până la urmă mă duc la William & Mary, am să te sun.

— Aşa să faci, spun eu.

Rămân la Belleview mult mai mult decât m-aş fi aşteptat. Cineva îşi aduce discurile vechi de vinil şi lumea începe să danseze, iar domnul Perelli insistă să mă înveţe să dansez rumba, în ciuda faptului că are dureri de şold. Atunci când Janette pune cântecul *In the Mood* al lui Glen Miller, privirea mea şi a lui John se întâlnesc şi schimbăm zâmbete ascunse, amintindu-ne amândoi de petrecerea USO. Parcă a fost ceva scos dintr-un film. Mi se pare că a trecut atât de mult timp de-atunci!

E straniu că mă bucur la o adunare comemorativă organizată în cinstea unei persoane îndrăgite, dar aşa mă simt. Mă bucur că evenimentul a decurs bine, că ne-am luat rămas-bun de la Stormy în stil mare. Mă bucur că am avut ocazia să o facem cum trebuie.

Când mă întorc de la Belleview, îl găsesc pe Peter aşezat pe treptele de la intrarea casei mele cu un pahar de la Starbucks.

— Nu e nimeni acasă? îl întreb, grăbindu-mă pe alee. Ai aşteptat mult?

— Nu.

Rămânând aşezat, îşi întinde braţele şi mă trage spre el ca să mă îmbrăţişeze, luându-mă de mijloc.

— Ia loc şi vorbeşte puţin cu mine înainte să intrăm, spune el, îngropându-şi faţa la pieptul meu.

Mă aşez lângă el. Întreabă:

— Cum a fost la evenimentul pentru Stormy? Cum a fost discursul tău?

— A fost bun, dar mai întâi spune-mi despre *Zile pe iarbă.*

Îi smulg paharul Starbucks din mâini şi sorb din cafeaua rece.

— Mda. Am participat la un curs. Am cunoscut câţiva oameni. N-a fost cine ştie ce.

Apoi îmi ia mâna dreaptă şi-şi trece degetul de-a lungul dantelei mănuşilor mele.

— Sunt faine astea.

Ceva îl supără şi nu-mi spune.

— Ce e? S-a întâmplat ceva?

Priveşte în altă parte.

— Tata a apărut azi-dimineaţă şi a vrut să vină cu noi.

Fac ochii mari.

— Şi... l-aţi lăsat să vină?

— Nu.

Peter nu explică în continuare. Pur şi simplu, „nu”. Spun cu ezitare:

— Mi se pare că încearcă să lege o relaţie cu tine, Peter.

— A avut destule ocazii şi acum e prea târziu. A pierdut trenul ăla, ce naiba? Nu mai sunt copil. Îşi înalţă bărbia: Sunt bărbat, fapt cu care el n-are nicio legătură. Vrea doar să se bucure de merite, pe nedrept. Vrea să se laude înaintea amicilor lui de la golf că fiul lui joacă lacrosse pentru echipa de la UVA.

Nu ştiu ce trebuie să spun. Apoi mă gândesc la privirea tatălui lui Peter când îl urmărea pe terenul de lacrosse. Îl privea cu atâta mândrie... şi iubire.

— Peter... dacă... dacă totuşi i-ai acorda o şansă?

Peter clatină din cap.

— Lara Jean, nu pricepi. Şi eşti norocoasă pentru că nu pricepi. Tatăl tău e al naibii de grozav. Ar face orice pentru voi. Tatăl meu nu e aşa. Îşi vede doar de interesul lui. Dacă i-aş da voie să se apropie iarăşi de noi, n-o să facă decât s-o dea iarăşi în bară. Nu merită.

— Dar poate că totuşi merită. Niciodată nu poţi şti cât timp o să-i mai ai alături pe cei din jur.

Peter tresare. Nu i-am mai spus aşa ceva până acum, niciodată n-am mai adus-o pe mama în discuţie în sensul ăsta, dar acum, când am pierdut-o pe Stormy, nu mă pot abţine. Trebuie să o spun, pentru că e adevărat şi pentru că am să regret dacă nu-i spun.

— Nu-i vorba despre tatăl tău. E vorba despre tine. E vorba despre regretele pe care nu trebuie să le ai mai târziu. Nu-ţi faci ţie rău doar ca să-i faci lui în ciudă.

— Nu mai vreau să vorbesc despre el. Am venit aici ca să te încurajez pe tine, nu să vorbesc despre tatăl meu.

— Bine. Dar mai întâi promite-mi că o să te gândeşti să-l inviţi la ceremonia de absolvire.

Peter dă să răspundă, dar îl întrerup.

— Gândeşte-te numai. Atât. Mai e o lună întreagă. Nu e nevoie să hotărăşti nimic acum, aşa că nu spune da sau nu.

Peter oftează şi sunt sigură că are să-mi spună „nu”, dar, în loc de asta, mă întreabă:

— Cum a fost discursul tău?

— Cred că a fost bine. Cred că lui Stormy i-ar fi plăcut. Am povestit episodul în care a fost prinsă înotând dezbrăcată şi a venit poliţia şi a fost nevoită să meargă acasă în dubiţa lor. A, şi John a reuşit să se întoarcă la timp.

Peter dă din cap într-un stil diplomatic. I-am spus că John ar putea veni azi şi el n-a zis decât: „Fain, fain” pentru că, fireşte, n-avea ce altceva să spună. În fond, John era nepotul lui Stormy.

— Şi unde merge McClaren la facultate?

— Încă nu s-a hotărât. Are de ales între Maryland şi William & Mary.

Peter ridică deodată din sprâncene.

— *Pe bune*. Ei bine, e minunat!

O spune aşa încât să fie limpede că nu i se pare minunat deloc. Mă uit la el cu o privire amuzată.

— Ce e?
— Nimic. Aflase că mergi şi tu acolo?
— Nu. Abia azi i-am spus. Nu că ar avea vreo legătură una cu alta. Te porţi foarte ciudat în clipa asta, Peter.
— Ei bine, tu cum te-ai simţi dacă ţi-aş spune că Gen merge şi ea la UVA?
— Nu ştiu. Nu m-ar deranja atât de mult.
O spun sincer. Toate resentimentele mele faţă de relaţia dintre Peter şi Genevieve parcă ţin de un timp atât de îndepărtat! Eu şi Peter ne-am schimbat atât de mult de atunci!
— Oricum, situaţiile sunt total diferite. Eu şi John nici măcar nu am ieşit la vreo întâlnire. N-am mai vorbit de luni de zile. Mai mult, are prietenă. Mai mult, nici măcar nu s-a hotărât dacă va merge acolo sau nu.
— Şi unde merge prietena lui, atunci?
— Ann Arbor.
Face un gest plin de dispreţ.
— Asta n-o să ţină.
Îi spun încet:
— Poate că lumea o să se uite la noi doi şi o să spună acelaşi lucru.
— Efectiv, nu e deloc aceeaşi situaţie. Noi doi vom fi despărţiţi de numai câteva ore de mers cu maşina şi apoi ai să te transferi. E vorba de un singur an, cel mult. Am să vin în vizită în weekenduri. Efectiv, nu e mare scofală.
— Ai spus „efectiv” de două ori, spun eu, ca să-l fac să zâmbească. Văzând că nu zâmbeşte, îi spun: O să ai antrenament şi meciuri. N-o să vrei să vii la William & Mary în fiecare weekend.
E prima oară când am gândul ăsta.
Preţ de o singură clipă, Peter pare ofensat, dar apoi ridică din umeri şi spune:

— Fie... sau ai să vii tu aici. O să te obişnuiesc cu drumul. Practic, e vorba doar de autostrada I-64.

— William & Mary nu le permite celor din primul an să vină cu maşina. Nici UVA. M-am interesat.

Peter se face că nu-i nicio problemă.

— Atunci am s-o rog pe mama să-mi aducă maşina oricând voi vrea să te văd. Doar nu e departe. Şi tu poţi veni cu autobuzul. Rezolvăm noi situaţia. Eu nu-mi fac griji în privinţa relaţiei noastre.

Eu îmi fac puţin, dar nu-i spun asta, pentru că Peter nu pare dispus să vorbim despre dificultăţile practice. Probabil că nici eu nu sunt.

Se apropie de mine pe trepte şi întreabă:

— Vrei să rămân la tine în noaptea asta? Pot să vin după ce adoarme mama. Pot să-ţi ţin de urât dacă te întristezi.

— Bună încercare, îi spun eu şi-l ciupesc de obraz.

— Josh a rămas vreodată peste noapte? Adică la sora ta.

Mă gândesc la problema asta.

— Din câte ştiu eu, nu. Adică mă îndoiesc sincer. Doar vorbim despre sora mea şi despre Josh.

— Ăştia erau, spune Peter, aplecându-şi mult capul şi frecându-şi obrazul de obrazul meu.

Îi place foarte mult cât de catifelaţi sunt obrajii mei; mereu îmi spune asta.

— Noi nu suntem deloc cum erau ei.

— Tu ai deschis subiectul, dau să spun, dar în clipa următoare mă sărută şi nu pot nici măcar să închei vreun gând, darămite o frază.

22

În dimineaţa zilei balului de absolvire, Kitty intră în camera mea în momentul în care îmi fac unghiile de la picioare.

— Ce părere ai de culoarea asta? Crezi că se potriveşte cu rochia? o întreb eu.

— Arată de parcă ţi-ai fi înmuiat unghiile în Pepto-Bismol[26].

Mă uit la picioare. Chiar seamănă puţin cu acea culoare. Poate că ar trebui să folosesc un bej.

Consensul constă în faptul că rochia cere ca părul să fie prins.

— Ca să-ţi dezvăluie clavicula, spune Trina.

Niciodată nu m-am gândit la clavicula mea drept ceva ce trebuie să arăt lumii; de fapt, nu m-am gândit deloc la clavicula mea.

După masa de prânz, Kitty merge cu mine la salonul de coafură ca să supravegheze demersurile. Îi spune stilistei:

— Să nu fie prea *aranjată*, ştii la ce mă refer?

Stilista îmi aruncă în oglindă o privire îngrijorată.

— Poate că ştiu? Vrei să arate firesc?

Vorbeşte cu Kitty, nu cu mine, pentru că e evident cine a făcut comanda.

— Poate un coc natural?

— Dar nu prea natural. Ca al lui Grace Kelly.

Kitty afişează o imagine cu ea pe telefon şi i-o arată.

— Vezi, aşa vrem, dar cocul să fie într-o parte.

— Vă rog doar să nu folosiţi mult fixativ, spun umil, în timp ce stilista îmi înfăşoară părul într-un coc la baza cefei şi i-l arată lui Kitty.

---

[26] Un medicament antiacid pentru stomac, de culoare roz (*N.t.*).

— E minunat! îi spune Kitty.

Mie îmi spune:

— Lara Jean, trebuie să folosească fixativ dacă vrei să reziste coafura.

Brusc, am îndoieli cu privire la ideea unei coafuri cu părul prins.

— Suntem sigure că vrem să-mi prind părul?

— Da, spune Kitty. Stilistei îi spune: Îi prindem părul.

Coafura asta e mai „aranjată” decât cele cu care sunt obişnuită. Părul mi-e prins într-un coc lateral; creştetul e neted ca al unei balerine. E frumos, dar, când mă uit în oglindă, nu mă mai recunosc. E o versiune a mea mai în vârstă, mai sofisticată, care se duce la operă sau la un concert simfonic.

După tot timpul pe care l-a petrecut tipa de la salon adunându-mi părul, în cele din urmă, când ajung acasă, mi-l desprind. Kitty ţipă la mine în timp ce-mi perie părul, dar eu rezist. În seara asta vreau să mă simt în largul meu.

— Cum am stabilit marea intrare? mă întreabă Kitty, trecându-mi peria prin păr o ultimă oară.

— Marea intrare? repet eu.

— Când ajunge Peter. Cum ai de gând să intri în încăpere?

Trina, care stă întinsă în patul meu şi mănâncă o acadea îngheţată, intervine, zicând:

— Când am mers eu la bal, am făcut o chestie prin care taţii le-au condus pe fete în jos, pe scări, şi cineva ne-a anunţat sosirea.

Mă uit la amândouă ca şi cum s-ar fi ţăcănit.

— Trina, nu mă mărit. Mă duc la un bal.

— Am putea să stingem luminile şi să punem muzică, moment în care tu apari şi te proţăpeşti în capul scărilor...

— Nu vreau să fac aşa ceva, o întrerup eu.

Fruntea i se încruntă.

— Ce anume din toate astea?

— Nimic din toate astea.

— Dar îţi trebuie un moment în care întreaga lume are să se uite la tine şi numai la tine, spune Kitty.

— Se cheamă prima privire, explică Trina. Nu te teme, am să înregistrez totul cu camera.

— Dacă ne-am fi gândit mai din timp, am fi putut să punem la cale ceva cu adevărat frumos, poate că ţi s-ar fi dus vestea pe internet.

Kitty mă priveşte scârbită şi clatină din cap, ca şi când ar fi fost cumva vina mea.

— Asta-mi mai trebuie mie, să mi se ducă iar vestea pe internet, îi spun eu. Adaug cu subînţeles: Mai ţii minte filmuleţul cu mine în jacuzzi?

Kitty măcar pare puţin jenată câteva momente.

— Hai să nu zăbovim asupra trecutului, spune ea şi-mi înfoaie părul.

— Hei, sărbătorito, îmi spune Trina. Planul pentru mâine-seară a rămas să mergem la un grătar?

— Da, spun eu.

Din cauza morţii lui Stormy şi a balului şi a nunţii şi a tuturor celorlalte, nu prea am avut timp să mă gândesc la ziua mea. Trina voia să-mi dea o petrecere mare, dar eu i-am zis că aş prefera pur şi simplu să luăm cina în oraş, în familie, şi apoi, odată întorşi acasă, să mâncăm tort şi îngheţată. Trina şi Kitty o să facă tortul cât sunt plecată la bal şi abia aştept să văd ce iese!

Când ajung Peter şi mama lui, eu încă alerg de colo-colo, făcând pregătirile de ultimă clipă.

— Gaşcă, au sosit Peter şi mama lui! strigă tata de la baza scărilor.

— Parfum! zbier eu la Kitty, care îmi dă cu spray. Unde mi-e poşeta?

Mi-o aruncă Trina.

— Ţi-ai luat ruj?

Deschid poşeta ca să verific.

— Da! Unde-mi sunt pantofii?

— Aici, spune Kitty, ridicându-i de pe jos. Grăbeşte-te şi încalţă-i! Eu cobor ca să le spun că vii.

— Iar eu am să deschid o sticlă de şampanie pentru adulţi, spune Trina şi iese în urma ei.

Nu ştiu de ce sunt atât de agitată. E vorba doar de Peter. Bănuiesc că balurile de absolvire chiar au un fel de magie proprie. La urmă, îmi pun inelul lui Stormy şi mă gândesc cum se uită în clipa asta la mine, de sus, mulţumită că-i port inelul în seara balului de absolvire, în onoarea ei şi a tuturor seratelor la care a fost.

Când cobor treptele, îl văd pe Peter aşezat pe canapea, lângă mama lui. Îşi agită genunchiul în sus şi-n jos şi aşa îmi dau seama că şi el are emoţii. În clipa în care mă vede, se ridică în picioare.

Îşi înalţă sprâncenele.

— Eşti... uau!

De o săptămână încoace, mă tot întreabă cum arată rochia mea şi eu l-am amânat ca să-i fac o surpriză, fapt care mă bucură, pentru că a meritat aşteptarea ca să-i văd expresia.

— Şi tu arăţi uau!

Smochingul îi vine atât de bine, încât ai crede că a fost făcut la comandă, dar nu-i aşa; l-a închiriat de la After Hours Formal Wear. Mă întreb dacă doamna Kavinsky n-a făcut cumva câteva modificări şirete. Se pricepe de minune la cusut. Mi-aş dori ca băieţii să poarte smoching mai des, cu toate că atunci momentele astea şi-ar pierde din luciu.

Peter îmi strecoară bucheţelul de flori pe încheietura mâinii; e vorba de piciorul-cocoşului şi floarea-miresei şi e exact corsajul pe care mi l-aş fi ales singură. Deja mă

gândesc cum o să-l atârn deasupra patului şi o să-l las să se usuce.

Şi Kitty s-a îmbrăcat frumos; poartă rochia ei preferată, ca să poată apărea în fotografii. Când Peter îi prinde un bucheţel de margarete la piept, obrajii i se fac roz de mulţumire şi Peter îmi face cu ochiul. Facem o poză cu mine şi cu ea, una cu mine, cu Peter şi cu ea şi apoi Kitty spune pe un ton autoritar:

— Acum o poză numai cu mine şi Peter, iar eu sunt împinsă la o parte, lângă Trina, care izbucneşte în râs.

— Băieţii de vârsta ei o s-o păţească, ne spune ea mie şi mamei lui Peter, care zâmbeşte şi ea.

— De ce nu apar în niciuna dintre pozele astea? se întreabă tata şi, prin urmare, fireşte că facem un rând de poze şi cu el şi apoi, câteva cu Trina şi cu doamna Kavinsky.

Apoi facem poze afară, în dreptul cornului, lângă maşina lui Peter, pe treptele de la intrare, până când Peter spune:

— Gata cu pozele! O să pierdem evenimentul.

Când mergem la maşină, îmi deschide galant portiera.

Pe drum se uită întruna la mine. Eu îmi ţin privirea drept înainte, dar îl observ cu coada ochiului. Niciodată nu m-am mai simţit atât de admirată. Probabil că aşa se simţea Stormy clipă de clipă.

Imediat ce ajungem la bal, îi spun lui Peter că trebuie să ne aşezăm la coadă ca să facem fotografia noastră oficială de bal cu fotograful profesionist. El spune că ar trebui să aşteptăm pur şi simplu să se restrângă coada, dar eu insist. Vreau să facem o poză bună pentru albumul meu colaj, înainte să mi se lase părul. Ne luăm postura obligatorie de bal, Peter stă în spatele meu, cu mâinile pe şoldurile mele. Fotograful ne lasă să vedem poza şi Peter insistă să facem alta, pentru că nu-i place cum îi stă părul.

După ce facem poza, îi găsim pe toţi prietenii noştri pe ringul de dans. Darrell şi-a pus o cravată care să se potrivească cu rochia lui Pammy – albastru-lavandă. Chris poartă o rochie neagră, mulată, din fâşii – nu foarte diferită de cea pe care a ales-o Kitty ca s-o port atunci când am mers cu ea şi cu Margot la cumpărături. Lucas arată ca un dandy în costumul lui, croit ca să se potrivească numai bine pe trupul lui. În cele din urmă, i-am convins să vină, propunând doar să „treacă pe-acolo”. Chris a spus că în continuare avea de gând să meargă prin cluburi cu prietenii ei de la serviciu, dar, din câte văd, n-are să plece nicăieri în viitorul apropiat. Atrage atât de multă atenţie cu rochia ei din fâşii!

Începe cântecul *Style* şi înnebunim cu toţii, ne ţipăm în faţă unii altora şi ţopăim. Peter înnebuneşte cel mai mult dintre toţi. Mă tot întreabă dacă mă distrez. Mă întreabă cu voce tare doar o dată, dar ochii lui mă întreabă iar şi iar. Sunt luminoşi şi plini de speranţă, aprinşi de aşteptare. Cu ochii mei îi spun: *Da da da mă distrez.*

Începem să ne obişnuim şi cu dansurile lente. Poate că ar fi bine să urmăm un curs de dans de societate când vin la UVA, ca să putem învăţa să dansăm bine cu adevărat.

Îi zic gândurile astea şi el spune afectuos:

— Mereu vrei să atingi următorul nivel. Fursecurile de nivel superior.

— Am renunţat la alea.

— Costume de Halloween de nivel superior.

— Îmi place ca lucrurile să fie deosebite.

Drept răspuns, Peter îşi coboară privirea spre mine şi zâmbeşte, iar eu spun:

— Îmi pare rău doar că niciodată n-o să putem dansa obraz lângă obraz.

— Ţi-am putea comanda picioroange pentru dansat.

— A, te referi la pantofi cu toc?

Peter chicoteşte.

— Nu cred că există pantofi cu tocurile de douăzeci şi cinci de centimetri.

Nu-l iau în seamă.

— Şi îmi pare rău că braţele tale sunt ca nişte tăiţei şi nu sunt destul de puternice încât să mă poată ridica.

Peter rage ca un leu rănit şi mă ridică de jos şi mă învârte, după cum mă aşteptam să facă. E un lucru rar să cunoşti o persoană atât de bine, să ştii dacă o să se învârtă la stânga sau la dreapta. În afara familiei mele, cred că el ar fi persoana pe care o cunosc cel mai bine.

Fireşte că Peter câştigă premiul de rege al balului. Regina e Ashanti Dickson. Eu mă bucur că nu Genevieve urcă pe podium, ca să danseze cu Peter cu o coroniţă pe cap. Ashanti e aproape de înălţimea lui Peter, aşa încât ei doi chiar pot dansa obraz lângă obraz, cu toate că nu o fac. Peter se uită la mine şi-mi face cu ochiul. Eu mă aflu pe margine, alături de Marshawn Hopkins, partenerul lui Ashanti. Se apleacă şi-mi spune:

— Când se întorc, ar trebui să nu-i băgăm în seamă şi să ne îndepărtăm dansând. Replica mă face să râd.

Îl urmăresc pe Peter şi sunt mândră de el, sunt mândră că la dans îşi ţine spatele atât de drept. La un moment important din cântec, Peter o lasă pe Ashanti pe spate şi toată lumea ţipă şi strigă şi bate din picioare şi sunt mândră şi de momentul ăsta. Oamenii ţin la el cu atâta sinceritate; îl pot sărbători cu toţii, pentru că Peter e cumsecade şi-i face pe toţi să se simtă bine. Pur şi simplu, inspiră serii puţină strălucire în plus şi toţi se bucură şi mă bucur şi eu. Mă bucur că lumea îşi ia rămas-bun de la el în felul ăsta.

Un ultim dans.

Amândoi tăcem. Încă nu s-a terminat. Încă aveam întreaga vară în faţa noastră. Dar vremea liceului, noi doi

împreună, Lara Jean şi Peter, cei care suntem astăzi –, vremea asta a trecut. Niciodată nu vom mai fi aici, exact aşa cum suntem acum.

Mă întreb dacă şi el e puţin întristat, dar apoi fluieră:

— Uite acolo la Gabe, cum încearcă să-şi lase degajat mâna pe fundul Keishei.

Mă învârte puţin ca să-l pot vedea. Mâna lui Gabe zăboveşte într-adevăr în zona şalelor/fundului Keishei, ca un fluture indecis care-şi caută un loc de aterizare. Chicotesc. De asta-mi place Peter atât de mult. Vede lucruri pe care eu nu le observ.

— Ştiu care ar trebui să fie cântecul nostru, spune el.

— Care?

Şi atunci, ca un fel de magie, vocea lui Al Green răsună în toată sala de bal a hotelului. *Let's Stay Together*.

— Tu le-ai cerut să pună piesa asta, îl acuz eu.

Îmi vin câteva lacrimi în ochi. Peter râneşte.

— E soarta noastră.

Whatever you want to do... is alright with me-ee-ee.

Peter îmi ia mâna şi mi-o aşază în dreptul inimii lui.

— Să rămânem, să rămânem împreună, cântă el.

Glasul lui e limpede şi sincer, aşa cum e el, aşa cum îl iubesc.

În drum spre petrecerea de după bal, Peter spune că-i e foame şi întreabă dacă n-am putea opri mai întâi la restaurant.

— Cred că o să fie pizza la petrecere, spun eu. De ce nu mâncăm acolo, pur şi simplu?

— Dar vreau clătite, se plânge el.

Tragem în parcarea restaurantului şi, după ce parcăm, Peter coboară din maşină şi vine în grabă pe partea dreaptă, ca să-mi deschidă uşa.

— Eşti aşa un cavaler în seara asta! spun eu şi-l fac să zâmbească larg.

Mergem spre restaurant şi Peter îmi deschide uşa cu gesturi solemne.

— M-aş putea obişnui cu tratamentul ăsta regal, spun eu.

— Hei, eu oricum îţi deschid uşile! protestează el.

Păşim înăuntru, iar eu mă opresc imediat. Separeul nostru, cel în care stăm mereu, are baloane roz legate de jur împrejur. În mijlocul mesei e un tort rotund, cu o grămadă de lumânări, glazură roz, cu bombonele, şi cuvintele „La mulţi ani, Lara Jean” scrise cu glazură albă. Deodată lumea îşi înalţă capetele de după separeuri şi din spatele meniurilor – toţi prietenii noştri, îmbrăcaţi încă în hainele lor frumoase de bal: Lucas, Gabe, partenera lui Gabe, Keisha, Darrell, Pammy, Chris.

— Surpriză!!! strigă toţi.

Mă întorc numaidecât.

— Doamne, Peter!

El încă zâmbeşte larg. Se uită la ceas.

— E miezul nopţii. La mulţi ani, Lara Jean!

Îi sar în braţe.

— Exact aşa îmi doream să-mi petrec aniversarea din seara balului, şi nici măcar nu mi-am dat seama.

Apoi îi dau drumul şi alerg la separeu.

Cu toţii ies pe culoar şi mă iau în braţe.

— Nici măcar n-aveam habar că lumea ştie că mâine e ziua mea! Adică azi! spun eu.

— Normal că ştim că e ziua ta, zice Lucas.

Darrell spune:

— Băiatul meu pune la cale chestia asta de săptămâni de zile.

— A fost o idee atât de galantă, spune Pammy. M-a sunat să întrebe ce fel de vas trebuia să folosească să coacă tortul.

Chris zice:

— Şi pe mine m-a sunat. I-am zis că de unde naiba să ştiu eu?

— Şi tu! spun eu şi-i lovesc braţul lui Chris. Credeam că te duci prin cluburi!

— Chiar s-ar putea să mă duc, după ce fur câţiva cartofi prăjiţi. Noaptea mea abia a început, scumpo.

Mă trage la ea ca să mă îmbrăţişeze şi mă pupă pe obraz.

— La mulţi ani, fată!

Mă uit la Peter şi spun:

— Nu-mi vine să cred că ai făcut toate astea.

— Am făcut singur tortul ăla, se laudă el. Am cumpărat aluatul, dar chiar şi aşa.

Îşi dă jos haina, scoate o brichetă din buzunar şi începe să aprindă lumânările. Gabe scoate o lumânare aprinsă şi-l ajută. Apoi Peter se suie cu fundul pe masă şi stă aşa, aşezat, cu picioarele atârnându-i peste margine.

— Haide!

Mă uit în jur.

— Ăăă...

Atunci aud primele note din *If You Were Here* cântat de The Thompson Twins. Mâinile îmi zboară spre obraji. Nu-mi vine să cred! Peter recreează scena de la finalul filmului *O aniversare cu bucluc*, în care Molly Ringwald şi Jake Ryan stau aşezaţi pe o masă cu un tort aniversar între ei. Când am văzut împreună filmul acum câteva luni, am spus că era cel mai romantic lucru pe care-l văzuserăm vreodată. Şi acum Peter face acelaşi lucru pentru mine.

— Grăbeşte-te şi urcă-te acolo, înainte să ardă toate lumânările, Lara Jean! strigă Chris.

Darrell şi Gabe mă ajută să mă urc pe masă, având grijă să nu-mi dea foc la rochie. Peter spune:

— Bun, acum tu te uiţi la mine plină de adoraţie, iar eu mă aplec aşa.

Chris vine şi-mi înfoaie rochia puţin.

— Ridică-ţi mâneca puţin mai sus! îi comandă lui Peter, uitându-se când în telefon, când la noi.

Peter se supune şi Chris dă din cap.

— Arată bine, arată bine.

Apoi aleargă înapoi la locul ei şi începe să facă poze. În seara asta nu e nevoie de niciun efort din partea mea ca să mă uit la Peter cu adoraţie.

Când suflu în lumânări şi-mi pun dorinţa, îmi doresc să am întotdeauna aceleaşi sentimente faţă de Peter pe care le am acum.

23

Piscina din cartier se eliberează mereu în weekendul de Ziua Eroilor. Când eram mici, eu şi Margot obişnuiam să numărăm zilele rămase. Mama noastră împacheta sendvişuri cu şuncă şi caşcaval, ambalate în folie de plastic, morcovi şi un bidon mare cu suc de mere. Era, de fapt, un suc de mere diluat, fără zahăr, care conţinea mai mult apă. Eu ceream stăruitor suc acidulat din automat sau punci de fructe, dar nu. Mama ne acoperea din cap până-n picioare cu cremă de protecţie solară, aşa cum acoperea curcanul cu unt. Kitty avea obiceiul să ţipe până când n-o mai ţineau puterile; nu avea deloc răbdare ca mama să o ungă cu cremă. Lui Kitty i-a lipsit dintotdeauna răbdarea; întotdeauna şi-a dorit mai mult, în clipa asta. E amuzant cât de mult purtăm trăsăturile noastre din copilărie pe parcursul vieţii, pe măsură ce ne maturizăm. Nu mi-aş fi dat niciodată seama, dacă n-ar fi fost Kitty.

Până şi azi îi apare pe chip aceeaşi expresie care arată lipsa de răbdare.

Kitty nu se alătură echipei de înot anul ăsta; spune că de-acum nu mai e distractiv, din moment ce niciunul dintre prietenii ei nu mai participă. Fără să ştie că o urmăresc, am văzut-o uitându-se cu dor la programul de antrenamente de pe afişul activităţilor comunitare. Bănuiesc că şi ăsta e un aspect al maturizării – să-ţi iei adio de la lucrurile la care înainte ţineai atât de mult.

Peluzele tuturor sunt proaspăt tunse şi în aer se simte mirosul de trifoi şi de verdeaţă. Primii greieri ai verii au început să bâzâie. Asta e coloana sonoră a verii mele şi a tuturor verilor. Eu şi Peter ne-am adjudecat şezlongurile cele mai îndepărtate de bazinul pentru copii, întrucât acolo e mai puţin zgomot. Eu învăţ pentru examenul final la limba franceză sau măcar încerc.

— Vino încoace ca să te dau pe umeri mai întâi, îi strig lui Kitty, care se află lângă piscină cu prietena ei, Brielle.

— Ştii bine că nu mă înroşesc! îmi strigă înapoi, şi e adevărat; umerii ei sunt deja bronzaţi ca o brioşă aurită.

Până la sfârşitul verii o să fie negri precum crusta de pe pâinea din făină integrală de grâu. Părul lui Kitty e lins pe spate, iar ea poartă un prosop în jurul umerilor. Nu i se mai văd decât braţele şi picioarele.

— Vino odată! îi spun eu.

Kitty vine cu paşi ţepeni la şezlongurile pe care stăm eu şi Peter, şi şlapii ei plesnesc asfaltul.

Îi dau cu spray-ul de protecţie antisolară şi masez soluţia până îi intră în pielea de pe umeri.

— Nu contează dacă nu te înroşeşti. Protejează-ţi pielea, ca să nu ajungi să arăţi ca o geantă veche de piele.

Aşa îmi spunea Stormy înainte. Kitty chicoteşte auzind de „geanta veche de piele”.

— Aşa, ca doamna Letty. Pielea ei e de culoarea hotdogilor.

— Ei, nu vorbeam de nimeni în mod special. Dar, da. Ar fi trebuit să folosească şi ea cremă de protecţie în tinereţile ei. Să-ţi fie învăţătură de mine, surioară.

Doamna Letty e vecina noastră şi pielea atârnă pe ea ca nişte clătite. Peter îşi pune ochelarii de soare.

— Sunteţi nişte răutăcioase.

— Vorbeşte tipul care odată i-a umplut gazonul cu hârtie igienică!

Kitty chicoteşte şi fură o gură din cola mea.

— Chiar ai făcut asta?

— Numai minciuni şi propagandă, spune Peter cu o indiferenţă veselă.

Ziua se încălzeşte şi Peter mă convinge să las manualul de franceză şi să intru în piscină cu el. Piscina e împânzită de copii mici şi nimeni nu e de vârsta noastră. Steve Bledell are piscină acasă la el, dar eu am vrut să venim aici, de dragul vremurilor bune.

— Să nu îndrăzneşti să mă bagi sub apă! îl avertizez.

Peter începe să se învârtă în jurul meu ca un rechin şi se apropie din ce în ce mai mult.

— Vorbesc serios!

Plonjează spre mine şi mă apucă de mijloc, dar nu mă trage la fund; mă sărută. Îi simt pielea rece şi netedă, atingându-se de pielea mea; la fel îi simt şi buzele.

Îl împing şi-i şoptesc:

— Nu mă săruta – sunt copii în jur!

— Şi?

— Şi nimănui nu-i arde să vadă adolescenţi sărutându-se într-o piscină în care copiii încearcă să se joace. Nu-i frumos!

Îmi dau seama că vorbesc ca o fandosită, dar nu-mi pasă. Când eram mică şi adolescenţii îşi făceau de cap în

piscină, îmi era mereu jenă să intru în apă, pentru că parcă piscina le aparţinea.

Peter izbucneşte în râs.

— Eşti haioasă, Covey. Înoată în lateral şi adaugă: Nu-i frumos!

Şi începe să râdă iar.

Salvamarul fluieră ca să anunţe că e rândul adulţilor să înoate şi toţi copiii ies din apă, inclusiv eu şi Peter. Ne întoarcem la şezlonguri şi Peter le împinge mai aproape unul de altul.

Mă întorc pe o parte şi, mijindu-mi ochii în lumina soarelui, îl întreb:

— Cât de în vârstă crezi că trebuie să fii ca să poţi rămâne în piscină când înoată adulţii? Optsprezece sau douăzeci şi unu?

— Nu ştiu. Douăzeci şi unu?

Caută pe telefon.

— Poate că limita e optişpe. Ar trebui să întrebăm.

Îmi pun ochelarii de soare şi încep să cânt *Sixteen Going on Seventeen* din filmul *Sunetul muzicii:*

— *You need someone older and wiser, telling you what to do*.[27]

Îi ating vârful nasului cu degetul, pentru emfază.

— Hei, eu sunt mai mare ca tine, se împotriveşte el.

Îi mângâi obrazul şi cânt:

— *I am seventeen going on eighteen, I-I-I'll take care of you.*[28]

— Promiţi? întreabă el.

— Mai cântă o dată pentru mine, îl rog eu.

Peter îmi aruncă o privire.

---

[27] „Ai nevoie de cineva mai în vârstă şi mai înţelept, care să-ţi spună ce să faci" (*N.t.*).

[28] „Eu am şaptişpe spre optişpe ani, o să am eu grijă de tine" (*N.t.*).

— Te rog? Îmi place mult când cânţi. Ai o voce atât de limpede!

Nu poate să nu zâmbească. Peter n-a primit niciodată un compliment la care să nu zâmbească.

— Nu ştiu versurile, se plânge el.

— Ba da, le ştii.

Mă prefac că-i învârt o baghetă în faţă.

— *Imperio!* Stai... ştii ce înseamnă asta?

— E... un blestem de neiertat?

— Da. Foarte impresionant, Peter K. Şi ăsta ce face?

— Te sileşte să faci ceva ce nu vrei să faci.

— Prea bine, tinere vrăjitor. Încă mai e o speranţă pentru tine. Acum, cântă!

— Vrăjitoare mică ce eşti!

Se uită în jur, ca să vadă dacă ne ascultă cineva, apoi cântă încet:

— *I need someone older and wiser telling me what to do...You are seventeen going on eighteen... I'll depend on you.*[29]

Bat din palme de încântare. Există vreo senzaţie mai îmbătătoare decât cea din momentul în care convingi un băiat să se supună dorinţelor tale? Mă apropii de el şi-mi înfăşor braţele în jurul gâtului lui.

— Acum tu te porţi necuviincios! spune el.

— Chiar ai o voce frumoasă, Peter. N-ar fi trebuit să renunţi la cor.

— Singurul motiv pentru care am intrat în cor a fost că toate fetele erau în cor.

— Ei, atunci să nu te gândeşti să te alături vreunui cor la UVA. Nici grupurilor *a cappella*.

Am vrut să fac o glumă, sincer, dar Peter pare mâhnit.

---

[29] „Am nevoie de cineva mai în vârstă şi mai înţelept, care să-mi spună ce să fac... Tu ai şaptişpe spre optişpe ani... am să mă bizui pe tine" (*N.t.*).

— Glumesc! Înscrie-te în ce grup *a cappella* vrei! Oricum, trupa Hullabahoos are numai băieţi.

— Nu vreau să mă înscriu în niciun grup a cappella. Şi nici n-am de gând să mă uit după alte fete.

Offf!

— Fireşte că o să te uiţi după alte fete. Doar ai ochi, nu? Jur, e la fel de pueril ca atunci când oamenii spun că nu sesizează culorile. Toţi oamenii se văd între ei. N-ai cum să nu vezi.

— Nu asta am vrut să zic!

— Ştiu, ştiu.

Mă ridic în capul oaselor şi-mi aşez iarăşi în poală manualul de franceză.

— Chiar n-ai de gând să înveţi deloc pentru examenul final la istoria Statelor Unite de miercuri?

— În momentul de faţă, nu trebuie decât să iau examenul, îmi aminteşte el.

— *It must be nice, it must be nice*[30], cânt eu.

— Hei, doar cei de la William & Mary n-o să-ţi ia locul dacă iei un 7 la franceză, spune Peter.

— Nu-mi fac griji în privinţa francezei. Îmi fac griji pentru examenul de vineri la analiză matematică.

— Bine, nu cred nici că cei de la William & Mary o să te dea afară dacă iei un 7 la analiză matematică.

— Aşa o fi, dar eu tot vreau să termin liceul cu bine, spun eu.

Numărătoarea inversă chiar a început, din moment ce luna mai aproape că s-a încheiat. A mai rămas o singură săptămână de cursuri. Îmi întind mâinile şi picioarele, privesc soarele cu ochii mijiţi şi oftez mulţumită.

— Hai să venim aici în fiecare zi weekendul viitor.

— Nu pot. Plec la antrenamentele alea, ai uitat?

---

[30] „Trebuie să fie frumos, trebuie să fie frumos”, vers din cântecul *Washington on your side* din musicalul *Hamilton* (*N.t.*).

— Deja?

— Da. E ciudat că s-a terminat sezonul şi că n-o să mai jucăm niciun meci împreună.

Echipa de lacrosse a liceului nostru nu a ajuns la campionatele interstatale. Ştiau şi ei, pentru că, după cum îi place lui Peter să spună: „Sunt singurul Peter din echipă”. Ha! Weekendul viitor o să plece într-o tabără de antrenamente cu echipa lui nouă de la UVA.

— Eşti entuziasmat că ai să-ţi cunoşti noii colegi de echipă? îl întreb.

— Deja îi ştiu pe câţiva dintre ei, dar da. O să fie fain.

Întinde mâinile şi începe să-mi împletească o şuviţă din păr.

— Mi se pare că am căpătat exerciţiu.

— Ai o vară întreagă ca să exersezi, spun eu şi mă aplec, ca Peter să poată aduna mai mult din părul meu.

El nu zice nimic.

24

Sfârşitul anului şcolar îmi dă întotdeauna un sentiment aparte. E la fel în fiecare an, dar anul ăsta sentimentul e mai puternic, pentru că nu mai există anul viitor. E aerul lucrurilor care se termină pentru totdeauna. Profesorii poartă pantaloni scurţi şi tricou la ore. Proiectează filme în timp ce-şi strâng lucrurile din birouri. Nimeni nu mai are destulă energie cât să-şi dea interesul. Cu toţii nu facem decât să numărăm orele, ca să treacă timpul. Toţi ştim unde urmează să mergem, şi deja se simte că momentul prezent aparţine trecutului. Deodată avem senzaţia că

viaţa e repede şi lentă în acelaşi timp. Ca şi cum am fi simultan în două locuri.

Examenele finale decurg bine; până şi la analiză matematică e mai uşor decât m-am aşteptat. Şi astfel, carierea mea de liceană se apropie de sfârşit. Peter a plecat spre antrenamentele lui din weekend. A trecut abia o zi şi deja îi duc dorul aşa cum duc dorul Crăciunului în iulie. Peter e cana mea de lapte cu cacao, mănuşile mele roşii, de sărbătoare, atmosfera mea din dimineaţa Crăciunului.

A spus că o să mă sune îndată ce se întoarce de la sala de sport, aşa că îmi ţin telefonul alături, cu volumul ridicat. Astăzi, mai devreme, a sunat când eram la duş şi, până să văd eu, a plecat iarăşi. Aşa arată viitorul? Va fi altfel când voi avea cursuri şi un program al meu, dar deocamdată am senzaţia că mă aflu în vârful unui far şi aştept să se întoarcă vasul iubitului meu. Din moment ce sunt o fire romantică, sentimentul nu e întru totul neplăcut, cel puţin, nu încă. O să fie altfel după ce mă voi fi obişnuit cu el, atunci când va fi devenit normal să nu-l văd pe Peter în fiecare zi, dar deocamdată, în clipa asta, dorul ăsta e un soi aparte de încântare perversă.

După-amiază târziu, cobor la parter în capotul meu alb şi lung, despre care Margot spune că mă face să arăt ca un personaj din *Căsuţa din prerie*, iar Kitty spune că mă face să arăt ca o stafie. Mă aşez cu un picior suit pe tejghea, deschid o conservă de piersici şi le mănânc cu furculiţa, direct din conservă. Simt o satisfacţie atât de deosebită când muşc din coaja unei piersici însiropate!

Oftez, iar Kitty îşi ridică privirea din calculator şi spune:

— De ce oftezi atât de tare?

— Mi-e dor de... Crăciun.

Muşc dintr-o nouă felie de piersică. Kitty se înveseleşte.

— Şi mie! Cred că anul ăsta ar trebui să cumpărăm câţiva reni şi să-i punem în curtea din faţă. Nu din ăia ieftini, ci din ăia eleganţi, din sârmă, care se vând acoperiţi cu luminiţe.

Oftez iar şi aşez conserva pe masă.

— Sigur.

Încep să simt că siropul mi se aşază greoi în stomac.

— Nu mai ofta atâta!

— De ce e atât de plăcut să oftezi? meditez eu.

Kitty oftează îndelung.

— Ei bine, e cam acelaşi lucru ca atunci când respiri. Şi e plăcut să respiri. Aerul e delicios.

— Nu-i aşa? Chiar e. Împung încă o felie de piersică: Mă întreb de unde putem cumpăra genul ăla de reni. Probabil că se vând la Target.

— Ar trebui să mergem la magazinul ăla, The Christmas Mouse. Putem să ne facem tot felul de provizii. N-avem un magazin în Williamsburg?

— Ba da, în drum spre mallurile outlet. Ştii ce, ne-ar trebui şi o coroană nouă. Şi ar fi fain dacă ar avea luminiţe de culoarea lavandei. Ar contribui la un fel de atmosferă de iarnă de basm. Am putea decora întregul brad în culori pastel.

Kitty zice pe un ton sec:

— Hai să nu exagerăm.

Nu o iau în seamă.

— Nu uita că Trina are şi ea tot felul de chestii pentru sărbători. Are un sătuc de Crăciun întreg, mai ţii minte? A adunat tot în cutiile alea din garaj.

Sătucul Trinei e doar o mică reprezentare a scenei Nativităţii. Cuprinde o frizerie şi o brutărie şi un magazin de jucării; e minunat.

— Nici măcar nu ştiu unde l-am putea pune.

Kitty ridică din umeri.

— Probabil că va trebui să aruncăm o parte dintre vechiturile noastre.

Doamne, Kitty n-are pic de sentimentalism în ea! Pe acelaşi ton pragmatic, spune mai departe:

— Oricum, nu toate chestiile noastre sunt atât de bune. Covoraşul pentru pom arată cam răpciugos, parcă l-ar fi ronţăit cineva. De ce să păstrăm lucrurile doar pentru că sunt vechi? Noul e aproape întotdeauna mai bun decât vechiul, să ştii.

Privesc în altă parte. Mama noastră a cumpărat covoraşul ăla la un târg de Crăciun organizat de şcoala primară. Una dintre mamele din asociaţia părinţilor şi profesorilor se ocupa cu tricotatul. Eu şi Margot ne-am certat ca să hotărâm pe care îl alegem; ei îi plăcea covoraşul roşu, cu marginile cadrilate, iar mie îmi plăcea cel alb, pentru că m-am gândit că bradul ar părea că stă pe zăpadă. Mama a ales covorul roşu, pentru că a spus că cel alb s-ar fi murdărit repede. Cel roşu a rezistat mult, dar Kitty are dreptate; cred că e timpul să-l scoatem la pensie. Dar n-am să-l arunc niciodată, şi nici Margot nu l-ar arunca. În cel mai rău caz, am să decupez un petic şi am să-l pun în cutia mea de pălării, la păstrare.

— Trina are un covoraş frumos, spun eu. E din blană albă. Lui Jamie Fox-Pickle are să-i placă să se tolănească pe el.

Îmi vibrează telefonul şi sar ca să văd dacă e Peter, dar e doar tata, care spune că ia mâncare thailandeză pentru cină şi întreabă dacă vrem pad thai sau pad see yew. Oftez iar.

— Jur, Lara Jean, dacă mai oftezi o singură dată...! mă ameninţă Kitty. Se uită la mine şi adaugă: Ştiu că nu de Crăciun ţi-e dor. Peter e plecat doar de o zi şi tu te porţi de parcă ar fi plecat la război sau mai ştiu eu ce.

O ignor şi-i răspund tatei scriindu-i **pad see yew**, de ciudă, pentru că ştiu că lui Kitty îi place mai mult pad thai.

În acel moment, primesc înştiinţarea prin e-mail. E de la biroul de admitere de la Universitatea din Carolina de Nord. Cererea mea a fost actualizată. Apăs pe link. *Felicitări...*

Nu mai sunt pe lista de aşteptare.

Cum adică *ce?*

Stau acolo, înmărmurită, citind mesajul iar şi iar. Eu, Lara Jean Song Covey, am fost acceptată la Universitatea din Carolina de Nord din Chapel Hill. Nu-mi vine să cred. Nu m-am gândit în veci că voi fi admisă. Dar am fost admisă.

— Lara Jean? Alo!

Tresar şi ridic privirea.

— Tocmai ţi-am pus o întrebare de trei ori. Ce-i cu tine?

— Ăăă... cred că am intrat la UCN Chapel Hill.

Kitty cască gura.

— Uau!

— Ciudat, nu?

Clatin din cap uimită. Cine s-ar fi gândit? Eu, nu. Aproape că uitasem cu totul de UCN după ce fusesem trecută pe lista de aşteptare.

— UCN e o facultate la care se intră foarte greu, Lara Jean!

— Ştiu.

Încă n-am ieşit din şoc. După ce n-am intrat la UVA, am fost atât de deprimată, ca şi cum n-aş fi meritat să fiu acolo. Dar UCN! E şi mai greu să intri la UCN din afara statului decât să intri la UVA în interiorul statului.

Zâmbetul lui Kitty se şterge puţin.

— Dar nu te duci la William & Mary? N-ai făcut deja depozitul? Şi anul viitor nu te transferi oricum la UVA?

UVA. În aceste câteva secunde, am uitat de transferul la UVA şi m-am bucurat numai de ştirea de la UCN.

— Aşa am de gând, spun eu.

Telefonul vibrează şi-mi tresaltă inima, gândindu-mă că e vorba de Peter, dar nu e. E un mesaj de la Chris.

Vrei să mergem la Starbucks?

Îi scriu drept răspuns: **Ghici ce! Am intrat la UCN!**

OMG!
Te sun.

După o clipă, telefonul sună şi Chris ţipă:
— Doamne Sfinte!
— Mersi! Adică, uau! Eu... e o facultate atât de bună! Am crezut...
— Şi ce ai de gând să faci? întreabă ea vehement.
— Ah!
Mă uit la Kitty, care mă urmăreşte cu ochi de şoim.
— Nimic. Tot la William & Mary mă duc.
— Dar UCN nu e o facultate mai bună?
— E mai bine cotată. Nu ştiu. N-am fost acolo niciodată.
— Hai să mergem, spune ea.
— Să vedem facultatea? Când?
— Chiar acum! Drumeţie din senin!
— Ai înnebunit? E la patru ore distanţă!
Ba nu, nu e. E vorba doar de trei ore şi 25 de minute. Tocmai m-am interesat.
— Până să ajungem acolo, o să se facă...
— Şase seara. Mare scofală! Ne plimbăm pe-acolo, luăm cina şi apoi venim înapoi. De ce nu? Suntem tinere. Iar tu trebuie să ştii ce anume refuzi.
Înainte să apuc să mă împotrivesc iar, Chris spune:
— Te iau în zece minute. Ia nişte gustări pentru drum.
Şi închide telefonul.
Kitty e cu ochii pe mine.
— Te duci în Carolina de Nord? Chiar acum?

În momentul de faţă, sunt destul de euforică. Încep să râd şi spun:

— Aşa se pare!

— Asta înseamnă că te duci acolo, în loc de William & Mary?

— Nu, doar că... mă duc doar în vizită. Nu s-a schimbat nimic. Dar să nu-i spui tatei.

— De ce nu?

— Pentru că... aşa. Poţi să-i spui că sunt cu Chris şi că nu vin la cină, dar nu-i spune nimic de UCN.

Şi aşa încep să mă îmbrac şi să zbor de colo colo prin casă ca un strigoi, aruncând tot felul de lucruri într-o geantă. Boabe uscate de wasabi, beţişoare Pocky, sticle de apă. Eu şi Chris n-am mai mers împreună într-o drumeţie ca asta; mereu mi-am dorit să fac aşa ceva cu ea. Şi ce se poate întâmpla dacă arunc şi eu o privire prin Chapel Hill, doar ca să văd cum e? N-am să merg acolo la studii, dar e oricum un gând încântător.

Eu şi Chris ajungem la jumătatea drumului spre Chapel Hill şi abia atunci îmi dau seama că mi se descarcă bateria la telefon şi că am uitat să-mi iau încărcătorul.

— Ai un încărcător de maşină? o întreb.

Ea cântă în ton cu muzica de la radio.

— Nu.

— Pisici!

Şi am consumat şi o mare parte din bateria telefonului ei, folosindu-l pe post de GPS. Mă nelinişteşte puţin faptul că părăsim teritoriul statului fără telefonul încărcat la maximum. Mai mult, i-am zis lui Kitty să nu-i spună tatei unde mă duc. Dacă se întâmplă ceva?

— Pe la cât crezi că ajungem înapoi?

— Nu-ţi mai face atâtea griji, bunică Lara Jean. N-o să păţim nimic.

Coboară geamurile şi începe să-şi caute poşeta. I-o dau eu, de pe podeaua din spate, şi-i scot ţigările înainte să apuce să facă maşina zob. Ajungem la un semafor roşu şi Chris îşi aprinde ţigara, trăgând adânc în piept.

— O să fim un fel de pionieri. E deja o aventură mai interesantă. Să ştii că nici strămoşii noştri n-aveau telefoane mobile.

— Ţine minte doar că mergem acolo numai ca să ne uităm. Eu tot la William & Mary mă duc.

— Şi tu să ţii minte: posibilităţi sunt peste tot, spune Chris.

Asta-mi spune şi Margot întruna. Astea două au mai multe în comun decât îşi dau seama.

Petrecem restul drumului navigând de la o staţie radio la alta şi cântând cu glas tare şi dezbătând dacă Chris ar trebui sau nu să-şi vopsească părul din faţă în roz. Mă uimeşte cât de repede trece timpul. Ajungem la Chapel Hill în mai puţin de trei ore şi 30 de minute, după cum a spus Chris. Găsim un loc de parcare drept pe Franklin Street, care, bănuiesc, e bulevardul lor principal. Prima mea surpriză e să descopăr cât de mult seamănă campusul de UCN cu cel de la UVA. Mulţi arţari, multă verdeaţă, multe clădiri din cărămidă.

— E atât de frumos..., nu-i aşa?

Mă opresc ca să admir un corn cu flori roz.

— Mă mir că au atâţia corni, din moment ce e floarea emblematică a statului Virginia. Care crezi că e floarea Carolinei de Nord?

— N-am idee. Putem mânca ceva, te rog? Sunt lihnită.

Chris n-are nici răbdarea unei muşte, iar când îi e foame, cu toţii am face bine să ne păzim.

O cuprind cu braţul de talie. Brusc, o privesc cu mare drag, pentru că m-a luat în călătoria asta, ca să văd ce ar fi putut fi.

— Atunci hai să punem burtica aia la cale. Ce vrei? Pizza? Un sendviş cu de toate? Mâncare chinezească?

Îşi petrece braţul pe după umerii mei. Deja are o dispoziţie mai bună, auzind mai multe variante de mâncare.

— Alege tu. Orice, în afară de mâncarea chinezească. Sau de pizza. Ştii ce? Hai să luăm sushi.

Doi tipi trec pe lângă noi pe trotuar şi Chris strigă:

— Hei!

Ei se întorc.

— Care-i treaba? întreabă unul dintre ei. E negru, chipeş, înalt, cu braţe musculoase, într-un tricou CAROLINA WRESTLING.

— Unde se găseşte cel mai bun sushi pe-aici? întreabă Chris.

— Nu mănânc sushi şi nu prea pot să-ţi spun.

Se uită la amicul lui cu păr roşcat, care e mai puţin arătos, dar arătos şi el.

— Tu unde te duci?

— La Spicy Nice, spune el, uitându-se atent la Chris. Mergeţi mai departe pe Franklin Street şi o să daţi de restaurant imediat.

Îi face cu ochiul şi amândoi se întorc şi pornesc iar în sensul opus.

— Să mergem după ei? întreabă ea, privindu-i din urmă. Să vedem ce planuri au în seara asta?

O îndrum în direcţia pe care ne-au arătat-o.

— Credeam că ţi-e foame, îi amintesc.

— A, da, spun ea. Deci UCN deja are un punct în plus, aşa-i? Tipii mai arătoşi?

— Sunt sigură că şi la William & Mary sunt tipi care arată bine. Adaug imediat: Nu că ar fi important pentru mine, pentru că, evident, eu am prieten.

Care vă amintesc că încă nu m-a sunat. Telefonul meu a ajuns la cinci procente, aşa că, atunci când mă va suna, va fi deja prea târziu.

După ce mâncăm sushi, ne plimbăm agale pe Franklin Street şi ne oprim la diverse magazine. Mă gândesc să cumpăr o şapcă de baschet cu logoul echipei Tar Heels de la UCN pentru Peter, dar probabil că n-are s-o poarte, din moment ce el va susţine echipa de la UVA, Virginia Cavaliers.

Trecem pe lângă un stâlp cu semne indicatoare şi Chris se opreşte subit. Îmi arată un indicator pentru o sală de concerte pe nume Cat's Cradle. În seara asta cântă o trupă pe nume Meow Mixx.

— Hai să mergem şi noi! spune Chris.

— Ai mai auzit vreodată de Meow Mixx? întreb eu. Ce fel de muzică o cânta?

— Cui îi pasă? Hai să mergem pur şi simplu!

Mă apucă de mână. Râdem şi alergăm împreună pe bulevard.

E coadă la intrare şi trupa a început deja să cânte; prin uşa deschisă se aud frânturi de muzică dansantă. Vreo două fete aşteaptă în faţa noastră, iar Chris mă cuprinde în braţe şi le spune:

— Cea mai bună prietenă a mea tocmai a intrat la UCN.

Simt o căldură interioară când o aud pe Chris numindu-mă prietena ei cea mai bună – când aflu că încă suntem importante una pentru cealaltă, chiar dacă ea are prietenii ei de la muncă şi eu îl am pe Peter. Aşa, sunt sigură că, atunci când va pleca în Costa Rica sau în Spania sau oriunde ar ajunge, vom fi apropiate în continuare.

Una dintre fete mă strânge în braţe şi spune:

— Felicitări! O să-ţi placă la nebunie aici.

Are părul împletit în stil „lăptăreasa" şi poartă un tricou pe care scrie HILLARY E PREŞEDINTA MEA.

Potrivindu-şi în păr agrafa smălţuită, în formă de acadea, prietena ei spune:

— Să te înscrii la căminul Ehaus sau Craige. Sunt cele mai distractive.

Spun ruşinată:

— De fapt, nu vin aici la studii; am venit doar în vizită. Ca să ne amuzăm.

— A, şi-atunci unde te duci? mă întreabă ea şi chipul pistruiat i se încruntă uşor.

— La William & Mary, îi spun eu.

— Dar n-am hotărât definitiv, îşi bagă Chris nasul.

— Hotărârea e destul de definitivă, spun eu.

— Eu am venit aici în loc de Princeton, îmi spune fata cu părul împletit. Atât de mult mi-a plăcut când am venit în vizită! Ai să vezi! Apropo, eu sunt Hollis.

Facem toate cunoştinţă şi fetele îmi povestesc despre departamentul de engleză, despre meciurile de baschet de la Dean Dome şi despre locurile de pe Franklin Street în care nu-ţi este verificat actul de identitate. Chris, care n-a mai fost atentă când în conversaţie s-a vorbit despre departamentul de engleză, şi-a ciulit deodată urechile. Înainte să intrăm, Hollis îmi dă numărul ei.

— În caz că vii să studiezi aici, spune ea.

Intrăm şi descoperim că localul e destul de aglomerat, mulţi oameni stau în apropierea scenei, beau bere şi dansează pe muzică. Trupa e formată, de fapt, numai din doi tipi cu chitare şi un laptop, iar stilul lor e un fel de electronic-pop. Muzica răzbate în întreaga sală. E un public pestriţ: câţiva tipi mai în vârstă, purtând tricouri cu trupe rock şi barbă, care mai degrabă se apropie de vârsta tatei, dar şi mulţi studenţi. Chris încearcă să şteargă parafa de pe mână, ca să ne poată lua beri, dar nu reuşeşte. Eu nu mă supăr, pentru că nu prea îmi place berea şi, de asemenea, pentru că prietena mea trebuie totuşi să

conducă înapoi în seara asta. Încep să întreb în jur dacă are cineva vreun încărcător de telefon, dar Chris mă plesneşte peste mână.

— Suntem într-o aventură! strigă ea. Nu ne trebuie telefoane mobile într-o aventură!

Apoi mă apucă de mână şi mă trage după ea spre marginea scenei. Ne croim drum, dansând până în centru, şi ţopăim pe ritmul muzicii, deşi nu cunoaştem niciun cântec. Unul dintre tipi a fost student la UCN şi, pe la jumătatea spectacolului, îndeamnă mulţimea să cânte cântecul de bătălie al echipei Tar Heels.

— „Sunt Tar Heel născut, sunt Tar Heel crescut, când am să mor, am să fiu Tar Heel vârât în mormânt!”

Publicul înnebuneşte, întreaga sală se cutremură. Eu şi Chris nu ştim versurile, dar ţipăm: „Du-te naibii, Duke[31]!” împreună cu ceilalţi. Părul ne zboară sălbatic în faţă; am transpirat şi deodată mă distrez de minune.

— Mă distrez atât de bine! îi ţip lui Chris în faţă.

— Şi eu! îmi ţipă la rândul ei.

După al doilea set de cântece, Chris declară că-i e foame, aşa că pornim în întunericul nopţii.

Mergem pe stradă o veşnicie şi găsim un loc pe nume Cosmic Cantina. E un local mic, mexican, unde s-a format o coadă lungă, iar Chris spune că ori au mâncare bună, ori mâncare foarte ieftină. Eu şi Chris inspirăm aroma burrito-urilor noastre; sunt îndesate cu orez şi fasole şi brânză topită şi pico de gallo de casă. Gustul e destul de banal, mai puţin sosul iute. E atât de iute, încât îmi arde buzele. Dacă nu mi s-ar fi terminat bateria la telefon şi dacă a lui Chris n-ar fi fost pe terminate, aş fi căutat pe internet locul cu cele mai bune burrito-uri din Chapel Hill. Dar atunci poate că n-am fi găsit locul ăsta. Nu ştiu de ce, dar parcă e cel mai bun burrito din viaţa mea.

---

[31] Duke University, universitate rivală din Carolina de Nord (*N.t.*).

După ce terminăm de mâncat, spun:

— Cât e ceasul? Ar trebui să plecăm în curând, dacă vrem să ajungem înainte de unu.

— Dar abia dacă ai văzut campusul, spune Chris. Nu vrei să vezi nimic în mod special? Adică, nu ştiu, vreo bibliotecă plicticoasă sau ceva de genul ăsta?

— Nimeni nu mă cunoaşte aşa cum mă cunoşti tu, Chris, spun eu şi ea flutură din gene. E un loc pe care aş vrea să-l văd... apare în toate broşurile. Vechea Fântână.

— Atunci, hai să mergem, spune ea.

Din mers, o întreb:

— Crezi că Chapel Hill seamănă cu Charlottesville?

— Nu, mi se pare chiar mai bine aici.

— Eşti asemenea lui Kitty. Ai impresia că tot ce e nou e mai bun, spun eu.

— Iar tu ai impresia că tot ce e vechi e mai bun, ripostează ea.

Aici are dreptate. Străbatem restul drumului într-o tăcere amicală. Mă gândesc la aspectele sub care UCN seamănă şi la cele sub care nu seamănă cu UVA. Campusul e liniştit, probabil pentru că majoritatea studenţilor sunt plecaţi acasă în perioada vacanţei de vară. Totuşi, sunt oameni care se plimbă de colo colo: fete îmbrăcate în rochii de plajă şi purtând sandale şi băieţi îmbrăcaţi în pantaloni scurţi kaki şi cu şepci de baseball UCN.

Traversăm gazonul verde şi iată: Vechea Fântână. Se află între două cămine de cărămidă. E o rotondă mică, un fel de versiune miniaturizată a celei de la UVA, şi în centru e o cişmea. Imediat în spatele clădirii e un stejar alb şi peste tot sunt tufişuri de azalee, de culoare roz-aprins, asemănătoare unui ruj pe care obişnuia Stormy să-l folosească. E fermecător.

— Trebuie să-ţi pui o dorinţă sau ceva de genul ăsta? întreabă Chris, mergând la cişmea.

— Mi se pare că am auzit că-n prima zi de cursuri, studenţii iau o gură de apă de la cişmea ca să le aducă noroc, spun eu. Ori noroc, ori note de zece pe linie.

— Acolo unde mă duc eu, n-o să am nevoie de zece pe linie, dar primesc norocul.

Chris se apleacă să bea şi două fete aflate în trecere ne avertizează:

— Băieţii din frăţii se uşurează întruna în cişmeaua aia – n-o face!

Chris îşi înalţă imediat capul şi sare de lângă cişmea.

— Scârbos! Sare din rotondă şi spune: Hai să facem un selfie.

— Nu putem; nu avem baterie la telefoane, ai uitat? Va trebui să păstrăm amintirea în inimă, ca în vremurile de demult.

— Ai dreptate, spune Chris. Ce zici, o luăm din loc?

Nu ştiu ce să zic. Nu ştiu de ce, dar încă nu sunt pregătită să plec. Dacă nu mai apuc să vin aici niciodată? Zăresc o bancă orientată cu faţa la una dintre clădirile de cărămidă, mă duc spre ea şi mă aşez.

— Hai să mai stăm puţin!

Îmi adun genunchii la piept şi Chris se aşază lângă mine. Se joacă cu numeroasele brăţări de la mână şi spune:

— Aş fi vrut să pot veni aici cu tine.

— La facultate sau la UCN?

Sunt atât de surprinsă de tonul ei contemplativ, încât n-o mai corectez, nu-i mai amintesc să nici eu n-am să vin aici.

— La oricare. La ambele. Nu mă înţelege greşit! Sunt foarte entuziasmată în privinţa planurilor legate de Costa Rica. Doar că... nu ştiu. Adică, dacă pierd ceva important

pentru că nu merg la facultate în acelaşi timp cu toţi ceilalţi?

Atunci se uită la mine, cu o întrebare în privire.

Eu spun:

— Facultatea are să te aştepte aici, Chris. Anul viitor, peste doi ani. Când vei vrea tu.

Chris se răsuceşte şi priveşte campusul.

— Poate. Vom vedea. Cred că ţi s-ar potrivi locul ăsta, Lara Jean. Tu nu crezi?

Înghit în sec.

— Am deja un plan. William & Mary un an, apoi UVA.

— Adică tu şi Peter aveţi un plan. De asta eziţi.

— Bine, eu şi Peter avem un plan. Dar nu e singurul motiv.

— Dar e motivul principal.

Nu pot să neg. Singurul lucru care mi-ar lipsi oriunde aş merge, fie că merg la William & Mary, fie că vin aici, e prezenţa lui Peter.

— Atunci de ce să nu studiezi un an aici? întreabă Chris. Care-i diferenţa între a veni aici şi a merge la William & Mary? O oră de mers cu maşina? În oricare din cazuri, nu eşti la UVA. De ce să nu vii aici?

Nu aşteaptă să-i răspund; ţâşneşte de pe bancă, fuge pe gazon, îşi aruncă tenişii şi face roata de câteva ori.

Dacă aş veni aici şi ar ajunge să-mi placă foarte mult? Dacă după un an n-aş mai vrea să plec? Atunci ce-aş face? Dar n-ar fi minunat dacă mi-ar plăcea atât de mult? Nu ăsta e, de fapt, scopul? De ce să mizez pe faptul că n-o să-mi placă un loc? De ce să nu-mi iau inima în dinţi şi să mizez pe fericire?

Mă lungesc şi-mi întind picioarele pe bancă şi privesc cerul. Sus de tot, deasupra mea, se înalţă coroanele copacilor – un copac e lângă clădire; celălalt e plantat pe gazon. Crengile lor se întind deasupra cărării şi se

întâlnesc în mijloc. Dacă eu şi Peter am putea fi precum copacii ăştia doi, departe unul de celălalt, totuşi atingându-se? Pentru că mă gândesc că poate aş fi fericită aici. Mă gândesc că şi eu cred că mi s-ar potrivi locul ăsta.

Ce a spus Stormy? În ultima zi în care am văzut-o, în ziua în care mi-a dat inelul ei? *Niciodată să nu spui nu, când, de fapt, vrei să spun da.*

Când Chris opreşte maşina în dreptul casei mele, e puţin peste trei dimineaţa şi absolut toate luminile sunt aprinse. Înghit în sec. Mă întorc spre Chris.

— Intri cu mine? o rog eu.

— Nici gând! Eşti pe cont propriu. Trebuie să ajung acasă şi s-o înfrunt pe propria-mi mamă.

O îmbrăţişez pe Chris şi-mi iau la revedere, mă dau jos din maşină şi pornesc anevoios spre treptele de la intrare. Uşa se dă de perete imediat ce încep să-mi caut cheile prin geantă. E Kitty, îmbrăcată în tricoul ei mare pentru dormit.

— Ai păţit-o, îmi şopteşte ea.

Păşesc înăuntru şi dau cu ochii de tata, care e imediat în spatele lui Kitty, îmbrăcat încă în hainele de serviciu. Trina e aşezată pe canapea şi se uită la mine ca şi cum ar zice: *Ai probleme şi te compătimesc, dar ai fi putut măcar să ne suni*.

— Unde ai fost toată noaptea? strigă el. Şi de ce n-ai răspuns la telefon?

Mă dau înapoi şi mă fac mică.

— Am rămas fără baterie. Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că s-a făcut atât de târziu.

Ca să destind atmosfera, mă gândesc o clipă să fac o glumă legată de faptul că milenarii ar face bine să poarte ceasuri la mână, dar nu cred că glumele o să dea roade de data asta.

Tata începe să se plimbe de colo colo prin camera de zi.

— Atunci de ce n-ai folosit telefonul lui Chris?
— Şi lui Chris i s-a terminat bateria...
— Aproape că am murit de îngrijorare! Kitty a zis că ai plecat cu Chris fără să spui unde te duci...
În clipa aia, Kitty îmi aruncă o privire.
— Mai aveam puţin şi sunam la poliţie, Lara Jean! Dacă n-ai fi intrat mai înainte pe uşă...
— Îmi pare rău, spun eu. Îmi pare foarte tău!
— Atâta lipsă de responsabilitate!
Tata bombăne ca pentru el, nici măcar nu mă ascultă.
— Lara Jean, oi avea tu optsprezece ani, dar...
De pe canapea, Trina spune:
— Dan, te rog să nu zici: „Dar încă locuieşti în casa mea”. E aşa o replică răsuflată!
Tata se răsuceşte şi-i spune:
— Există un motiv bun pentru care replica e răsuflată! E o replică bună! E o replică foarte bună.
— Lara Jean, spune-le odată unde ai fost, spune Kitty nerăbdătoare.
Tata îi aruncă o privire acuzatoare.
— Kitty, ştiai unde s-a dus?
— M-a pus să jur că nu spun!
Înainte ca tata să apuce să răspundă, zic:
— Am fost în Carolina de Nord cu Chris!
Tata îşi ridică mâinile spre tavan.
— În Carolina de Nord! Ce... ce Dumnezeu? Ai trecut graniţa dintre state şi nici măcar nu mi-ai spus? Şi cu bateria de la telefon descărcată!
Mi se face rău pentru că i-am provocat atâtea griji. Nu ştiu de ce nu l-am sunat. Aş fi putut să împrumut telefonul altcuiva. Bănuiesc că m-am lăsat dusă de val, mi-a distras atenţia locul unde eram. N-am vrut să mă gândesc la căminul meu şi la viaţa reală.

— Îmi pare rău, şoptesc. Îmi pare foarte, foarte rău. Ar fi trebuit să vă sun.

Tata scutură din cap.

— Ce-ai căutat în Carolina de Nord?

— Am fost în Carolina de Nord pentru că...

Mă opresc. Dacă o spun acum, e gata.

— Pentru că am fost admisă la UCN.

Tata face ochii mari.

— Ai fost admisă? E... e minunat! Dar cum rămâne cu William & Mary?

Zâmbesc şi ridic din umeri.

Trina ţipă şi ţâşneşte de pe canapea, aruncând de pe ea pătura de flanelă cu care se învelise şi aproape împiedicându-se de ea. Tata mă cuprinde de umeri şi mă trage la piept şi i se alătură şi Trina:

— Doamne, Lara Jean! spune ea şi mă loveşte pe spate. Vei fi un Tar Heel!

— Mă bucur că te bucuri, spune tata.

Îşi şterge o lacrimă de la ochi.

— Încă sunt furios că nu ne-ai sunat. Dar mă şi bucur.

— Atunci chiar ai să mergi acolo la studii? întreabă Kitty de pe trepte.

Mă uit la ea. Zâmbesc tremurând şi spun:

— Da, merg.

Eu şi Peter vom găsi o cale. Vom face relaţia să meargă.

Le povestesc fiecare detaliu al serii: cum am fost la un spectacol la Cat’s Cradle, cum am mâncat burrito-uri la Cosmic Cantina, cum am fost la Vechea Fântână. Trina pregăteşte popcorn şi răsare soarele înainte să se culce vreunul dintre noi. Când tata pleacă obosit să se culce, Trina îmi şopteşte:

— Tatăl tău tocmai a îmbătrânit cu zece ani într-o singură noapte. Uite cum merge, ca şi cum i-ar trebui un baston. Din cauza ta mă mărit cu un moş.

Amândouă izbucnim în râs şi nu ne putem opri. Cred că începem să delirăm din cauza lipsei de somn. Trina se întoarce pe spate şi loveşte cu picioarele în aer, atât de tare râde. Kitty, care a adormit pe canapea, se trezeşte şi spune:

— Ce-i aşa amuzant?

...fapt ce ne face doar să râdem şi mai tare. Urcând scările, tata se opreşte, se întoarce şi se uită la noi două, clătinând din cap.

— Deja aţi început să faceţi echipă împotriva mea, spune el.

— Acceptă, tată! Dintotdeauna ai trăit în mijlocul unui matriarhat.

Îi trimit bezele. El se încruntă.

— Hei, să nu crezi că am uitat că ai fost plecată toată noaptea fără măcar să suni o dată acasă.

Am greşit. Poate că e prea devreme pentru o asemenea veselie. În timp ce tata urcă scările anevoios, îi strig:

— Chiar îmi pare rău!

Îmi pare rău că n-am sunat, dar nu-mi pare rău că m-am dus.

25

Când mă trezesc, zac în pat o vreme, întinzându-mi braţele şi picioarele în forma unui X mare, care se întinde spre nord, sud, est şi vest. Am senzaţia că seara de ieri a fost un vis. Chiar e aievea? Chiar mă duc la UCN?

Da, da, chiar mă duc. Ce nebunie, ce încântare, faptul că întregul curs al vieţii ţi se poate schimba într-o singură noapte! Mereu m-am temut de schimbări, dar în clipa asta

sunt de altă părere. Sunt entuziasmată. Îmi dau seama acum ce privilegiu e să fiu entuziasmată de locul în care o să merg. Peter şi Chris şi Lucas se duc acolo unde şi-au dorit, dar viitorul meu îmi părea o opţiune secundară, şi chiar asta era, indiferent cât de bună ar fi fost facultatea William & Mary. UCN e o alegere care nici măcar nu ştiam că-mi este permisă, ca o uşă care s-a materializat în mod magic, o uşă care ar putea duce oriunde.

După ce termin cu reveriile, mă uit la ceas şi descopăr că am dormit toată ziua. Mă ridic, pornesc telefonul şi văd toate apelurile pierdute şi mesajele vocale de la tata şi de la Kitty, din noaptea trecută. Le şterg fără să le ascult, ca să nu fiu nevoită să aud furia din vocea tatei; atunci văd că şi Peter mi-a lăsat un mesaj vocal. Când îi văd numele pe telefon, inima îmi plonjează subit în stomac. Sunt şi SMS-uri, în care mă întreabă unde sunt. Îl sun, dar nu răspunde, probabil e la antrenament. Îi las un mesaj în care îi spun să treacă pe la mine când se întoarce spre casă. În seara asta trebuie să mergem la petrecerea lui Steve Bledell. Am emoţii când mă gândesc că trebuie să-i spun de cele întâmplate. Planul nostru era stabilit, şi acum am început să sucesc lucrurile, dar n-aveam de unde să ştiu că uşa asta avea să mi se deschidă. Peter va fi înţelegător. Sunt convinsă.

Mă întind iarăşi în pat şi o sun pe Margot prin FaceTime. Se plimbă pe stradă, probabil că se duce undeva.

— Ia zi, spune ea.

— Ghici ce!

— Ce?

— Am fost acceptată la UCN!

Margot ţipă imediat şi scapă telefonul. Din fericire, cade pe iarbă. Se apleacă grăbită ca să-l ia de pe jos. Încă ţipă.

— Doamne! E incredibil! E cea mai bună veste! Când ai aflat?

Mă întorc pe burtă.

— Ieri! Eu şi Chris ne-am dus să vizităm facultatea aseară şi, Gogo, a fost atât de distractiv! Am fost la spectacolul unei trupe şi am ţipat până la epuizare. Mă doare gâtul!

— Păi, stai... te duci, nu?

— Da!

Margot ţipă iarăşi, iar eu râd.

— Cum e campusul de la UCN? întreabă ea imediat.

— Ei bine, seamănă mult cu cel de la UVA.

— Asta am mai auzit. Am auzit că cele două campusuri seamănă foarte mult. Şi oraşele. Amândouă sunt liberale, dar Chapel Hill e poate şi mai liberal. Sunt multe minţi strălucite acolo. Abia aştept să ne uităm împreună pe manuale!

O ia iarăşi din loc.

— O să-ţi placă la nebunie acolo. Maggie Cohen, care era cu un an mai mare ca mine, *adoră* locul ăla. Ai face bine să vorbeşti cu ea.

Margot zâmbeşte larg şi-mi spune:

— Acum o să înceapă toate, Lara Jean. Ai să vezi!

După ce închei conversaţia cu Margot, fac o baie cu bulbuci şi-mi urmez toate ritualurile: masca de faţă, lufa, exfoliantul cu zahăr brun şi lavandă. În baie recit cuvintele pe care am să i le adresez lui Peter. *Sunt doi copaci, în locuri opuse, şi crengile lor se întâlnesc la mijloc...* Stau în cadă atât de mult timp, încât Kitty ţipă la mine să mă grăbesc. După ce mă ridic din cadă, îmi usuc părul şi-l ondulez; îmi dau unghiile cu ojă şi mă dau chiar şi cu crema pentru cuticule pe care am cumpărat-o, dar pe care uit mereu s-o folosesc.

Tata, Trina şi Kitty au ieşit să vadă un film, aşa că sunt singură acasă când ajunge Peter, pe la opt. Poartă pantaloni de sport noi, cu emblema UVA; părul lui e proaspăt spălat şi e încă umed. Miroase ca săpunurile

Dove, un miros care cred că i se potriveşte de minune. Mă trage la piept şi mă îmbrăţişează, sprijinindu-şi trupul de trupul meu.

— Am o febră musculară cumplită, spune el şi se prăbuşeşte pe canapeaua din camera de zi. Putem să nu mai mergem la Steve în seara asta? Nu vreau decât să stau aici, să-mi petrec timpul cu tine şi să nu fiu nevoit să vorbesc cu alţi oameni. Sunt al naibii de epuizat!

— Sigur, spun eu şi inspir adânc ca să-i dau vestea, dar atunci îşi înalţă ochii şi se uită la mine cu o privire istovită.

— Tipii ăia din echipă sunt într-o formă incredibilă. Mi-a fost greu să ţin pasul cu ei.

Mă încrunt.

— Hei, şi tu eşti în formă.

— Nu atât de în formă ca ei. Trebuie să mă pun serios pe antrenament. Îşi masează ceafa: Deci, până la urmă, ai de gând să-mi spui unde ai fost aseară?

Iau loc pe canapea şi mă întorc cu faţa la el, cu picioarele adunate sub fund. Îmi lipesc dosul palmelor de obraji, care simt că s-au înroşit. Apoi le las în poală.

— Bine, atunci. Mă poticnesc: Eşti gata?

Peter râde.

— Da, sunt gata.

— OK. E o nebunie, dar am fost cu Chris în Carolina de Nord.

Peter ridică din sprâncene.

— Ciudat! OK. Spune mai departe!

— Am fost acolo pentru că... am fost admisă la UCN!

Peter clipeşte.

— Uau! E... uau! E minunat!

Inspir adânc din nou.

— Nu credeam că aş vrea să merg acolo, dar apoi, după ce am vizitat locul cu Chris, oraşul e chiar fermecător şi oamenii sunt foarte prietenoşi şi e o bancă lângă Vechea

Fântână pe care, dacă te aşezi şi priveşti în sus, vezi doi copaci în locuri opuse, care se întâlnesc în mijloc. Li se ating crengile aşa.

Încep să-i fac o demonstraţie şi apoi mă opresc, pentru că îmi dau seama că Peter, de fapt, nu mă ascultă. Priveşte în gol.

— La ce te gândeşti?

— Asta înseamnă că o să te duci acolo, şi nu la William & Mary?

Ezit.

— Da.

Peter dă din cap gânditor:

— Mă bucur pentru tine, chiar mă bucur. Dar e nasol că ai să fii atât de departe. Adică, dacă aş urca în maşină şi aş porni spre Chapel Hill în clipa asta, aş adormi la volan. Cât de departe e Charlottesville de Chapel Hill? Sunt vreo patru ore de mers, nu?

Simt un gol în stomac.

— Trei ore şi 25 de minute. Ştiu că pare un drum lung, dar îţi jur că timpul trece atât de repede!

— Drumul de la Charlottesville la William & Mary durează de două ori mai puţin. Şi şoselele nu sunt aglomerate.

Se lasă iarăşi pe spate şi-şi sprijină capul de spătarul canapelei.

— Nu durează de două ori mai puţin, spun eu încet. E vorba doar de o oră jumate în minus.

Se uită la mine şi observ regretul din ochii lui.

— Îmi pare rău. Sunt doar foarte obosit în clipa asta. Treaba va fi mult mai dificilă decât m-am aşteptat. Nu mă refer la relaţia noastră, ci la facultate. Am să fiu la antrenamente 24 de ore pe zi, şapte zile din şapte. Iar când n-am să fiu la antrenament, am să fac singur exerciţii sau am să merg la cursuri, sau am să dorm. Va fi un program cumplit. Nu seamănă deloc cu viaţa de liceu. E

vorba de o muncă foarte apăsătoare. Şi... nu mă aşteptam să te duci atât de departe.

Nu l-am mai văzut niciodată în starea asta. Pare atât de demoralizat! În cazul meciurilor de lacrosse şi al cursurilor e mereu atât de relaxat, are mereu o atitudine atât de încrezătoare! Toate lucrurile astea au fost mereu uşoare pentru el.

— Peter, o să-ţi meargă bine. Eşti abia la început. După ce o să-ţi intri în ritm, o să fie la fel ca până acum. Spun cu timiditate: Şi... o să ne găsim şi noi ritmul nostru.

Deodată, Peter se ridică în capul oaselor.

— Ştii ce? Hai să mergem la petrecerea asta!

— Eşti sigur?

— Sigur. Tu eşti deja îmbrăcată. Să nu irosim coafura asta. Mă trage spre el: Hai să sărbătorim marea ta reuşită!

Îmi înfăşor mâinile în jurul lui şi-l strâng la piept. Îi simt umerii încordaţi; îi simt încordarea spinării. Majoritatea băieţilor n-ar fi observat aşa ceva: că mi-am ondulat părul, că am îmbrăcat o anume bluză. Încerc să mă concentrez asupra gândului ăstuia şi să nu mă gândesc la faptul că nu m-a felicitat cu adevărat.

26

Acasă la Steve Bledell, întâlnim o grămadă de oameni care fumează iarbă în camera de zi şi urmăresc soccer pe televizorul imens, cu ecran plat, prins de perete. Şi Lucas e aici, iar când îi dau marea veste, mă ia pe sus şi mă învârte în cerc.

— Şi tu ai să scapi de-aici! strigă el.

— Ei bine, am să merg doar în vecini, în Carolina de Nord, spun eu, râzând.

Ce bucurie neaşteptată resimt când spun cuvintele astea cu glas tare!

— Nu-i atât de departe.

— Dar e *în altă parte*.

Lucas mă lasă iarăşi cu picioarele pe podea şi-mi ia obrajii în mâini.

— O să-ţi facă foarte mult bine, Lara Jean.

— Aşa crezi?

— Ştiu sigur.

Îmi iau o cola din bucătărie când, deodată, Genevieve intră în picioarele goale şi purtând un hanorac cu emblema de la Politehnica din Virginia, ţinând în mână o bere învelită într-un manşon termoizolant cu aceeaşi emblemă. Se clatină pe picioare şi spune:

— Am auzit că ai fost admisă la Chapel Hill. Felicitări!

Aştept lovitura de graţie, glumiţa răutăcioasă, dar Genevieve nu mai spune nimic. Aşteaptă pur şi simplu, e puţin beată, dar cu mintea destul de limpede.

— Mulţumesc, spun eu. Felicitări că ai intrat la Poli! Ştiu că ţi-ai dorit dintotdeauna să mergi acolo. Cred că mama ta e foarte bucuroasă.

— Da. Ai auzit că Chrissy pleacă în Costa Rica? Ce căţea norocoasă! Soarbe din bere: Chapel Hill e destul de departe de aici, aşa-i?

— Nu-i atât de departe. Numai trei ore, mint eu.

— Ei bine, mult noroc! Sper că are să-ţi rămână la fel de devotat cum e azi. Dar, din câte ştiu eu despre el, am îndoieli grave.

Apoi râgâie zgomotos şi expresia de surpriză de pe chipul ei e atât de haioasă, încât aproape că râd cu glas tare. Preţ de o secundă, mi se pare că şi ei îi vine să râdă,

dar se stăpâneşte, se holbează la mine şi iese din bucătărie.

Îl văd pe Peter doar când şi când pe durata serii, îl găsesc vorbind cu alte persoane, dându-şi berea pe gât. Pare că i-a mai trecut. Zâmbeşte; faţa îi e puţin înroşită de la bere. Bea mult mai mult decât l-am văzut vreodată.

În preajma orei unu, încep să-l caut pe Peter prin toată casa şi îl găsesc cu o gaşcă de oameni, jucând flip cup pe masa de ping-pong din garajul lui Steve. Toată lumea râde în hohote la vreo glumă pe care tocmai a spus-o. Mă vede aşteptând în capul scărilor şi-mi face semn să vin la el.

— Hai să joci cu noi, Covey, spune el cam zgomotos.

Rămân nemişcată pe trepte.

— Nu pot. Trebuie să ajung acasă.

Îi dispare zâmbetul o clipă.

— Bine. Te duc eu.

— Nu, e în regulă, o să merg cu altcineva sau o să chem un Uber să vină să mă ia.

Mă întorc şi ies din încăpere, iar Peter vine după mine.

— Nu-i nevoie. Te duc eu, spune el.

— Nu poţi. Eşti beat.

Încerc să n-o zic pe un ton răutăcios, dar ăsta e adevărul.

Peter râde.

— Nu sunt beat. Am băut doar trei beri în… câte ore? Vreo trei. Sunt OK. Tu nu bei, aşa că nu ştii cum e, dar îţi spun că e o nimica toată. Jur!

— Ei bine, îţi miros respiraţia şi sunt convinsă că n-ai trece proba cu fiola.

Peter se uită la mine nedumerit.

— Ai înnebunit?

— Nu. Pur şi simplu, nu vreau să mă duci acasă cu maşina. N-ar trebui să conduci nici când o să pleci acasă. Ar fi mai bine să-ţi petreci noaptea aici.

— A, chiar ai înnebunit!

Se apleacă asupra mea şi se uită în jur înainte să zică:

— Îmi pare rău pentru episodul de adineauri. Ar fi trebuit să mă bucur mai mult pentru tine. Eram doar obosit, atâta tot.

— Nu-i nimic, spun eu, deşi nu e totuşi tocmai în regulă.

Stormy avea o vorbă. Întoarce-te cu persoana cu care te-ai dus, mai puţin dacă e beată – în cazul ăsta, găseşte-ţi singură drumul spre casă. În cele din urmă, mă duce Lucas şi ajung cu puţin timp înainte de ora de stingere. După cele întâmplate azi-noapte, nu-mi permit să întind coarda.

Peter îmi tot trimite SMS-uri, iar eu sunt suficient de meschină încât să mă bucur că nu se mai distrează. Îl las să aştepte minute bune înainte să-i răspund cu un mesaj scurt, în care-i spun să nu conducă acasă în noaptea asta, iar el îmi trimite înapoi o poză în care apare întins pe canapeaua lui Steve, învelit cu geaca cuiva.

Nu reuşesc să adorm, cobor la parter ca să-mi fac un sendviş prăjit, cu caşcaval. Şi Kitty e aici, se uită la emisiunile târzii de la televizor şi se joacă pe telefon.

— Vrei un sendviş prăjit, cu caşcaval? întreb eu.

— Sigur, spune ea, ridicându-şi privirea din telefon.

Mai întâi îl pregătesc pe al lui Kitty. Tot apăs sendvişul de fundul tigăii, ca partea de dedesubt să fie crocantă şi ca feliile de pâine să se turtească. Iau încă o bucată de unt şi privesc cum se topeşte până când formează o mică baltă, fiind încă puţin indispusă din cauza celor întâmplate, când, brusc, îmi vine o idee. Contact direct. Pâinea trebuie să facă contact direct cu tigaia fierbinte ca să devină suficient de crocantă.

Asta e! Ăsta-i răspunsul la dilema mea cu reţeta pentru fursecuri cu ciocolată. Până acum am tot folosit foi de copt Silpat, pentru ca fursecurile să nu se prindă de vas. Răspunsul e hârtia pergament. E subţire cât un fir de păr,

spre deosebire de Silpat. Cu hârtia pergament, aluatul face mai mult contact direct cu căldura şi astfel se întinde mai bine! *Voilà*, fursecuri mai subţiri.

Simt o hotărâre atât de mare, încât încep să adun ingredientele din cămară. Dacă fac aluatul chiar în clipa asta, o să poată sta pe timpul nopţii şi mâine o să-mi pot testa ipoteza.

Iarăşi dorm până târziu, pentru că nu se ţin orele, din moment ce profesorii au şedinţe, şi pentru că am stat trează până la ora trei, ca să fac aluatul şi ca să mă uit la televizor cu Kitty. Când mă trezesc, exact ca în dimineaţa de ieri, găsesc mesaje de la Peter.

Iartă-mă!
Sunt un dobitoc!
Nu te supăra pe mine!

Îi citesc şi-i recitesc mesajele. A trimis câte unul la câteva minute, aşa că-mi dau seama că-i îngrijorat, se întreabă dacă mai sunt sau nu supărată. Nu vreau să fiu supărată. Vreau doar ca situaţia să fie iarăşi ca înainte.

Îi scriu înapoi:

Vrei să vii încoace ca să-ţi fac o surpriză?

Imediat, îmi răspunde:

PORNESC CHIAR ACUM.

— Fursecul cu ciocolată perfect, intonez eu, are trei straturi. Centrul trebuie să fie moale şi puţin gelatinos. Stratul din mijloc trebuie să fie gumos. Şi stratul din afară trebuie să fie crocant.

— Nu pot să ascult iar discursul ăsta, îi spune Kitty lui Peter. Pur şi simplu, nu pot.

— Ai răbdare, spune el şi o strânge de umăr. Nu mai durează mult şi primim fursecuri.

— Fursecul perfect se serveşte cel mai bine cald, dar e delicios şi la temperatura camerei.

— Dacă nu taci odată, n-o să mai fie calde, se plânge Kitty.

Mă uit mânioasă la ea, dar, sincer, mă bucur că e de faţă, ca să creeze un spaţiu sigur între mine şi Peter. Prezenţa ei face ca lucrurile să pară normale.

— În lumea prăjiturilor, e un adevăr universal recunoscut că Jacques Torres a perfecţionat reţeta pentru fursecuri cu ciocolată. Peter, noi doi am văzut cum e acum câteva luni.

Chiar mă întind la vorbă acum, ca să-i fac să sufere.

— Cum se va măsura fursecul meu cu al lui? Atenţie, vă fac o mică dezvăluire. E incredibil!

Kitty alunecă de pe scaun.

— Mi-a ajuns! Eu am plecat. Fursecurile cu ciocolată nu merită toate astea.

O ating uşor pe cap.

— O, micuţă şi naivă Kitty! Fată dragă şi atât de nechibzuită. Fursecul de faţă merită toate astea şi chiar mai mult. Aşază-te, altfel nu vei avea parte de el.

Kitty îşi dă ochii peste cap şi se aşază la loc.

— Dragi prieteni, în sfârşit, am descoperit-o. Balena mea albă. Inelul meu de aur. Fursecul care să le stăpânească pe toate.

Cu un gest dramatic, trag la o parte prosopul de bucătărie şi le prezint fursecurile mele turtite, gumoase, crescute exact cât trebuie, aranjate cu simţ artistic pe platou.

Privesc consternată cum Peter îşi îndeasă în gură un fursec întreg. Cu gura plină, spune:

— Delicios!

Încă se teme că sunt supărată, aşa că-n clipa de faţă ar fi dispus să spună orice.

— Mănâncă mai încet! Savurează-l, Peter!

— Crede-mă, îl savurez.

Kitty e adevăratul critic pe care trebuie să-l mulţumesc. Spun cu nelinişte:

— Am folosit zahăr de trestie, nerafinat. Simţi aroma de melasă?

Kitty mestecă îngândurată.

— Nu văd care-i diferenţa dintre ăsta şi cele pe care le-ai făcut penultima oară.

— De data asta, am folosit fève-uri de ciocolată, în loc de bucăţi mari. Simţi cum ciocolata se topeşte în firişoare subţiri?

— Ce-i ăla fève?

— E un fel de disc.

— Atunci spune şi tu „disc”. Şi nu s-a supărat tata pentru că ai cheltuit treizeci de dolari pe ciocolată?

— N-aş zice chiar că *s-a supărat.* Poate că s-a iritat puţin. Dar cred că va recunoaşte că a meritat.

Kitty se uită la mine ca şi cum ar spune: „Da, sigur”, iar eu bombăn:

— E ciocolată Valrhona, bine? Nu e ieftină. Nu simţi că marginile sunt mai crocante şi că centrul e mult mai gumos? Chiar trebuie să vă explic iar diferenţa dintre Silpat şi hârtia pergament?

— Ne-am prins, spune Kitty.

Peter îmi prinde cu degetul gaica de la blugi şi mă trage mai aproape.

— E cel mai bun fursec din viaţa mea, declară el.

Exagerează de-acum, dar încă nu mi-a trecut supărarea chiar de tot.

— Sunteţi atât de sentimentali! spune Kitty. Eu îmi iau porţia de fursecuri şi plec.

Începe să adune un teanc de fursecuri pe un şervet, la foc rapid.

— Ia numai trei!

Pune două fursecuri la loc şi porneşte spre camerele de la etaj.

Peter aşteaptă să plece, apoi întreabă:

— Încă eşti supărată pe mine? N-am să mai beau niciodată în serile în care trebuie să te duc acasă cu maşina, promit!

Afişează acel zâmbet cuceritor.

— Şi eşti de acord să merg la UCN? îl întreb eu.

Zâmbetul îi piere puţin şi dă din cap abia după o mică ezitare.

— Cum ai spus şi tu. O să ne găsim propriul ritm, orice-ar fi.

Pentru o clipă scurtă, îmi caută privirea şi îmi dau seama că are nevoie de încurajare. Atunci îmi petrec braţele în jurul lui şi-l strâng puternic la piept, suficient de puternic încât să fie sigur că-i sunt alături; că n-o să-i dau drumul.

27

Acum, că am luat decizia să merg la UCN, deodată sunt multe de făcut, şi asta, cât de curând. Îi înştiinţez pe cei de la William & Mary că nu vin; plătesc avansul la UCN. O anunţ pe îndrumătoarea mea, doamna Duvall, care se bucură nespus. Îmi spune că sunt singura din clasa mea care se duce acolo şi că abia aşteaptă să treacă liceul nostru pe lista celor cu elevi admişi acolo.

— Ştiam că nu mă vei dezamăgi, spune ea, dând din cap. Ştiam eu.

Ne-au ajuns robele şi tocile, iar eu şi Peter mergem la sala de sport ca să le luăm pe ale noastre, împreună cu înştiinţările de absolvire.

Ne aşezăm în tribune şi probăm tocile, iar Peter mi-o apleacă pe a mea într-o parte şi spune:

— Îţi stă frumos.

Îi fac bezele.

— Lasă-mă să-ţi văd scrisorile de înştiinţare.

Vreau să-i văd numele scris în litere caligrafice, simandicoase.

Îmi dă cutia şi o deschid. Îmi petrec degetul pe deasupra literelor imprimate în relief. *Peter Grant Kavinsky*. Apoi spun:

— Te-ai mai gândit dacă îl inviţi pe tatăl tău?

Peter se uită în jur, ca să vadă dacă ne ascultă cineva, apoi spune încet:

— De ce tot aduci vorba de el?

Întind mâna şi-i ating toca.

— Pentru că, în adâncul sufletului, cred că vrei să fie prezent. Măcar ca să vadă tot ce ai realizat şi tot ce a ratat.

— Vom vedea, spune el şi închei subiectul aici.

E decizia lui Peter.

În drum spre casă, de la liceu, Peter mă întreabă:

— Vrei să vedem un film în seara asta?

— Nu pot, spun eu. Vine în vizită prietena Trinei, Kristen, să stabilim ultimele detalii ale petrecerii de burlăciţă a Trinei.

Îmi aruncă o privire şireată.

— Aveţi de gând să mergeţi în vreun club de striptease?

— Nu! Scârbos. De parcă aş vrea vreodată să văd aşa ceva.

— Ce anume? întreabă Peter insistent.

— Muşchi uleioşi. Mă cutremur toată: Mă bucur că n-ai muşchi mari.

Peter se încruntă.

— Hei, sunt bine făcut.

Îi strâng bicepsul, iar el se încordează automat sub atingerea degetelor mele.

— Eşti suplu, cu muşchi mici, e numai bine.

— Chiar te pricepi să storci masculinitatea din băieţi, Covey, spune el şi virează, intrând pe strada mea.

Mă simt prost, pentru că acum îmi amintesc că a zis că nu e într-o formă atât de bună ca ceilalţi tipi din echipa de lacrosse.

— Îmi placi exact aşa cum eşti, spun imediat, şi el râde, aşa că n-are cum să fie prea rănit în orgoliu.

— Tatăl tău ce face la petrecerea burlacilor?

Încep să râd.

— Nu l-ai cunoscut pe tatăl meu? E ultima persoană din lume care ar accepta vreodată să aibă o petrecere a burlacilor. Nici măcar n-are vreun prieten cu care s-o organizeze! Mă opresc şi mă gândesc la problema asta: De fapt, cred că Josh se apropie cel mai mult de rolul ăsta. Nu prea l-am mai văzut de când a plecat la facultate, dar încă schimbă e-mailuri cu tata din când în când.

— Nu pricep ce apreciază familia ta la tipul ăla, spune Peter cu acreală. Ce vi se pare atât de grozav?

E un subiect delicat. Peter are o teamă paranoică aproape, că tata îl place pe Josh mai mult decât pe el, iar eu încerc să-l conving că nu e vorba de un concurs – şi categoric nu e. Tata îl ştie pe Josh de când era copil. Doar fac schimb de benzi desenate, pentru numele lui Dumnezeu! Aşa că nu e vorba de concurs. Evident că tatei îi place mai mult de Josh. Dar numai pentru că-l cunoaşte mai bine. Şi numai pentru că seamănă mai mult: niciunul

dintre ei nu e cine ştie ce vedetă pe plan social. Şi Peter e clar o astfel de vedetă. Tata e descumpănit de genul ăsta de popularitate.

— Lui Josh îi place mult mâncarea gătită de tata.

— Şi mie îmi place!

— Au aceleaşi gusturi la filme.

Peter adaugă:

— Şi Josh n-a apărut niciodată în jacuzzi în filmuleţe, alături de una dintre fiicele lui.

— Doamne, las-o şi tu baltă! Tata a uitat de povestea aia.

Poate că „uitat” e o uşoară exagerare. Mai degrabă aş spune că n-a mai adus vorba de atunci şi, sper, nu va mai aduce vorba niciodată.

— Îmi vine greu să te cred.

— Ei bine, ar fi bine să mă crezi. Tata e un om foarte iertător şi uită uşor greşelile celorlalţi.

Când oprim pe aleea casei, Peter spune deodată:

— Dacă i-aş da eu o petrecere de burlăcie? Am putea face grătar, poate am lua câteva trabucuri...

— Tata nu fumează trabucuri.

— Ei, atunci doar grătar. Serios!

— Grătar, fără cluburi de striptease.

— Doamne, ce impresie proastă ai despre mine, Covey! Oricum, încă n-am împlinit douăzeci şi unu de ani. Nu cred că aş reuşi să intru.

Îi arunc o privire nemulţumită.

Peter spune imediat:

— Nu că mi-aş dori vreodată să intru. Şi cu siguranţă n-aş vrea să merg într-un loc din ăsta cu tatăl prietenei mele. Se cutremură: Ce idee sinistră!

— Atunci care-ar fi planul? Să faceţi nişte friptură?

— Nu. Vom merge la un restaurant bun unde se serveşte friptură. Ne îmbrăcăm bine; vom petrece cu adevărat o seară între tipi. Poate că vom purta chiar costume.

Îmi stăpânesc un zâmbet. Peter n-o să recunoască niciodată, dar îi place mult să se îmbrace bine. Câtă vanitate!

— Sună bine.

— Îi ceri tu părerea? întreabă el.

— Cred că ar trebui să-l întrebi *tu*.

— Dacă acceptă, pe cine ar trebui să mai invit?

— Pe Josh?

Îi fac propunerea fără tragere de inimă, ştiind că n-o să fie de acord.

— Nici gând! N-are prieteni la serviciu?

— Nu prea are prieteni apropiaţi la serviciu, spun eu. Doar doctorul Kang... L-ai putea invita pe unchiul meu, Victor. Şi uneori pleacă în drumeţii cu bicicleta cu domnul Shah, care locuieşte puţin mai încolo, pe strada noastră.

— Ai putea să-mi dai adresele lor de e-mail cât de curând? mă întreabă Peter. Vreau să trimit invitaţiile imediat ce primesc acceptul de la tatăl tău. Când are loc petrecerea Trinei? În weekend, peste două săptămâni?

Îmi creşte inima. Sunt atât de emoţionată de nerăbdarea cu care Peter îşi doreşte să-l impresioneze pe tata!

— În a treia zi de vineri a lunii. Aşteptăm să vină Margot acasă.

* * *

Kitty a fost suspect de calmă când a aflat că nu e invitată la petrecerea de burlăciţă a Trinei şi mi-am zis în sinea mea: *Uau, Kitty chiar se maturizează! A priceput că nu e vorba de ea; a înţeles că seara respectivă e dedicată Trinei.*

Dar, bineînţeles, Kitty are mereu planuri pe termen lung.

E prima oară de ceva timp când merge la şcoală în maşină cu noi. A vrut ca Peter s-o ducă în Audi-ul său, dar eu am pus piciorul în prag şi am spus că şi eu trebuie să ajung la liceu. Aşa că ne aflăm cu toţii în dubiţa mamei lui Peter, ca în vremurile bune.

Însă Kitty stă pe locul din faţă şi eu stau în spate.

De pe locul pentru pasageri, Kitty oftează greu şi-şi sprijină capul de geam.

— Ce-i cu tine? întreabă Peter.

— Domnişoarele de onoare nu mă lasă să merg cu ele la petrecerea de burlăciţă, spune ea. Sunt singura lăsată pe dinafară.

Îmi mijesc ochii, privind ţintă în ceafa ei.

— Ce porcărie! Peter se uită la mine în oglinda retrovizoare: De ce n-o luaţi şi pe ea?

— Mergem la un bar de karaoke! Nu putem s-o luăm cu noi pe Kitty, pentru că e prea mică. De fapt, cred că mai era puţin şi nu mă luau nici pe mine.

— De ce nu vă puteţi duce la un restaurant, aşa cum facem noi?

— Pentru că nu aşa sunt petrecerile de burlăciţe.

Peter îşi dă ochii peste cap.

— Doar nu vă duceţi prin cluburi de striptease sau mai ştiu eu ce... Stai puţin, te-ai răzgândit cumva? Până la urmă, mergeţi la un club de striptease?

— Nu!

— Atunci de ce e o problemă atât de mare? Mergeţi şi voi în altă parte!

— Peter, nu eu hotărăsc. Va trebui să discuţi problema cu Kristen.

Îi plesnesc dosul braţului lui Kitty.

— Şi tu, la fel, drăcuşor ce eşti! Nu mai încerca atâta să te insinuezi manipulându-l pe Peter. În problemele astea n-are niciun cuvânt de spus.

— Îmi pare rău, puştoaico, spune Peter.

Kitty se lasă în scaun bosumflată, dar apoi se îndreaptă iar de spate.

— Dacă aş veni la petrecerea burlacilor a tatei? propune ea. Din moment ce mergeţi doar la un restaurant?

Peter se bâlbâie.

— Ăăă... Ăăă, nu ştiu, ar trebui să le cer părerea celorlalţi...

— Atunci îi întrebi? Pentru că şi mie îmi place friptura. Îmi place atât de mult! O să comand o friptură cu un cartof copt drept garnitură, iar la desert o să comand o îngheţată cu căpşuni şi frişcă.

Kitty îi zâmbeşte larg lui Peter, care-i răspunde cu un zâmbet firav.

Când ajungem la şcoala primară şi Kitty sare din maşină, veselă şi umflată în pene ca un piţigoi, mă aplec şi-i spun lui Peter la ureche:

— Te-a jucat pe degete!

28

Au mai rămas doar trei zile de liceu şi au ajuns albumele cu fotografiile elevilor. La sfârşit sunt câteva pagini lăsate albe pentru semnături, dar toată lumea ştie că locul de onoare e pe coperta de la spate. Fireşte că eu am păstrat-o pe a mea pentru Peter. Nu vreau să uit niciodată cât de deosebit a fost anul ăsta.

Citatul meu din album e „I have spread my dreams under your feet; / Tread softly because you tread on my

dreams”.[32] Mi-a fost foarte greu să aleg între ăsta şi „Without you, today’s emotions would be the scurf of yesterday’s”.[33] Peter a spus: „Ştiu că-i un citat din *Amélie*, dar ce naiba vrea să spună cu asta?” şi, sincer, a avut dreptate. Şi m-a lăsat pe mine să scriu citatul pentru el. A zis:

— Surprinde-mă!

Intrăm pe uşile cantinei, cineva ne ţine uşa şi Peter spune:

— *Cheers!*

Peter s-a obişnuit să spună „*Cheers*” în loc de „mersi”, obicei pe care ştiu sigur că l-a deprins de la Ravi. Îmi vine să zâmbesc de fiecare dată.

Cam de o lună, cantina e pe jumătate goală la ora prânzului. Majoritatea elevilor din ultimul an au tot luat masa în afara campusului, dar lui Peter îi plac preparatele pe care i le pune mama lui la pachet, iar mie îmi plac cartofii prăjiţi de la cantina noastră. Dar, întrucât consiliul studenţilor împarte astăzi albumele, sala e plină ochi. Îmi iau exemplarul şi alerg cu el înapoi la masă. Întâi caut pagina lui. Iată-l pe Peter, zâmbind, îmbrăcat în smoching. Şi iată şi citatul lui: „*Cu plăcere*”. – *Peter Kavinsky*.

Când îl vede, Peter se încruntă.

— Înseamnă ceva măcar?

— Înseamnă: iată-mă, atât de chipeş, e o plăcere atât de mare să mă priveşti!

Îmi întind braţele în lături cu generozitate, ca şi când aş fi papa.

---

[32] Fragment din poezia „He Wishes for the Cloths of Heaven”, de poetul irlandez William Butler Yeats; în traducere liberă: „Ţi-am întins la picioare visurile mele / Păşeşte cu grijă, căci pe visurile mele păşeşti” (*N.t.*).

[33] În traducere liberă: „Fără tine, sentimentele de astăzi ar fi doar cele de ieri, uscate” (*N.t.*).

— Cu plăcere.

Darrell izbucneşte în râs, la fel şi Gabe, care îşi întinde şi el braţele.

— Cu plăcere, îşi spun întruna unul altuia.

Peter se uită la noi toţi şi clatină din cap.

— V-aţi ţicnit!

Mă aplec şi-l sărut pe buze.

— Şi îţi place nespus!

Îi trântesc în faţă albumul meu.

— Scrie ceva memorabil, spun eu şi mă aplec asupra albumului peste umărul lui. Ceva romantic.

— Îmi gâdili ceafa cu părul, se plânge el. Nu mă pot concentra.

Mă îndrept şi mă legăn pe călcâie, cu braţele încrucişate la piept.

— Aştept.

— Cum vrei să-mi vină ceva în minte, dacă te tot uiţi peste umărul meu? spune el. Lasă-mă să-ţi scriu mai târziu!

Clatin ferm din cap.

— Nu, pentru că atunci n-ai să-mi mai scrii niciodată.

Îl tot sâcâi cu problema asta, până când, în cele din urmă, Peter spune:

— Pur şi simplu, nu ştiu ce să scriu, fapt ce mă face să mă încrunt.

— Descrie o amintire sau o speranţă sau... sau orice.

Sunt dezamăgită şi mă străduiesc să n-o arăt, dar chiar îi e atât de greu să se gândească la ceva pe cont propriu?

— Dă-mi voie să-l iau acasă în seara asta ca să mă gândesc bine, spune el în grabă.

Petrec restul zilei umplându-mi albumul, şi lumea scrie texte generice precum: *Succes la UCN* şi *Orele de sport din primul an au fost distractive datorită ţie* şi *Adaugă-mă pe Instagram*. Dar şi mesaje mai profunde, ca de exemplu: *Aş*

vrea să te fi deschis mai devreme, ca să te fi putut cunoaşte mai bine. Ben Simonoff scrie: *Cei tăcuţi sunt mereu cei mai interesanţi. Să fii interesantă în continuare.* La sfârşitul zilei, îi dau albumul lui Peter.

— Să ai grijă de el, îi spun.

A doua zi, dimineaţă, uită să-l aducă la liceu, fapt ce mă irită, pentru că vreau să obţin semnăturile tuturor celor din ultimul an şi au mai rămas câţiva. Mâine e ultima zi de liceu.

— Măcar ai terminat de scris? îl întreb.

— Da! Doar că l-am uitat, spune el cu un aer de culpabilitate. Jur că ţi-l aduc mâine!

Săptămâna la plajă e o tradiţie în locul meu de baştină. Cuvintele spun totul. În prima zi de după absolvire, elevii din ultimul an îşi fac bagajele şi pleacă la Nags Head, unde stau o săptămână. Nu mi-am închipuit în veci că aş ajunge să mă duc şi eu. Pentru început, trebuie să poţi aduna destui prieteni cât să poţi închiria împreună o vilă – adică vreo zece prieteni! Înainte de Peter, n-aveam zece prieteni cu care să pot închiria o vilă. Părinţii unuia dintre noi trebuie să închirieze pe numele lor, pentru că nimeni nu e dispus să închirieze o vilă unei găşti de elevi de liceu. Margot nu s-a dus când a absolvit. Ea şi Josh au fost cu cortul, alături de prieteni de-ai lor. A spus că *Săptămâna la plajă* nu prea era pe gustul ei. Acum un an, n-ar fi fost nici pe placul meu. Dar acum îl am pe Peter, îi am şi pe Pammy, şi pe Chris, şi pe Lucas.

Când a venit vorba întâia oară de *Săptămâna la plajă*, acum câtva luni bune, Peter m-a întrebat dacă credeam că tata m-ar lăsa să stau la vila lui. Am zis că nici gând. În loc de asta, am să fiu cazată cu o gaşcă de fete. Sora mai mare a lui Pammy, Julia, a închiriat vila, şi Pammy m-a asigurat că are aer condiţionat şi de toate. A spus că vila

băieţilor se află pe plajă şi că noi suntem mai în spate cu două rânduri de vile, dar că e mai bine aşa, pentru că vom putea să le umplem vila de nisip şi, în acelaşi timp, să o păstrăm pe a noastră curată lună.

La vremea respectivă, tata a acceptat, dar sunt destul de sigură că a uitat, pentru că, atunci când aduc vorba seara, la cină, de *Săptămâna la plajă*, el pare derutat.

— Stai, ce era *Săptămâna la plajă* mai exact?

— E săptămâna de după absolvire în care toată lumea se duce la plajă şi petrece zi de zi, explică Kitty, îndesându-şi în gură felia de pizza.

Îi arunc o privire.

— Pe vremea mea, *Săptămâna la plajă* a fost o *nebunie*, spune Trina şi pe chip îi apare un zâmbet plin de nostalgie.

Şi Trinei îi arunc o privire.

Fruntea tatei se încreţeşte.

— O nebunie?

— Ei, n-a fost *chiar* aşa o nebunie, se corectează Trina. A fost doar o drumeţie distractivă cu fetele. Un ultim chef alături de fete înainte de facultate.

— Peter unde o să stea? mă întreabă tata şi acum fruntea îi e ridată ca o nucă.

— Într-o vilă a băieţilor. Ţi-am povestit totul acum o veşnicie şi ai acceptat, aşa că nu te poţi răzgândi acum. E vorba de prima zi de după absolvire!

— Şi nu va fi niciun adult să vă supravegheze? Doar copii?

Trina îşi lasă mâna pe braţul tatei.

— Da, Lara Jean nu mai e copilă. Peste câteva luni, o să locuiască singură. Aici e vorba doar de exerciţiu.

— Ai dreptate. Îmi dau seama că ai dreptate. Asta nu înseamnă că sunt obligat să-mi şi placă situaţia. Oftează greoi şi se ridică de la masă: Kitty, ajută-mă să strâng masa, te rog!

Îndată ce Kitty şi tata părăsesc încăperea, Trina se uită la mine şi spune pe un ton şoptit:

— Lara Jean, ştiu că nu obişnuieşti să bei, dar uite un pont care să-ţi folosească în *Săptămâna la plajă* şi la facultate şi dincolo de facultate. Întotdeauna, dar întotdeauna să ai stabilit un plan între tovarăşe. Uite cum se face! În seara asta bei tu. A doua seară, bea prietena ta. În felul ăsta, mereu e câte o persoană cu mintea suficient de trează, încât s-o ţină de frunte pe cealaltă şi să se asigure că nu se întâmplă nimic rău.

Zâmbesc şi îi spun:

— O să-l am alături pe Peter. O să mă ţină el de frunte la nevoie. Sau aş putea să mă descurc singură, pur şi simplu.

— Ai dreptate. Îţi zic aşa, pentru viitor.

Pentru vremea când Peter n-are să-mi mai fie alături. Zâmbetul îmi piere puţin şi Trina spune imediat:

— Când am fost eu în *Săptămâna la plajă*, am pregătit cu rândul cina pentru toată casa. Când a venit rândul meu, am făcut pui cu parmezan şi am declanşat toate detectoarele de fum şi o noapte întreagă n-am reuşit să ne dăm seama cum se opreşte alarma!

Începe să râdă. Trina are un râset atât de lipsit de griji!

— Nu cred că în cazul meu *Săptămâna la plajă* are să fie aşa o nebunie, spun eu.

— Ei, să sperăm că va fi totuşi *cât de cât*, spune ea.

29

E ultima oară când vom urca treptele astea împreună, când Peter va sui câte două trepte odată şi eu îl voi urma îndeaproape, gâfâind şi chinuindu-mă să ţin pasul cu el. E

ultima zi de liceu pentru cei din ultimul an, ultima zi din viaţa mea de liceană.

Când ajungem în capul scărilor, spun:

— Am senzaţia că să urci scările câte două trepte odată ţine doar de lăudăroşenie. Ai observat vreodată că numai băieţii urcă în felul ăsta?

— Probabil că şi fetele ar face la fel dacă ar fi tot atât de înalte.

— Margot are o prietenă pe nume Chelsea, înaltă de-un metru optzeci, şi nu urcă câte două trepte.

— Atunci ce vrei să zici, că băieţii sunt mai lăudăroşi?

— Probabil că aşa e. Nu crezi?

— Probabil, admite el.

Clopoţelul sună şi lumea porneşte spre sălile de curs.

— Ce zici, sărim peste prima oră? Mergem la clătite?

Ridică din sprâncene îmbietor şi mă trage spre el de bretelele care atârnă de geanta mea.

— Haide, ştii bine că vrei.

— Nici gând. E ultima zi de liceu. Vreau să-mi iau rămas-bun de la domnul Lopez.

Peter geme nemulţumit.

— Cuminţenia pământului.

— Ştiai cine sunt de când am început să ne vedem, îi zic eu.

— Adevărat, spune el.

Înainte de despărţire, întind mâinile şi aştept cu un aer de nerăbdare. Peter se uită nedumerit la mine.

— Albumul meu cu poze!

— Rahat! Iar l-am uitat.

— Peter! E ultima zi de liceu! Am luat doar jumătate dintre semnăturile pe care le vreau!

— Îmi pare rău, spune el şi-şi trece mâna prin păr, ciufulindu-l. Vrei să mă duc acasă ca să-l iau? Pot să mă duc chiar acum.

Pare că regretă sincer, dar eu tot sunt supărată. Pentru că nu răspund imediat, Peter porneşte înapoi spre scări, dar îl opresc.

— Nu! Nu te duce! E în regulă. Am să-l dau din mână în mână la festivitatea de absolvire.

— Eşti sigură? întreabă el.

— Sunt sigură, spun eu.

Nu stăm împreună nici măcar la liceu, după programul obişnuit; nu vreau să meargă acasă în grabă doar ca să-mi aducă mie albumul.

Orele decurg într-o atmosferă destul de relaxată; mai mult ne plimbăm de colo colo şi ne luăm rămas-bun de la profesori, de la administraţie, de la doamnele de la cantină, de la infirmiera liceului. Îi vom vedea pe mulţi dintre ei la absolvire, dar nu pe toţi. Împart fursecurile pe care le-am făcut aseară. Primim notele finale – situaţia e bună, aşa că nu e nicio problemă.

Îmi ia o veşnicie să-mi golesc dulăpiorul. Găsesc diverse bileţele de la Peter pe care le-am păstrat şi pe care le pun numaidecât în geantă, ca să le pot adăuga în albumul lui colaj. Un baton vechi de cereale şi fructe uscate. Elastice de păr negre, vechi, prăfuite, fapt ironic, pentru că parcă niciodată nu găseşti un elastic de păr când ai nevoie.

— M-ar întrista să arunc ceva din toate astea, chiar şi batonul ăsta de cereale, îi spun lui Lucas, care e aşezat pe jos şi-mi ţine companie. L-am văzut acolo, pe raftul de jos al dulapului, zi de zi. Parcă ar fi un prieten vechi. Să-l împărţim pe din două ca să comemorăm ziua asta?

— Scârbos! spune Lucas. Probabil că a mucegăit. Spune pe un ton sec, ca pe o constatare de fapt: După absolvire, probabil că n-am să mai văd pe nimeni de-aici.

Îi arunc o privire jignită.

— Hei! Cu mine cum rămâne?

— Nu mă refer la tine. Tu o să vii să mă vizitezi la New York.

— Aaa! Da, chiar te rog.

— Facultatea Sarah Lawrence e atât de aproape de oraş! Am să pot merge la spectacolele de pe Broadway când vreau. Există o aplicaţie pe telefon prin care îţi poţi lua bilete la preţ studenţesc pentru spectacolele din ziua curentă.

Parcă ar privi undeva, departe, pierdut în reverie.

— Eşti atât de norocos! spun eu.

— Am să te iau şi pe tine. Şi o să mergem şi în baruri gay. O să fie minunat!

— Mersi!

— Dar pe toţi ceilalţi am dreptul să-i iau sau să-i las.

— Mai e *Săptămâna la plajă*, îi amintesc eu, iar el dă aprobator din cap.

— Mereu vom avea *Săptămâna la plajă*, până la moarte, spune el batjocoritor, şi eu arunc în el cu un elastic de păr.

Lucas n-are decât să râdă cât vrea de mine pentru faptul că am o fire nostalgică. Eu ştiu că zilele astea sunt deosebite. Chiar *ne vom aminti* anii de liceu tot restul vieţii.

După ore, eu şi Peter mergem la el acasă, pentru că la mine e şantier din cauza nunţii, şi mama lui Peter merge la clubul ei de carte după serviciu, iar Owen are antrenament de fotbal, aşa că avem la dispoziţie toată casa. Am senzaţia că singurul loc în care suntem vreodată singuri-singurei e maşina lui Peter, aşa că momentele astea sunt rare şi demne de interes. E ultimul drum cu maşina spre casă de la liceu şi mă conduce tocmai Peter K. E o concluzie atât de potrivită, să închei anii de liceu aşa cum i-am petrecut – călătorind în scaunul pentru pasageri din maşina lui Peter.

Urcăm la el în cameră şi mă aşez pe patul lui, care e aranjat cu grijă, cu pătura întinsă bine; până şi pernele par înfoiate. E o pătură nouă, probabil pentru facultate – un amestec vesel, în carouri, de culoare roşie, crem şi bleumarin, o pătură pe care sunt sigură că a ales-o mama lui.

— Mama ta îţi face patul, aşa-i? îl întreb, sprijinindu-mă cu spatele de perne.

— Da, spune el, fără niciun dram de ruşine.

Se aşază greoi pe pat şi mă dau la o parte ca să-i fac loc.

Printre draperiile palide se strecoară lumina după-amiezii târzii colorând încăperea într-o nuanţă feerică. Dacă ar fi să-i pun un nume, aş numi-o „vara în suburbii”. Peter arată foarte bine în lumina asta. Arată bine în orice lumină, dar mai ales în lumina asta. Îi imortalizez chipul în minte, exact aşa cum e acum. Orice iritare pe care aş fi resimţit-o pentru că a uitat albumul se risipeşte când se strânge lângă mine, îşi odihneşte capul pe pieptul meu şi spune:

— Simt cum îţi bate inima.

Încep să mă joc cu părul lui, obicei care ştiu că-i place. E atât de catifelat, deşi e părul unui băiat. Ador mirosul şamponului lui, al săpunului, ador totul.

Îşi înalţă privirea şi îmi conturează curbura buzelor cu degetul.

— Partea asta îmi place cel mai mult, spune el.

Apoi se ridică şi trece uşor cu buzele pe deasupra buzelor mele, tachinându-mă. Îmi muşcă buza de jos în joacă. Îmi plac toate săruturile lui variate, dar poate că ăsta îmi place cel mai mult. Apoi mă sărută fierbinte, ca şi cum momentul l-ar consuma cu totul, şi îşi trece mâinile prin părul meu, iar eu gândesc: nu, astea sunt cele mai plăcute.

Printre săruturi, mă întreabă:

— Cum de vrei să ne apropiem numai când suntem la mine acasă?

— Nu... nu ştiu. Nu cred că m-am mai gândit la asta.

E adevărat că nu ne sărutăm cu atâta patimă decât acasă la Peter. Mi se pare ciudat să fac pe romantica în acelaşi pat în care dorm de când eram mică. Dar, când sunt în patul lui Peter sau în maşina lui, uit de toate astea şi mă pierd în clipele prezentului, pur şi simplu.

Începem să ne sărutăm din nou – Peter şi-a dat jos tricoul; eu încă îl am pe mine –, dar la parter sună telefonul şi Peter spune că probabil e instalatorul care vrea să întrebe când să vină să repare ţevile. Îşi pune tricoul şi fuge jos ca să răspundă, moment în care îmi zăresc albumul pe biroul lui.

Mă dau jos din pat şi îl ridic de pe birou şi dau paginile până la sfârşit. Coperta e încă goală. Când Peter se întoarce, mă găseşte iarăşi şezând pe patul lui şi nu aduc vorba de album, nu-l întreb de ce nu a scris încă nimic în el. Nu ştiu sigur de ce. Îi spun că ar trebui să plec, pentru că în seara asta ajunge Margot din Scoţia şi vreau să umplu frigiderul cu toată mâncarea ei preferată.

Chipul lui Peter înlemneşte.

— Nu vrei să mai stăm puţin? Pot să te duc eu la magazin.

— Trebuie să fac curat şi la etaj, spun eu şi mă ridic.

Mă trage de tricou şi încearcă să mă aducă înapoi în pat.

— Haide, încă cinci minute.

Mă întind la loc, lângă el, iar el se apropie, dar mintea încă îmi e la album. La albumul lui colaj tot adaug de luni de zile; poate şi el să-mi scrie măcar un mesaj frumos în albumul cu fotografiile elevilor.

— E un exerciţiu bun pentru facultate, şopteşte el şi mă trage aproape, împletindu-şi braţele în jurul meu. Paturile sunt mici la UVA. Cât de mari sunt paturile la UCN?

Cu spatele la el, spun:

— Nu ştiu, n-am apucat să văd dormitoarele.

Îşi aşază capul între gâtul şi umărul meu.

— A fost o întrebare-capcană, spune el şi-l simt cum zâmbeşte cu obrajii lipiţi de gâtul meu. Ca să văd dacă ai vizitat dormitorul vreunui tip de la UCN cu Chris. Felicitări, ai trecut testul!

Nu mă pot stăpâni şi încep să râd. Apoi îmi piere zâmbetul şi îi dau la rândul meu un test.

— Aminteşte-mi să-mi iau albumul când plecăm, să nu mă laşi să uit.

Peter încremeneşte o clipă şi apoi spune pe un ton degajat:

— Trebuie să-l caut. E pe undeva pe-aici. Dacă nu-l găsesc, am să ţi-l aduc mai târziu.

Mă desprind de el şi mă ridic în capul oaselor. Peter îşi ridică ochii spre mine, derutat.

— Peter, am văzut albumul pe birou. Ştiu că încă n-ai scris nimic!

Peter se ridică, oftează şi îşi trece aspru mâna prin păr. Privirea îi fuge la mine şi apoi iarăşi în jos.

— Pur şi simplu, nu ştiu ce să scriu. Ştiu că vrei să scriu cine ştie ce mesaj grozav, romantic, dar nu ştiu ce să zic. Am încercat de mai multe ori şi... şi mă poticnesc pur şi simplu. Ştii că nu mă pricep la lucrurile astea.

Îi spun cu toată sinceritatea:

— Nu-mi pasă ce scrii, atâta timp cât scrii din inimă. Nu vreau decât să scrii ceva plăcut. Să fii tu însuţi.

Mă apropii de el şi-mi împletesc braţele în jurul gâtului lui.

— Bine?

Peter dă din cap, eu îl pup scurt, iar el se înalţă şi mă sărută puternic şi deodată nici nu-mi mai pasă de albumul

meu stupid. Conştientizez fiecare suflu, fiecare mişcare. Le memorez pe toate, le adun în inimă.

Când ne desprindem unul de altul, Peter se uită la mine şi spune:

— Am fost acasă la tata ieri.

Fac ochii mari.

— Chiar?

— Da. Ne-a invitat pe mine şi pe Owen la ei la cină şi n-aveam de gând să merg, dar Owen m-a rugat să merg cu el şi n-am putut să-l refuz.

Mă întind la loc şi-mi odihnesc capul pe pieptul lui.

— Cum a fost?

— A fost bine, cred. Are o casă frumoasă.

Nu spun nimic; îl aştept pe el să continue. Parcă trece un răstimp îndelungat până când spune:

— Mai ştii filmul ăla vechi pe care m-ai pus să-l urmăresc, în care puştiul ăla sărman stătea afară, cu nasul lipit de vitrină? Aşa m-am simţit.

„Filmul ăla vechi” la care se referă e *Willy Wonka şi fabrica de ciocolată*, în care Charlie îi urmăreşte pe toţi ceilalţi copii cum îşi fac de cap în magazinul de dulciuri, dar el nu poate intra, pentru că nu are niciun ban. Gândul că Peter – Peter cel chipeş, încrezător, degajat – s-ar putea simţi ca acel copil aproape că mă face să plâng. Poate că n-ar fi trebuit să insist atât de mult să reia legătura cu tatăl lui.

— A montat un coş de baschet pentru copiii ăia. Eu l-am rugat de-atâtea ori să-mi pună unul, dar n-a făcut-o niciodată. Copiii lui nici măcar nu au talent de atleţi. Nu cred că Everett a luat vreodată o minge de baschet în mâini în viaţa lui.

— Owen s-a simţit bine?

În privinţa asta recunoaşte, rezervat:

— Da, a jucat jocuri video cu Clayton şi Everett. Tata a făcut hamburgeri şi fripturi. A purtat chiar un şorţ de bucătar, ce tâmpenie! Nu cred că a ajutat-o vreodată pe mama la bucătărie pe toată durata căsniciei lor. Peter face o pauză: Dar n-a spălat vasele, aşa că probabil nu s-a schimbat atât de mult. Totuşi, s-a văzut că el şi Gayle îşi dădeau silinţa. Ea a făcut un tort. Dar n-a fost la fel de bun ca ale tale.

— Ce fel de tort? întreb eu.

— De ciocolată. Cam uscat. Peter ezită o clipă, apoi spune: L-am invitat la festivitatea de absolvire.

— Chiar?

Îmi creşte inima.

— Mă tot întreba de liceu şi... nu ştiu. M-am gândit la ce ai zis şi am făcut-o pur şi simplu.

Ridică din umeri, ca şi cum nu i-ar păsa din cale-afară dacă tatăl lui va veni sau nu. Joacă teatru. Lui Peter îi pasă. Normal că îi pasă.

— Aşa că o să ai ocazia să-l cunoşti atunci. Mă ghemuiesc mai aproape de el: Sunt atât de mândră de tine, Peter!

El râde scurt.

— De ce?

— Pentru că i-ai acordat o şansă tatălui tău, deşi nu merita. Îmi ridic ochii la el şi spun: Eşti un băiat cumsecade, Peter K., iar zâmbetul care se întinde pe chipul lui mă face să-l iubesc şi mai mult.

30

După ce Peter mă lasă cu maşina acasă, până la urmă, îmi rămâne exact cât timp îmi trebuie ca să fug până la

alimentară şi să cumpăr chipsuri şi sos salsa, îngheţată, pâine împletită, brânză brie, suc Blood Orange – ştiţi, esenţialele –, ca apoi să mă întorc acasă şi să spăl baia de la etaj şi să aşez patul lui Margot.

Tata o ia pe Margot de la aeroport în drum spre casă, de la serviciu. E prima dată când vine acasă de când Trina s-a mutat cu noi. Când intrăm în casă cu valizele ei, o observ privind în jur în camera de zi; observ cum privirea îi zboară la poliţa de deasupra căminului, unde acum e atârnat de perete un tablou artistic pe care l-a adus Trina de la ea, de acasă – e o pictură abstractă cu malul unei ape. Expresia de pe chipul lui Margot nu se schimbă, dar îmi dau seama că a observat. Cum să nu observe? Am mutat portretul de nuntă al părinţilor în camera mea, în ziua dinainte să se mute Trina. Acum Margot cercetează întreaga încăpere, reţinând în tăcere toate schimbările. Pernele decorative, brodate, pe care Trina le-a adus cu ea, pe măsuţa de lângă canapea, o fotografie înrămată cu ea şi tata, făcută în ziua în care tata a cerut-o în căsătorie, fotoliul Trinei, cu care l-am înlocuit pe al nostru. Toate nimicurile Trinei, multe la număr. Acum, când privesc situaţia prin ochii lui Margot, îmi dau seama că, într-adevăr, camera chiar *e* cam îngrămădită.

Margot se descalţă, deschide uşa de la debaraua pentru pantofi şi vede cât de înghesuită e – şi Trina are o grămadă de pantofi.

— Doamne, debaraua asta e plină ochi! spune ea şi împinge la o parte tenişii de mers pe bicicletă ai Trinei, ca să facă loc pentru cizmuliţele ei.

După ce îi cărăm cu chiu, cu vai geamantanele la etaj şi Margot se schimbă cu haine comode, coborâm iarăşi ca să luăm o gustare, în timp ce tata pregăteşte cina. Eu stau pe canapea şi ronţăi chipsuri şi deodată Margot se ridică şi anunţă că o să arunce toate încălţările ei vechi din debara.

— Tocmai acum? întreb eu cu gura plină de chipsuri.

— De ce nu? întreabă ea.

Atunci când lui Margot îi intră în cap să facă ceva, se pune pe treabă numaidecât.

Aruncă într-o parte totul din debara şi se aşază pe jos, cu picioarele încrucişate, sortând grămezi de pantofi, hotărând pe care să-i păstreze şi pe care să-i doneze la Salvation Army. Ridică în aer o pereche de ghete negre.

— Se păstrează sau se aruncă?

— Păstrează-i sau dă-mi-i mie, spun eu, adunând salsa cu un chip tortilla. Mi-ar veni atât de bine la pantaloni colanţi!

Îi aruncă în grămada de încălţări de păstrat.

— Câinele Trinei lasă atât de mult păr, bombăne Margot, adunând păr de câine de pe colanţii ei. Cum mai putăm haine negre?

— E o rolă de scame în cutia de pantofi. Şi nu prea port haine negre.

Chiar ar trebui să port negru mai des. Toate blogurile de modă insistă asupra importanţei unei rochii scurte şi negre. Mă întreb dacă vor fi multe ocazii ca să port rochii scurte şi negre la facultate.

— La Saint Andrews cât de des te îmbraci elegant?

— Nu atât de des. Lumea de obicei poartă blugi şi ghete când iese în oraş. Moda la Saint Andrews nu e din cale afară de simandicoasă.

— Nu te îmbraci elegant nici măcar când te duci în vreo vizită seara, pentru degustat de vin şi brânză, acasă la profesorul tău?

— Ne îmbrăcăm elegant când mergem la întâlniri cu profesorii la restaurante deosebite, dar niciodată n-am fost invitată acasă la vreunul. Poate că la UCN aşa se face.

— Poate!

Margot ridică o pereche de ghete galbene, de ploaie.

— Se păstrează sau se aruncă?

— Se păstrează.

— Nu-mi eşti de ajutor. Ai votat să le păstrez pe toate.

Aruncă ghetele de ploaie în cutia de carton cu încălţări de dat.

Se pare că amândouă surorile mele sunt destul de nemiloase când vine vorba de aruncat obiecte vechi. După ce Margot termină de sortat toate încălţările, mă uit o ultimă oară prin cutie ca să văd dacă pot recupera ceva. În cele din urmă, îi iau ghetele de ploaie şi o pereche de pantofi Mary Janes din piele de lac.

În acea seară, îndreptându-mă spre baie ca să mă spăl pe dinţi, aud vocea şoptită a Trinei în camera lui Margot. Mă opresc pe hol ca să ascult, ca o mică spioană, aşa cum face Kitty.

— Mi-e puţin jenă, dar ai lăsat astea în baie, aşa că le-am vârât într-un sertar, în caz că vrei să ţii problema ascunsă.

Se aude vocea calmă a lui Margot:

— Să o ţin ascunsă de cine? De Kitty?

— Ei bine, de tatăl tău. Sau de oricine altcineva. Pur şi simplu, n-am ştiut sigur.

— Tata e obstetrician. Doar nu se pune problema că n-a mai văzut niciodată pastile anticoncepţionale.

— A, ştiu. Doar că... Spune iarăşi, pe un ton fără convingere: Doar că nu eram sigură. Adică dacă e sau nu o problemă secretă.

— Ei bine, mulţumesc. Apreciez intenţia, dar eu nu am secrete faţă de tata.

Mă grăbesc cu paşi mici până în dormitor, înainte să aud replica Trinei. Of!

Cu o zi înaintea festivităţii de absolvire, Peter vine în vizită ca să ne petrecem timpul la mine acasă. Eu cos flori mici pe toca mea de absolventă, Kitty se uită la televizor întinsă pe jos, pe perna ei fotoliu, iar Margot descojeşte

boabe de fasole şi le adună într-un bol de salată. Vrea să încerce o reţetă pentru cina din seara asta. La televizor e o emisiune despre nunţi, din acelea de tipul cine-are-parte-de-cea-mai-bună-nuntă.

— Hei, pentru nunta tatălui tău, ce-ai zice de o ceremonie din alea cu lampioane, în care aprinzi lampionul, îţi pui o dorinţă şi-i dai drumul să urce la cer? spune Peter. Am văzut cum se face într-un film.

Sunt impresionată.

— Peter, e o idee foarte frumoasă!

— Şi eu am văzut chestia asta într-un film, spune Kitty. *Marea mahmureală 2*?

— Da!

Le arunc amândurora câte o privire. Peter întreabă imediat:

— Asta nu-i o tradiţie asiatică? Ar putea fi frumos.

— Nu e o tradiţie coreeană, e thailandeză, spune Kitty. Ţii minte? Acţiunea din film are loc în Thailanda.

— Nu contează, că doar Trina nu e asiatică, spune Margot. De ce să fie nevoită să includă cultura asiatică la nuntă doar pentru că noi suntem asiatici? N-are nicio legătură cu ea.

— N-aş zice că e chiar aşa, spun eu. Vrea să ne simţim şi noi în elementul nostru. Zilele trecute zicea că poate ar fi frumos să organizăm ceva şi în cinstea mamei.

Margot îşi dă ochii peste cap.

— Nici măcar n-a cunoscut-o.

— Ei, a cunoscut-o cât de cât. Doar erau vecini cu toţii. Nu ştiu, mă gândeam că poate, de exemplu, ar fi o idee bună ca noi trei să aprindem o lumânare...

Nu-mi închei fraza, pentru că Margot nu pare deloc înduplecată.

— Era doar o propunere, spun eu, şi Peter se strâmbă la mine îngrijorat.

— Nu ştiu, cred că ar putea fi cam nepotrivit. Adică nunta asta se referă la faptul că Trina şi tata încep împreună o nouă viaţă, nu la trecut.

— E o observaţie bună, încuviinţează Peter.

Peter se străduieşte din răsputeri ca să-i facă pe plac lui Margot. Mereu îi ia ei partea. Eu mă prefac că faptul ăsta mă irită, dar, de fapt, sunt înduioşată. Normal că trebuie să-i ia ei partea. E datoria lui să-i ia partea. Asta demonstrează faptul că pricepe cât de importantă e pentru mine părerea lui Margot şi că pricepe ce loc ocupă ea în viaţa mea. Niciodată n-aş putea fi cu cineva care nu înţelege cât de importantă e familia pentru mine.

După ce Margot porneşte să o ducă pe Kitty la lecţia de pian, Peter spune:

— Sora ta chiar n-o înghite pe doamna Rothschild, aşa-i?

Peter încă nu s-a obişnuit să-i spună „Trina” doamnei Rothschild şi probabil că n-o să se obişnuiască niciodată. În cartierul nostru, pe vremea când eram mici, niciunul dintre copii nu li se adresa adulţilor cu numele mic. Toţi erau doamna sau domnul, mai puţin tata, care era domnul doctor.

— N-aş zice că Trina îi e *antipatică* lui Gogo, spun eu. Margot o simpatizează; doar că încă nu s-a obişnuit cu ea. Ştii cum e Trina.

— Aşa e, spune el. Ştiu şi cum e sora ta. I-a luat o veşnicie să mă accepte pe mine.

— N-a fost o veşnicie. Doar că tu eşti obişnuit ca lumea să te simpatizeze chiar din prima clipă. Îi arunc o privire cu coada ochiului: Pentru că eşti atât de fermecător.

Peter se încruntă, pentru că n-o zic ca pe un compliment.

— Pe Gogo n-o interesează cât de fermecători sunt ceilalţi, o interesează onestitatea lor.

— Ei bine, acum îi place foarte mult de mine, spune el din cale-afară de încrezător. Pentru că nu-i răspund imediat, spune: Nu? Nu-i aşa?

Încep să râd.

— Da, aşa e.

Mai târziu, în aceeaşi zi, după ce Peter pleacă să o ajute pe mama lui la magazin, Margot şi Trina încep să se certe, culmea, pe tema părului. Sunt în camera de menaj şi-mi calc rochia, când o aud pe Trina spunând:

— Margot, când faci duş, ai vrea să-ţi scoţi părul din scurgere? Spălam cada azi-dimineaţă şi l-am observat.

Apoi aud răspunsul scurt al lui Margot:

— Sigur.

— Mulţumesc. Pur şi simplu, nu vreau să se înfunde scurgerea.

După câteva momente, Margot apare lângă mine, în cameră.

— Ai auzit? Îţi vine să crezi? De unde ştie ea, mă rog, că era părul meu şi nu al tău sau al lui Kitty?

— Părul tău e mai deschis la culoare şi e mai scurt, observ eu. În plus, eu şi Kitty ni-l adunăm, pentru că ştim că-i e silă Trinei.

— Ei bine, şi *mie* mi-e silă de tot părul de câine de pe hainele mele! De fiecare dată când trag aer în piept, am senzaţia că inhalez păr de câine. Dacă e atât de preocupată de păstrarea curăţeniei în casă, ar face bine să aspire mai des.

Trina apare în spatele lui Margot, cu chipul împietrit, şi spune:

— De fapt, aspir o dată pe săptămână, cum e normal.

Margot s-a făcut roşie toată.

— Îmi pare rău, dar cred că ar fi mai indicat să aspiri de două ori, din moment ce Simone lasă atât de mult păr.

— Atunci spune-i asta tatălui tău, întrucât nu l-am văzut să pună mâna pe aspirator nici măcar o dată de când îl ştiu.

Trina iese cu paşi mari şi Margot rămâne cu gura căscată, iar eu mă întorc la călcat rochia.

— Nu crezi că a cam exagerat? îmi şopteşte mie.

— Dar are dreptate. Tata nu aspiră niciodată. Dă cu mătura şi dă cu mopul, dar nu dă cu aspiratorul.

— Chiar şi-aşa!

— Nu e bine să te pui cu Trina, îi spun eu. Mai ales când e în pragul ciclului.

Margot se holbează la mine.

— Noi am ajuns pe aceeaşi lungime de undă. În timp, ai să ajungi şi tu, adaug eu.

Eu şi Margot mergem la mall, cu scopul anume declarat de a cumpăra un sutien fără bretele pentru rochia mea, dar adevărul e că Margot vrea să scape de Trina. Când ne întoarcem, covoarele de la parter sunt proaspăt aspirate şi perfect curate, iar Kitty pune deoparte aspiratorul, şi îmi dau seama că Margot se simte prost.

La cină, Trina şi Margot îşi vorbesc politicos, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Situaţie care, într-un anumit sens, e chiar mai gravă decât certurile. Măcar atunci când te cerţi, nu eşti singur.

31

În ziua festivităţii de absolvire, mă trezesc devreme şi stau în pat, ascultând sunetele de deşteptare ale casei. Tata trebăluieşte la parter, fără grabă, pregătind cafeaua;

Margot a dat drumul la duş; probabil că Kitty încă doarme. Şi Trina. Amândouă au obiceiul să doarmă mult.

Îmi va fi dor de sunetele astea ale casei după ce voi fi plecat. O parte din inima mea deja le duce dorul. O altă parte e foarte entuziasmată să facă pasul următor şi nu m-am gândit nicicând că m-aş putea simţi aşa, nu după ce lucrurile nu s-au rezolvat după cum m-am aşteptat.

Drept cadou cu ocazia absolvirii, Margot îmi dăruieşte o trusă pentru facultate. O mască pentru dormit din satin roz, cu numele meu brodat pe ea cu aţă de un bleu-argintiu. Un stick USB sub forma unui tub auriu de ruj. Dopuri pentru urechi care arată ca nişte bomboane Circus Peanuts, papuci pufoşi, roz, o gentuţă din nailon pentru machiaj, desenată cu fundiţe. Ador fiecare obiect din trusă în mod egal.

Kitty mi-a făcut o felicitare foarte frumoasă. E un colaj din poze de-ale noastre, dar a folosit un fel de program ca să le transforme în desene din linii, ca într-o carte de colorat. Le-a colorat pe toate cu creioane. Înăuntru a scris: *Felicitări! Distracţie plăcută la facultate! P.S. O să-ţi simt lipsa la gradul 11*. Îmi apar lacrimi în ochi şi o iau pe Kitty în braţe, strângând-o puternic la piept atât de mult timp, încât ea spune:

— Bine, bine... gata, ajunge!

Dar se vede că e încântată.

— Am s-o înrămez, declar eu.

Darul de la Trina e un set vintage pentru servit ceaiul – crem, cu boboci de trandafir şi marginile aurii.

— A fost al mamei mele, îmi spune ea şi îmi vine să plâng, atât de mult îmi place.

Când o strâng în braţe, îi şoptesc la ureche:

— Ăsta e cadoul meu preferat.

Iar ea îmi face cu ochiul. E unul dintre talentele Trinei să facă cu ochiul. Se pricepe de minune, o face cu multă naturaleţe.

Tata soarbe din cafea şi apoi îşi drege glasul.

— Lara Jean, cadoul de la mine e unul de care se vor bucura şi Margot, şi Kitty.

— Ce e, ce e? întreabă Kitty agitată.

— Şşş, e cadoul meu, spun eu şi mă uit la tata cu nerăbdare.

Tata zâmbeşte larg şi spune:

— În vara asta vă trimit pe toate trei în Coreea, la bunica voastră. Felicitări pentru absolvire, Lara Jean!

Kitty ţipă şi Margot zâmbeşte vesel, iar eu sunt în stare de şoc. De ani de zile tot vorbim să mergem în Coreea. Mama a vrut dintotdeauna să ne ducă acolo.

— Când, când? întreabă Kitty.

— Luna viitoare, spune Trina, zâmbindu-i. Eu şi tatăl vostru vom pleca în luna de miere, iar voi veţi merge în Coreea.

Luna viitoare?

— Of, voi nu veniţi? se bosumflă Kitty.

În schimb, Margot zâmbeşte. Ravi îşi va vizita familia în India pe parcursul verii şi ea nu are niciun plan deosebit.

— Chiar am vrea să mergem, dar nu pot lipsi atât de mult de la spital, spune tata cu regret.

— Cât timp? întreb eu. Cât vom sta acolo?

— Toată luna iulie, spune tata, bându-şi restul de cafea. Am stabilit totul cu bunica. Veţi sta la Seoul, cu mătuşa voastră, veţi participa la cursuri de limbă coreeană de câteva ori pe săptămână şi veţi face un tur al ţării. Veţi merge la Jeju, la Busan, peste tot. Iar pentru tine, Lara Jean, ceva deosebit – un curs de patiserie coreeană! Nu te teme, se va ţine în limba engleză.

Kitty începe să danseze în spaţiul mic de pe scaunul ei.

Atunci Margot se uită la mine cu o sclipire în ochi.

— Dintotdeauna îţi doreşti să înveţi cum se fac torturile cu frişcă în stil coreean! În fiecare zi o să mergem la cumpărături, ca să luăm măşti cosmetice şi obiecte de birou şi chestii drăgălaşe. Când ne întoarcem, o să ne putem uita la telenovelele coreene fără subtitrări!

— Abia aştept, spun eu, iar Margot şi Kitty, şi tata încep să discute toate detaliile călătoriei, dar Trina se uită atent la mine.

Continui să zâmbesc.

O lună întreagă. Când am să mă întorc, are să mai fie puţin şi apoi o să merg la facultate, iar eu şi Peter ne vom fi petrecut vara separaţi.

La festivitate, toate fetele sunt îmbrăcate în rochii albe. Toate sunt în alb. Eu port rochia lui Margot de acum doi ani – fără umeri, cu buline mici şi fusta apretată, care-mi ajunge până la genunchi. Trina a scurtat-o pentru mine, pentru că eu sunt mai scundă. Margot a purtat-o având în picioare converşi, iar eu sunt încălţată cu sandale din piele de lac albă, cu o cureluşă în formă de T şi mici puncte perforate.

În maşină, în drum spre festivitate, îmi netezesc rochia cu palmele şi-i spun lui Kitty:

— Poate că şi tu ai să porţi rochia asta la festivitatea de absolvire a liceului, Kitten. Şi ai să pozezi în dreptul stejarului, exact aşa cum am făcut noi. Ar ieşi un triptic minunat.

Mă întreb ce pantofi o să poarte Kitty. E la fel de probabil că va purta pantofi albi cu toc-cui cât e că va purta tenişi albi Reebok sau patine cu rotile albe.

Kitty face o faţă acră.

— Nu vreau să port aceeaşi rochie pe care aţi purtat-o tu şi Margot. Vreau o rochie a mea. Oricum, până atunci n-are să mai fie *deloc* la modă.

Face o pauză.

— Ce-i ăla triptic?

— E, ăăă, un ansamblu format din trei opere artistice.

Caut pe ascuns cuvântul „triptic” pe Google, pe telefonul meu, ca să mă asigur că i-am explicat corect.

— Sunt trei panouri prinse cumva între ele în balamale. Scopul e să fie admirate împreună.

— Ai citit de pe telefon.

— Am verificat doar, ca să mă asigur, spun eu.

Îmi netezesc iarăşi rochia şi mă asigur că am toca în geantă. Astăzi absolv liceul. Momentul ăsta s-a apropiat pe furiş – adică momentul ăsta de maturitate. Trina e la volan şi caută un loc de parcare, iar Margot e lângă ea şi scrie pe telefon; Kitty stă lângă mine, priveşte pe geam. Tata vine cu maşina lui, pentru că se duce să o ia pe bunica. Mătuşa tatei e în Florida cu prietenul ei şi n-a putut să vină. Aş vrea doar să fi fost şi propria-mi mamă de faţă. Sunt atâtea momente importante pe care le ratează, pe care le va rata în continuare! Trebuie să am convingerea că ştie, că vede şi ea cumva. Dar îmi doresc şi s-o fi putut îmbrăţişa pur şi simplu pe mama în ziua absolvirii mele.

* * *

Pe parcursul discursului de rămas-bun, mă tot uit prin mulţime după familia lui Peter. Mă întreb dacă tatăl lui e alături de fratele şi mama lui sau dacă stau separat. Mă întreb şi dacă am să apuc să-i întâlnesc pe cei doi fraţi gemeni ai lui. Pe familia mea am zărit-o deja – e greu să nu-i observi. De fiecare dată când mă uit la ei, încep să facă cu mâna nebuneşte. În plus, Trina poartă o pălărie Kentucky Derby, cu boruri late. Cei care stau pe rândul din spatele ei probabil că nu văd nimic. Margot s-a silit din răsputeri să nu-şi dea ochii peste cap când Trina a coborât de la etaj purtând-o pe cap. Până şi Kitty a zis că e „puţin

cam prea de tot”, dar Trina mi-a cerut părerea, iar eu i-am spus că-mi place la nebunie, ceea ce este destul de adevărat.

Directorul liceului îmi strigă numele, „Lara Jean Song Covey”, dar îl pronunţă „Laura”, fapt ce mă pune în încurcătură un moment.

Când primesc diploma de la el şi-i strâng mâna, îi şoptesc:

— Mă cheamă *Lara*, nu *Laura*.

Planul meu era să fac bezele familiei când aveam să traversez scena, dar am avut emoţii atât de mari, încât am uitat. Pe deasupra aplauzelor îi aud pe Kitty ţipând şi pe tata fluierând. Când îi vine rândul lui Peter, bat din palme şi ţip de parcă aş fi nebună şi, fireşte, la fel face toată lumea. Până şi profesorii aplaudă puţin mai tare pentru el. Nu pot să-i acuz că ţin la Peter. Cu toţii ţinem la el.

După ce suntem declaraţi absolvenţi, după ce ne aruncăm tocile în aer, Peter îşi croieşte drum prin mulţimea de oameni, căutându-mă. Înaintând prin mulţime, zâmbeşte, face glume, îi salută pe cei din jur, dar ceva nu e în regulă. E un fel de gol în privirea lui, chiar şi atunci când mă strânge în braţe.

— Bună! spune el şi mă sărută uşor pe buze. Deci de-acum suntem în mod oficial studenţi la facultate.

Privesc în jur, îmi netezesc rochia şi spun:

— Nu-i văd pe mama ta şi pe Owen în tribune. Tatăl tău a stat cu ei? Fraţii tăi sunt aici? Să vin să fac cunoştinţă acum sau după ce fac poze cu familia mea?

Peter clatină din cap. Nu reuşeşte să mă privească în ochi.

— Tatăl meu a anunţat în ultima clipă că nu poate veni.

— Poftim! De ce?

— A avut un fel de urgenţă. Cine ştie?

Sunt uluită. Tatăl lui părea atât de sincer când l-am văzut la meciul de lacrosse!

— Sper că a fost cu adevărat o situaţie gravă dacă şi-a permis să rateze festivitatea de absolvire de la liceu a propriului lui fiu.

— E în regulă.

Peter ridică din umeri, ca şi când nu i-ar păsa oricum ar fi, dar eu îmi dau seama că asta nu poate fi adevărat. Strânge atât de tare din dinţi, încât parcă ar mai avea puţin şi i-ar sparge.

În spatele lui îmi văd familia croindu-şi drum prin agitaţie ca să ajungă la mine. E imposibil să nu observi pălăria Trinei, chiar şi în furnicarul ăsta de oameni. Tata are în mâini un buchet mare de trandafiri de diferite culori. Bunica poartă un costum de culoarea merişoarelor; are părul proaspăt aranjat şi dat cu fixativ.

Mă simt atât de zorită şi nerăbdătoare să petrec mai mult timp cu Peter, ca să-l sprijin, să-i fiu alături! Îl iau de mână.

— Îmi pare rău, spun eu şi vreau să spun mai multe, fireşte că vreau, dar soseşte familia mea şi cu toţii mă strâng în braţe.

Peter o salută pe bunica mea şi face câteva poze cu noi, apoi fuge ca să-i găsească pe mama şi pe fratele lui. Îl strig, dar e prea departe şi nu se întoarce.

După ce facem poze, mă duc cu tata, cu Trina, cu bunica, cu Kitty şi cu Margot la un restaurant japonez, ca să luăm prânzul. Comandăm farfurii şi platouri cu sashimi şi sushi şi îmi pun un şervet la gât ca să nu dau cu sos de soia pe rochia mea albă. Trina stă lângă bunica şi-i vorbeşte necontenit la ureche despre tot felul de lucruri şi parcă o aud pe bunica gândind: *Doamne, fata asta chiar vorbeşte mult* – dar Trina îşi dă silinţa şi bunica apreciază lucrul ăsta. Mă străduiesc să am o atitudine veselă, de

sărbătoare, şi să fiu atent la toate cele prezente, din moment ce prânzul ăsta e în cinstea mea, dar nu mă pot gândi decât la Peter şi la cât de rănită mă simt în numele lui.

Mâncând îngheţată mochi, bunica ne povesteşte despre toate locurile în care vrea să ne ducă în Coreea: templele budiste, pieţele alimentare în aer liber, clinica de dermatologie unde se duce ca să-şi cauterizeze aluniţele cu laser. Arată spre o aluniţă mică de pe obrazul lui Kitty şi spune:

— O rezolvăm.

Tata pare că se nelinişteşte şi Trina întreabă imediat:

— Nu e prea mică?

Bunica dă din mână.

— N-o să păţească nimic.

Atunci, Kitty întreabă:

— Cât de mare trebuie să fii ca să poţi să-ţi faci operaţie estetică la nas în Coreea?

Şi tata aproape că se îneacă cu berea lui.

Bunica o priveşte ameninţător.

— Niciodată, dar niciodată să nu-ţi schimbi nasul. Ai un nas norocos.

Kitty îl atinge sfios.

— Chiar?

— E foarte norocos, spune bunica. Dacă îţi schimbi nasul, ai să-ţi schimbi norocul. Deci să n-o faci niciodată.

Îmi ating şi eu nasul. Bunica n-a zis niciodată despre nasul meu că ar fi norocos.

— Margot, poţi să-ţi faci ochelari noi în Coreea, spune bunica. Ochelarii sunt foarte ieftini în Coreea. Au cele mai noi modele.

— Aaa, spune Margot, îmbibând o bucată de ton în sos soia. Mereu mi-am dorit rame roşii.

Bunica se întoarce către mine şi întreabă:

— Şi tu, Lara Jean? Eşti entuziasmată de cursurile de patiserie?

— *Atât* de entuziasmată! spun eu vesel.

Pe sub masă, îi scriu lui Peter.

Eşti bine?

Aproape că am terminat cu prânzul.

Poţi să vii oricând în vizită.

Spre casă mergem doar eu cu tata, pentru că Trina, Margot şi Kitty o conduc pe bunica înapoi acasă. Când Margot a zis că ar merge cu noi, bunica a insistat să meargă cu ei. Ştie că Margot n-o simpatizează din cale-afară pe Trina; ştiu că nu vrea decât să încerce să împace puţin lucrurile. Bunicii nu-i scapă nimic.

În drum spre casă, tata se uită la mine de la volan, cu ochi înlăcrimaţi, şi spune:

— Mama ta ar fi fost atât de mândră de tine azi, Lara Jean! Ştii cât de mult ţinea la educaţia ta. Voia să ai parte de toate oportunităţile.

Mă joc cu ciucurele tocii mele de absolvire, pe care o ţin în poală, şi îl întreb:

— Crezi că mama s-a mâhnit pentru că n-a mai apucat să-şi ia diploma de masterat? Nu vreau să zic că ar fi regretat că a născut-o pe Kitty sau mai ştiu eu ce. Dar crezi că poate şi-a dorit ca lucrurile să se fi petrecut altfel?

Tata e surprins. Îmi aruncă o privire şi spune:

— Ei bine, nu. Kitty chiar a fost o surpriză fericită. Nu o spun doar de dragul de-a o spune. Mereu ne-am dorit o familie mare. Şi mama ta şi-a pus în gând să se ducă înapoi după ce Kitty va fi ajuns să poată sta la grădiniţă pe toată durata programului. Niciodată n-a renunţat la planul ăla.

— Nu?

— Nici gând! Avea de gând să-şi ia masteratul. De fapt, avea de gând să se înscrie la un curs chiar în toamna respectivă. Doar că... n-a mai avut timp.

Glasul tatei tremură puţin.

— Am petrecut doar optsprezece ani împreună. Am fost împreună atâţia ani cât ai tu de viaţă, Lara Jean.

Îmi urcă un nod în gât. Dacă stai să te gândeşti, optsprezece ani petrecuţi împreună cu persoana pe care o iubeşti nu e deloc mult.

— Tată, am putea trece pe la magazin? Aş vrea să cumpăr nişte hârtie fotografică.

Eu şi Peter am făcut o poză împreună în acea dimineaţă, îmbrăcaţi în robe şi toci, înainte de ceremonie. Va fi ultima pagină din albumul lui colaj, ultimul capitol din povestea noastră de liceu.

32

Peter vine în vizită după ce ia masa cu mama lui şi cu Owen. Când sună la intrare, alerg la uşa din faţă şi primul lucru pe care-l fac e să-l întreb dacă a vorbit cu tatăl lui, dar el nu ia în serios întrebarea, cu o atitudine perfect nonşalantă.

— E în regulă, spune el şi se descalţă. Nici măcar nu-mi doream să vină.

Replica asta ustură, pentru că am senzaţia că poate dă vina pe mine şi poate chiar aşa ar trebui – eu am tot insistat să-l invite pe tatăl lui. Ar fi trebuit să ascult de el când a refuzat.

Eu şi Peter urcăm la etaj şi mergem în camera mea, moment în care îl aud pe tata strigând în glumă:

— Lăsaţi uşa deschisă!

Aşa zice mereu, fapt ce-l face pe Peter să tresară stingherit.

Mă aşez pe pat şi el ia loc departe de mine, la biroul meu. Mă duc la el şi-mi las mâna pe umărul lui.

— Îmi pare rău. E vina mea. N-ar fi trebuit să insist să-l inviţi. Dacă eşti supărat pe mine, nu te acuz câtuşi de puţin.

— De ce să fiu supărat pe tine? Nu e vina ta că e un om de rahat.

Nu spun nimic, aşa că se relaxează puţin.

— Uite ce e, chiar nu sunt amărât. Nu sunt nicicum. O să-l întâlneşti cu altă ocazie, OK?

Ezit o clipă, apoi spun:

— De fapt, l-am întâlnit deja.

Peter se holbează la mine incredul.

— *Când?*

Înghit în sec.

— L-am întâlnit din întâmplare la unul dintre meciurile tale de lacrosse. M-a rugat să nu-ţi spun – nu voia să afli că a fost acolo. Nu voia decât să te vadă cum joci. A spus că-i era dor de astfel de momente.

Lui Peter îi tresare maxilarul.

— Ar fi trebuit să-ţi spun. Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară! Ţi-am zis, nu dau doi bani pe ce face el.

Dau să-i răspund, dar mă întrerupe:

— Putem pur şi simplu să nu mai vorbim despre el? Te rog?

Încuviinţez. Mă omoară faptul că-i văd în privire suferinţa pe care se străduieşte din răsputeri să o ascundă, dar simt că, dacă aş insista în continuare, n-aş face decât să înrăutăţesc situaţia. Nu vreau decât să se simtă mai bine. Moment în care îmi amintesc de darul pentru el.

— Am ceva pentru tine!

Un sentiment de uşurare îi străbate chipul, iar încordarea din muşchi i se risipeşte.

— Vai, mi-ai pregătit un cadou de absolvire? Dar eu nu ţi-am luat nimic.

— Stai liniştit, nu mă aşteptam să-mi iei ceva.

Merg sprinten şi scot albumul din cutia mea de pălării. I-l arăt şi simt cum inima începe să-mi sară în toate părţile. Cu nerăbdare şi cu emoţii. Albumul are să-l înveselească, sunt convinsă.

— Hai odată, deschide-l!

Peter deschide albumul încet. Pe prima pagină e o poză pe care am găsit-o într-o cutie de pantofi atunci când eu şi Kitty am făcut curat în mansardă ca să facem loc pentru cutiile Trinei. E una dintre puţinele noastre fotografii făcute în cartier, pe vremea anilor noştri de gimnaziu. E prima zi de şcoală; aşteptăm autobuzul. Peter stă cu braţele atârnând în jurul gâtului lui John McClaren şi Trevor Pike. Eu şi Genevieve ne ţinem de braţ; ea îmi şopteşte un secret, probabil referitor la Peter. Eu sunt cu faţa la ea şi nu mă uit la cameră. Sunt îmbrăcată cu un maiou cenuşiu de-al lui Margot, de culoarea buruienilor, şi o fustă de blugi şi ţin minte că mă simţeam foarte matură în costumul ăsta, ca o adolescentă. Părul lung îmi cade drept pe spate şi arată cam la fel ca acum. Genevieve a încercat să mă convingă să mi-l tund scurt când am intrat la gimnaziu, dar eu am refuzat. Cu toţii părem atât de tineri! John, cu obrajii lui rumeni; Trevor, cu obrajii lui durdulii; Peter, cu picioarele lui slăbănoage.

Sub poză, am scris: *ÎNCEPUTUL*.

— Vaaai! spune Peter tandru. Mica Lara Jean şi Micul Peter. Unde ai găsit-o?

— Într-o cutie de pantofi.

Îi dă un bobârnac chipului zâmbăreţ al lui John.

— Derbedeul!
— Peter!
— Glumeam şi eu, spune el.

Iată şi poza noastră de la reuniune. Una făcută anul trecut, de Halloween, când m-am costumat ca personajul Mulan, iar Peter a purtat un costum de dragon. Uite o chitanţă de la Tart and Tangy. Unul dintre bileţelele lui adresate mie, din vremurile de dinainte. *Dacă faci fursecurile stupide, cu ciocolată albă şi merişor, ale lui Josh, şi nu pe cele cu fructe ale mele, s-a terminat între noi.* Fotografii cu noi, luate în timpul *Săptămânii Absolvenţilor*. La bal. Petale de trandafir uscate, din bucheţelul meu de flori. Poza cu *O aniversare cu bucluc*.

Unele lucruri nu le-am inclus, cum ar fi jumătatea de bilet de la prima noastră întâlnire romantică adevărată, bileţelul în care mi-a scris: *Îmi place cum îţi stă în albastru.* Acelea sunt puse deoparte în cutia mea de pălării. N-am să renunţ niciodată la ele.

Dar obiectul cu adevărat deosebit pe care l-am inclus e scrisoarea mea, cea pe care i-am scris-o cu atât de mult timp în urmă, cea care ne-a apropiat unul de altul. Aveam de gând să o păstrez, dar am simţit că ar fi cumva potrivit să i-o dau lui Peter. Într-o bună zi, toate astea vor fi dovezi, dovezi că am fost aici, dovezi că ne-am iubit unul pe altul. E garanţia că, indiferent ce se va întâmpla cu noi în viitor, aceste timpuri ne-au aparţinut.

Când ajunge la pagina aia, Peter se opreşte.
— Credeam că vrei s-o păstrezi, spune el.
— Am vrut, dar apoi m-am gândit că ar fi mai bine să o ţii tu. Doar să-mi promiţi că ai s-o păstrezi veşnic.

Întoarce pagina. E o poză din seara în care am dus-o pe bunica la karaoke. Eu am cântat „You’re *So* Vain” şi i-am dedicat-o lui Peter. El s-a ridicat şi a cântat „Style”, al lui Taylor Swift. Apoi a cântat „Unchained Melody” la duet cu

bunica, după care ea ne-a pus pe amândoi să promitem că vom studia limba coreeană la UVA. În seara aceea a făcut o grămadă de poze cu Peter. Pe una dintre ele a pus-o ca imagine de fundal pe pagina principală a telefonului ei. Prietenii ei de la complexul rezidenţial au spus că Peter arată ca o vedetă. Am comis greşeala de a-i spune lui Peter, care apoi s-a mândrit cu povestea asta zile în şir.

Rămâne la pagina asta o vreme. Pentru că nu spune nimic, ca să-l ajut, zic:

— E ceva care să-ţi amintească de noi.

Peter închide brusc albumul.

— Mersi, spune el şi-mi zâmbeşte scurt. E foarte fain.

— Nu te uiţi şi la restul?

— Am să mă uit mai târziu.

Peter spune că ar face bine să se întoarcă acasă ca să-şi poată face bagajele pentru *Săptămâna la plajă* şi, înainte să coborâm iarăşi la parter, îl întreb din nou dacă e bine, iar el mă asigură că e.

* * *

După ce pleacă Peter, Margot vine în camera mea şi mă ajută să-mi fac bagajele. Stau pe jos, cu picioarele încrucişate sub mine, şi-mi aranjez valiza, iar ea îmi înmânează teancuri de haine. Încă îmi fac griji pentru Peter, aşa că mă bucur că îmi ţine companie, ca să-mi ia gândul de la probleme.

— Nu pot să cred că deja ai absolvit liceul, spune Margot, împăturind pentru mine un teanc de tricouri. În mintea mea, eşti încă la vârsta pe care o aveai când am plecat. Spune, ca să mă tachineze: Laura Jean, cu ai ei veşnici şi dulci şaişpe ani.

— Acum sunt aproape la fel de matură ca tine, Gogo, spun eu.

— Ei, măcar ai să fii mereu mai scundă ca mine, spune ea, iar eu îi arunc în cap cu un sutien bikini. În curând o să-ţi facem şi bagajele pentru facultate.

Îndes un fir de păr în buzunarul valizei.

— Margot, când ai plecat tu întâia oară la facultate, de ce ţi-a fost dor cel mai mult de-acasă?

— Ei, de voi, evident.

— Dar de ce altceva? Adică de ce anume ţi s-a făcut dor fără să te fi aşteptat?

— Mi-a fost dor s-o pup pe Kitty de noapte bună după băile ei, când avea părul curat.

Pufnesc pe nas.

— O ocazie rară!

Margot se gândeşte fără grabă ce ar mai fi.

— Mi-a fost dor să mănânc hamburgeri buni. Hamburgerii au alt gust în Scoţia. Seamănă mai mult cu... rulada de carne. Ruladă de carne pe pâine. Hmm, ce altceva? Mi-a fost dor să vă duc pe voi cu maşina de colo colo. Mă simţeam ca un căpitan de navă. Mi-a fost dor de prăjiturile şi torturile tale!

— De care, mai exact? întreb eu.

— Hmm?

— De care ţi-a fost cel mai mult dor?

— De tortul tău cu limonadă.

— Dacă-mi ziceai, îţi trimiteam.

Zâmbeşte şi spune:

— Sunt destul de sigură că e nevoie de o cheltuială exorbitantă ca să trimiţi un tort peste Ocean.

— Hai să facem unul acum, spun eu, şi Margot se ridică fericită în picioare.

Deci coborâm la parter şi chiar asta facem. Kitty doarme; tata şi Trina sunt în dormitorul lor şi au închis uşa. Oricât de mult aş ţine la Trina, şi ăsta e un aspect cu care mi-e greu să mă obişnuiesc. Uşa tatei nu era niciodată

închisă. Dar bănuiesc că are şi el nevoie de momente intime, de momente în care să nu fie nevoit s-o facă pe tatăl. Nu c-ar fi închisă de dragul sexului, ci doar ca să vorbească, să-şi tragă sufletul. Dar şi pentru sex, probabil.

Margot măsoară făina şi deodată o întreb:

— Aţi pus muzică când ai făcut prima oară sex cu Josh?

— Am pierdut numărătoarea din cauza ta!

Varsă toată făina înapoi în cutia de metal şi o ia de la capăt.

— Ei bine?

— Nu. Ce-ţi place să-ţi bagi nasul! Jur, eşti mai rea decât Kitty!

Rostogolesc o lămâie pe masă, ca s-o încălzesc înainte s-o storc.

— Deci a fost doar... tăcere?

— N-a fost *tăcere*. Cineva îşi tundea gazonul şi era zgomot. Şi mama lui pornise uscătorul de haine. Uscătorul lor e foarte zgomotos...

— Dar mama lui nu era acasă, nu?

— Nici gând! N-aş putea să fac aşa ceva. Colega mea de cameră a adus odată pe cineva la noi şi eu m-am prefăcut că dorm, dar, de fapt, mă străduiam să nu râd. Tipul respira greoi. Şi mai şi gemea.

Chicotim amândouă.

— Colega mea de cameră sper că n-o să facă aşa ceva.

— Trebuie doar să stabiliţi nişte reguli la început. Şi anume care dintre voi poate folosi camera în ce moment, genul ăsta de probleme. Şi ţine minte doar că ai face bine să încerci să fii înţelegătoare, pentru că Peter va veni foarte des în vizită şi nu e bine să abuzezi de bunăvoinţa colegei tale. Se opreşte: Voi încă n-aţi făcut sex, aşa-i? Şi adaugă imediat: Nu e nevoie să-mi spui dacă nu vrei.

— Nu, spun eu. Adică, nu încă.

— Te-ai mai gândit la problema asta? întreabă Margot, încercând s-o spună pe un ton degajat. Având în vedere că urmează *Săptămâna la plajă*?

Nu-i răspund imediat. Nu m-am gândit, cel puţin nu la *Săptămâna la plajă* în mod special. Ideea că o să fac sex cu Peter în viitor, că va fi un obicei la fel de obişnuit precum mersul la cinema sau ţinutul de mână... e cam ciudat când mă gândesc. Pur şi simplu n-aş vrea să fie un element mai puţin deosebit după ce o facem. Vreau să fie mereu un lucru sacru, nu ceva pe care să te bizui doar pentru că toată lumea o face sau pentru că am mai făcut-o şi noi. Cred că orice experienţă poate deveni banală sau obişnuită dacă o repeţi de suficiente ori, dar speranţa mea e că asta nu se va întâmpla niciodată cu experienţa în discuţie. Nu între noi.

— Cred că aş vrea neapărat să pun muzică, spun eu, storcând zeamă de lămâie într-un pahar de măsurat din sticlă. În felul ăsta, dacă respir greoi sau dacă respiră el greoi, nu ne vom da seama. Şi va fi mai romantic. Muzica face totul mai romantic, nu crezi? Îţi plimbi câinele în suburbie şi pui Adele şi parcă ai fi într-un film, în care tocmai ţi-a fost frântă inima fără pic de milă.

Margot spune:

— În filme, personajele nu folosesc niciodată prezervative, deci tu să ai grijă că rămâi în lumea reală în privinţa asta.

Replica asta e suficientă ca să mă trezească din reveriile mele.

— Tata mi-a dat o trusă întreagă. A lăsat-o pentru mine în baia de la etaj. Prezervative, cremă, folii de cauciuc. Izbucnesc în râs: Nu ţi se pare că sintagma „folie de cauciuc” e cea mai puţin sexy pe care ai auzit-o vreodată?

— Nu, cred că aia ar fi cuvântul „gonoree”!

Mă opresc subit din râs.

— Peter n-are gonoree!

Acum e rândul lui Margot să râdă.

— Chiar n-are!

— Ştiu, te tachinam doar. Dar cred că ar fi bine să-ţi iei şi trusa în valiză, în caz că lucrurile o iau în direcţia aia.

— Gogo, n-am de gând să fac sex în *Săptămâna la plajă*.

— Am spus s-o iei doar pentru orice eventualitate! Niciodată nu poţi şti ce-o să fie.

Îşi dă părul la o parte de pe faţă şi spune pe un ton serios:

— Să ştii că mă bucur mult că prima mea experienţă a fost cu Josh. E bine s-o faci cu cineva care te cunoaşte cu adevărat. Cu cineva care te iubeşte.

Înainte de culcare, deschid trusa aia, iau prezervativele şi le pun în valiză, sub toate celelalte lucruri. Apoi îmi aleg cel mai frumos set de sutien şi chiloţi, de culoare roz-pal şi cu dantelă de un albastru-electric, pe care nu l-am purtat niciodată, şi îl pun şi pe el în valiză. Pentru orice eventualitate.

33

Peter vine la noi de dimineaţă ca să mă ia cu maşina. Toţi ceilalţi merg împreună, în caravană, dar Peter a vrut să fim doar noi doi în maşina lui cu două locuri. E în toane bune; a luat gogoşi pentru noi, ca în vremurile de demult. Dar spune că toate sunt pentru mine. De când s-a întors din weekendul de antrenamente cu echipa lui de lacrosse, a intrat într-un mod de funcţionare axat pe îmbunătăţirea condiţiei fizice.

Mutăm de colo-colo lucrurile din maşină ca să facem loc pentru valiza mea şi atunci vine Kitty alergând, ca să-l salute. Zăreşte punga de gogoşi aşezată pe geanta mea şi şterpeleşte una. Spune cu gura plină:

— Peter, ţi-a spus Lara Jean vestea legată de Coreea?

— Ce veste? întreabă el.

Îmi înalţ subit capul şi-i arunc o privire lui Kitty.

— Tocmai mă pregăteam să-i spun. Peter, n-am avut ocazia să-ţi spun ieri... Tata ne trimite în Coreea, e un cadou de absolvire.

— Uau, ce tare! spune Peter.

— Da, o să ne vizităm rudele şi o să facem o excursie prin ţară.

— Când?

Mă uit la el cu coada ochiului.

— Luna viitoare.

— Cât timp?

— O lună.

Se uită la mine descurajat.

— O *lună*? Atât de mult?

— Ştiu.

Deja e mijlocul lunii iunie. Din clipa asta au mai rămas două luni de vară, după care el va rămâne în continuare aici, iar eu voi pleca la Chapel Hill.

— O lună, repetă el.

Înainte de Peter, n-aş fi ezitat nicio clipă să plec în Coreea timp de o lună. M-aş fi bucurat nespus. Şi acum... n-aş îndrăzni să le spun asta tatei sau lui Margot sau lui Kitty, dar nu vreau să plec. Pur şi simplu, nu vreau. Vreau. Dar nu vreau.

După ce pornim la drum cu maşina, spun:

— Vom vorbi pe FaceTime în fiecare zi. E o diferenţă de treişpe ore, aşa că, dacă te sun noaptea, la tine va fi zi.

Peter pare amărât.

— Aveam de gând să mergem la Bledell în weekendul de 4 iulie, ai uitat? Tatăl lui a cumpărat o barcă nouă. Aveam de gând să te învăţ cum să faci wakeboarding.

— Ştiu.

— Ce-am să mă fac când tu o să fii tocmai acolo? Are să fie o vară de doi bani. Voiam să te duc la Pony Pasture.

Pony Pasture e un parc mic de lângă râul James, în Richmond; acolo sunt stânci mari pe care te poţi întinde şi poţi pluti în josul râului pe colaci gonflabili. Peter a mai fost acolo cu prieteni de la liceu, dar eu n-am fost niciodată.

— Putem să mergem când mă întorc, spun eu, iar el dă din cap fără tragere de inimă. Şi am să-ţi aduc multe cadouri. Măşti cosmetice. Dulciuri coreene. Un cadou pe zi!

— Să-mi aduci nişte şosete cu dungi de tigru.

— Dacă le confecţionează suficient de mari, spun eu, ca să fac o glumă şi să-l văd zâmbind.

Săptămâna asta va trebui să fie cea mai perfectă, cea mai plăcută din toate timpurile, ca să compensez faptul că voi fi plecată toată vara.

Telefonul lui Peter vibrează şi el ignoră apelul fără măcar să vadă cine îl sună. După câteva minute, telefonul bâzâie din nou şi chipul lui Peter se încordează.

— Cine e? întreb eu.

— Tata, spune el scurt.

— Sper că te sună ca să-şi ceară scuze şi să-ţi explice cum a fost posibil să lipsească de la festivitatea de absolvire a propriului său fiu.

— Ştiu deja motivul. I-a spus mamei că Everett a avut o reacţie alergică şi că l-au dus la secţia de urgenţe.

— A, spun eu. Mă gândesc că e un motiv destul de bun. Everett e bine?

— N-are nimic. Nici nu cred că e atât de alergic. Când mănânc căpşuni, mă pişcă limba. Mare scofală!

Spunând asta, Peter dă drumul la muzică şi o vreme nu mai vorbim.

Vila fetelor e în al doilea rând şi are vedere la plajă. E ridicată pe stâlpi, la fel ca toate celelalte vile din rândul al doilea. Are trei etaje, bucătăria şi camera de zi sunt la parter şi dormitoarele sunt la etajele superioare. Parcă ne-am afla în vârful unui far. Cuverturile de pe paturi sunt de culoare turcoaz, cu motive de scoici. Toate miros puţin a mucegai, dar nu sunt condiţii chiar rele.

Toate fetele din vilă şi-au asumat diverse roluri, mai puţin Chris, al cărei rol principal e să doarmă toată ziua pe plajă alături de o sticlă de apă umplută cu bere. În prima zi s-a întors cu pieptul şi faţa roşii ca racul; singurele petice care nu fuseseră arse de soare erau cercurile din jurul ochilor, acoperite de ochelari. I-a fost ruşine, dar a reuşit să dea impresia că nu e mare scofală, spunând că era vorba de bronzul ei de bază în vederea plecării în Costa Rica. Pammy o face pe mama tuturor. Le-a promis părinţilor că n-o să bea, aşa că şi-a asumat datoria de a avea grijă de celelalte fete şi de a le aduce apă şi calmante la pat dimineaţa. Kaila se pricepe de minune la călcat haine. Poate chiar să onduleze cu fierul, ceea ce eu nu prea am reuşit să fac niciodată. Harley se pricepe la organizare şi la stabilirea planurilor cu celelalte vile.

Eu sunt bucătăreasa. Când am ajuns în prima zi la vilă, am ieşit la cumpărături şi am luat de toate: mezeluri, batoane cu cereale, paste uscate şi borcane cu sosuri, salsa, cereale. Singurul lucru pe care nu l-am cumpărat a fost hârtia igienică, şi s-a terminat a doua zi. De fiecare dată când plecăm din vilă ca să luăm prânzul sau cina în oraş, una dintre noi fură câte un teanc mic de hârtie igienică din toaleta restaurantului. Nu pricep de ce nu mergem să cumpărăm pur şi simplu, dar problema a devenit un fel de joc. Chris e în mod clar câştigătoarea,

pentru că a reuşit să ia o rolă de dimensiuni economice din dulapul cu rezerve şi a plecat cu ea ascunsă sub fustă.

Băieţii vin la noi în fiecare zi ca să stea cu mâinile în sân, dar şi pentru că vila lor e deja plină de nisip. Am poreclit-o Castelul de nisip. Numai dacă te aşezi pe canapeaua lor, parcă ţi-ai exfolia întregul trup şi, când te ridici, simţi că ţi s-a dus pielea moartă, şi nu o zic în sens pozitiv.

Mă întreb dacă aşa ar fi dacă aş locui în casa vreunei asociaţii de fete. La început, situaţia e chiar fermecătoare într-un anumit sens, aşa cum era în internatele din anii ’40, împrumutăm ojă una de la alta şi punem muzică în timp ce ne pregătim şi mâncăm îngheţată în pat. Dar apoi, miercurea, Kaila şi Harley stârnesc o ceartă cu ţipete la ora unu noaptea, pentru că una dintre ele a uitat fierul pornit, şi vecinii cheamă poliţia. În aceeaşi seară, Pammy se îmbată şi stau cu ea pe plajă ore în şir, în timp ce ea plânge, pentru că se simte vinovată că şi-a încălcat promisiunea făcută părinţilor. Seara următoare, unele dintre fete se duc într-un club şi se întorc cu trei tipi din Montana. Unul dintre ei se uită suspect în jur şi noaptea respectivă am grijă să-mi închid uşa de la dormitor. Ajunsă în odaia mea şi a lui Chris, îi scriu lui Peter, care deja s-a întors la vila lui. Vine imediat înapoi şi stă de veghe la parter „ca să fiu cu ochii pe ei”.

Eu şi Peter ne petrecem zilele pe plajă, unde eu stau şi citesc, iar el porneşte în alergări lungi din când în când, pentru antrenament. De când am ajuns aici, Peter a alergat întruna, pentru că nu poate face exerciţii aşa cum face acasă, la sala de sport. Aleargă îndelung dimineaţa, înainte să se încălzească, mai aleargă puţin la amiază şi apoi aleargă iarăşi mult timp seara. Mai puţin în ziua în care îl silesc să vină cu mine la muzeul dedicat fraţilor Wright din Kill Devil Hills. Am fost aici cu familia, când

eram mică, înainte să se fi născut Kitty, dar eram prea mică atunci ca să urc până la monument. Mergem până în vârf şi admirăm peisajul.

Toată săptămâna, Peter a fost, ca întotdeauna, o companie plăcută şi cuceritoare, mai ales de faţă cu alţii – a avut mereu pe chip un zâmbet relaxat, mereu a fost primul care a propus câte o activitate, câte un joc. Dar faţă de mine a fost distant. Adică, chiar şi când e aici, lângă mine, am senzaţia că e altundeva, departe. Că nu se poate ajunge la el. Am mai încercat să abordez subiectul legat de tatăl lui, dar el nu face decât să ia problema în râs. N-a mai zis nimic nici despre vizita mea în Coreea.

În fiecare seară se organizează câte o petrecere la una dintre vile – mai puţin la a noastră. Noi nu suntem niciodată gazde, pentru că Pammy îşi face griji că ne-am putea pierde banii de garanţie. E frumos faptul că diversele grupuri petrec timp împreună cum n-au făcut în liceu. Gândul că totul s-a terminat ne dă un sentiment de eliberare. N-o să mai fim niciodată laolaltă cum suntem acum, aşa că de ce nu? În spiritul ăsta, Chris se combină cu Patrick Shaw, un tip din clubul de animaţie al lui Josh.

În seara asta, petrecerea e la vila lui Peter. N-am idee cum o să-şi ia înapoi garanţia, pentru că vila e o paragină nisipoasă: unul dintre fotoliile de paie de pe prispă e rupt, peste tot sunt împrăştiate doze de bere şi cineva s-a aşezat pe canapeaua bej din camera de zi înfăşurat într-un prosop portocaliu ud şi acum e o pată mare portocalie în mijlocul canapelei. Îmi croiesc drum prin bucătărie şi-l văd pe John Ambrose McClaren scotocind frigiderul.

Înlemnesc. Peter a avut până acum o stare atât de imprevizibilă; nu ştiu ce-o să facă atunci când o să-l vadă pe John la el, la vilă.

Încerc să mă hotărăsc dacă ar trebui să merg după Peter şi să-i spun că John e aici când, deodată, John îşi

iţeşte capul de după uşa de la frigider. Are în mână un morcov şi-l ronţăie.

— Bună! M-am gândit că poate am să te văd pe-aici.

— Bună! spun eu vesel, de parcă nu m-aş fi gândit să ies tiptil din cameră înainte să mă vadă.

Mă duc la el şi John mă îmbrăţişează cu un braţ, pentru că încă ţine morcovul în cealaltă mână.

— L-ai văzut pe Peter? îl întreb eu. Asta e vila în care stă el.

— Nu, noi tocmai am ajuns.

John pare bronzat, părul îi e decolorat de soare şi poartă o cămaşă uzată cu pătrăţele albe şi albastre şi pantaloni scurţi kaki.

— Tu unde stai?

— Foarte aproape. Tu?

— Avem o vilă la Duck.

Zâmbeşte şi apoi îmi oferă morcovul lui.

— Vrei o gură?

Încep să râd.

— Nu, mersi. Aşadar, unde te-ai hotărât să mergi la facultate?

— La William & Mary. John îşi ridică mâna ca să batem palma: Deci o să ne vedem acolo, aşa-i?

— De fapt... eu mă duc la Chapel Hill. Am fost mutată de pe lista de aşteptare.

John cască gura.

— Vorbeşti serios? E grozav! Mă trage spre el şi mă strânge în braţe: E minunat! De fapt, e locul perfect pentru tine. O să-ţi placă la nebunie!

Privesc spre uşa de la bucătărie, gândindu-mă la o cale de a părăsi în mod discret conversaţia, moment în care Peter intră în cameră cu o bere în mână. Se opreşte brusc când ne vede. Eu simt o durere stânjenitoare în inimă, dar el doar zâmbeşte larg şi strigă:

— McClaren! Ce faci, frate?

Fac o chestie de băieţi, se trag unul spre celălalt şi apoi pur şi simplu se ciocnesc cumva între ei. După ce se despart, privirea lui Peter zăboveşte asupra morcovului din mâna lui John. În fiecare zi, Peter şi-a făcut câte o băutură cu proteine din morcov şi mure şi sunt convinsă că nu-i convine că John i-a luat unul. A numărat precis câţi morcovi îi mai trebuie până la sfârşitul săptămânii.

— Lara Jean tocmai îmi spunea că a intrat la UCN, spune John, sprijinindu-se cu spatele de tejghea. Sunt atât de gelos!

— Da, mereu ţi-ai dorit să mergi acolo, nu?

Peter încă e cu ochii la morcov.

— Încă din copilărie. A fost prima mea alegere.

John îmi dă un ghiont jucăuş.

— Fata asta s-a furişat înăuntru ca o hoaţă în toiul nopţii. Mi-a furat locul de sub nas.

Zâmbesc şi spun:

— Îmi pare rău.

— Nici vorbă, glumeam şi eu.

John muşcă din morcov.

— S-ar putea să mă transfer totuşi. Mai vedem.

Peter îşi petrece braţul în jurul taliei mele şi ia o gură de bere.

— Ar fi bine. Am putea merge cu toţii la vreun meci de-al echipei Tar Heels.

A spus-o pe un ton destul de amabil, dar eu simt încordarea ascunsă.

Nici lui John nu-i scapă.

— Sigur, spune el.

Apoi curăţă restul de morcov şi aruncă în chiuvetă capătul.

— Vreau s-o cunoaşteţi pe prietena mea, Dipti. E pe undeva pe-aici.

Îşi scoate telefonul din buzunar şi-i scrie un mesaj. Ne găseşte încă stând degeaba. E mai înaltă ca mine, cu o siluetă de sportivă, cu părul negru, până la umeri, şi cu pielea de culoare închisă, o fi indiancă. Are un zâmbet alb, frumos şi o gropiţă. Poartă un costum dintr-o bucată, ca o salopetă, dintr-un material alb, mătăsos, şi sandale. Regret hotărârea mea de a îmbrăca un tricou UVA de-al lui Peter şi blugi scurţi, decupaţi. Facem cunoştinţă, după care ea se suie pe tejghea şi spune:

— Şi cum v-aţi cunoscut?

— McClaren era prietenul meu cel mai bun la gimnaziu, spune Peter. Ceilalţi obişnuiau să ne spună Butch Cassidy şi Sundance Kid[34]. Cine crezi că era Butch şi cine crezi că era Sundance Kid, Dipti?

Ea râde.

— Nu ştiu. N-am văzut filmul ăla.

— Butch era personajul principal.

Peter se arată pe sine.

— Şi Sundance Kid ăsta – arată spre John –, el era secundul lui.

Peter izbucneşte în râs, iar eu simt o durere interioară, dar John clatină din cap într-un mod prietenos. Peter îl apucă pe John de biceps.

— Măi, da' tu ai mai tras de fiare? Şi către Dipti: Puştiul ăsta avea înainte braţe ca nişte spaghete şi citea toată ziua şi acum uite cum a ajuns. E un armăsar.

— Hei, să ştii că încă citesc, spune John.

— Când eu şi Peter am fost prima oară împreună, am crezut că poate nu ştia să citească, spun eu şi John râde ţinându-se de burtă.

Peter râde şi el, dar nu cu atâta poftă cu care a râs adineauri.

---

[34] Numele a două personaje, spărgători de bănci, dintr-un film din 1969 care le poartă numele (*N.t.*).

Când se face târziu, Peter spune că aş face bine să rămân peste noapte, pur şi simplu, în loc să mă întorc la vila mea. Eu refuz, pentru că n-am periuţa de dinţi la mine şi nici celelalte obiecte ale mele, dar, sincer, sunt doar supărată pe el pentru atitudinea pe care a avut-o faţă de John.

În drum spre vila mea, Peter spune:

— Dipti pare o fată de treabă. Bravo lui McClaren! Dar mă îndoiesc că o să rămână împreună. Probabil că o să se viziteze o dată şi apoi o să se despartă înainte de Crăciun, în cel mai bun caz.

Mă opresc din mers.

— E o afirmaţie cam urâtă.

— Ce e? Spun ce gândesc, atâta tot.

Mă întorc cu faţa la el şi vântul sărat de plajă îmi zburleşte părul în faţă.

— Bine, dacă tot „spui ce gândeşti”, atunci poate că aşa am să fac şi eu.

Peter ridică din sprâncene şi aşteaptă să vorbesc mai departe.

— Te-ai purtat foarte urât în seara asta. Nesiguranţa nu-ţi stă bine, Peter.

— Eu?

Peter scoate un sunet batjocoritor.

— Nesigur? În ce privinţă? În privinţa lui McClaren? Hai, lasă-mă! N-ai văzut cum a dat buzna în frigiderul meu şi mi-a mâncat morcovii?

Pornesc iarăşi, cu pasul mai grăbit.

— Cui îi pasă de morcovii tăi?

Peter mă ajunge din urmă alergând uşor.

— Ştii bine că mă străduiesc să-mi intru în formă pentru lacrosse!

— Eşti ridicol, ştiai?

Ne aflăm în faţa vilei mele. Chiar te poţi deplasa repede de colo colo când mergi supărată.

— Noapte bună, Peter!

Mă răsucesc pe călcâie şi pornesc în sus, pe trepte, iar Peter nu încearcă să mă oprească.

34

A doua zi dimineaţă, când mă trezesc, nu-mi dau seama dacă eu şi Peter suntem certaţi. Episodul de aseară pare că a fost o ceartă, doar că nu ştiu sigur dacă e supărat pe mine sau dacă eu ar trebui să fiu supărată pe el. E un sentiment tulburător.

Nu vreau să fiu supărată pe el. Plec în Coreea pe 1 iulie. N-avem timp de dispute stupide din cauza unor morcovi şi din cauza lui John Ambrose McClaren. Fiecare secundă pe care o mai putem petrece împreună e preţioasă.

Mă hotărăsc să-i fac friganele drept ofertă de pace. Mâncarea lui preferată la micul dejun, după gogoşi, sunt friganelele. Găsesc o cutie de zahăr în dulăpiorul din bucătărie, lapte, o jumătate de franzelă, vreo două ouă, dar nu şi scorţişoară. Scorţişoara e esenţială.

Iau cheile de la maşina lui Pammy şi merg până la mica piaţă din apropierea vilei noastre, de unde cumpăr o cutie de scorţişoară, unt, o duzină de ouă şi încă o franzelă albă, pentru că m-am gândit că aş putea la fel de bine să fac friganele pentru toată vila lui Peter. În ultima clipă, adaug şi o pungă de morcovi.

Toată lumea de la vila lui încă doarme şi locul arată chiar mai rău decât în seara anterioară. Sunt sticle de bere peste tot, pungi de chipsuri împrăştiate, pantaloni scurţi

de plajă lăsaţi la uscat pe mobilier. În chiuvetă sunt adunate teanc vasele murdare şi sunt nevoită să spăl un bol şi o spatulă năclăită cu ou vechi, ca să mă pot pune pe gătit.

Pentru că pâinea e proaspătă, primele friganele se fac bucăţi în amestecul de ouă, dar la a treia încercare mă prind cum se face, înmoi pâinea numai câteva secunde înainte s-o pun în tigaie.

Băieţii încep să apară la parter şi eu fac friganele în continuare. De fiecare dată când gustările ajung să fie pe sfârşite, fac altele. Peter e ultimul care coboară şi, când îi ofer o felie, una dintre cele bune, crocante, el clatină din cap şi spune că mai bine n-ar mânca, din cauza dietei. Nu mă priveşte în ochi când o spune. Pur şi simplu, nu vrea să mănânce ceva făcut de mine.

După micul dejun, mă hotărăsc să nu mai stau şi, din nou, Peter nu încearcă să mă oprească. Mă întorc cu maşina înapoi la vila noastră şi o trezesc pe Chris, care încă e îmbrăcată în hainele de aseară.

— Ţi-am pregătit o friganea la parter, îi spun.

I-am adus felia pe care o păstrasem pentru Peter.

În acea seară se organizează o petrecere cu gătit la o vilă situată la câteva străzi distanţă de a noastră. Noi aducem vase cu salată de cartofi de culoare galben-neon şi toate sticlele de vin cu fructe care ne-au rămas. Din moment ce e ultima seară, golim frigiderul.

Stau pe terasă şi port o conversaţie cu Kaila şi Emily Nussbaum, una dintre prietenele lui Genevieve. Abia am apucat s-o văd pe Genevieve toată săptămâna, pentru că a venit cu prietenele ei de la biserică şi în vila ei se află un amestec de oameni de la alte licee.

Emily mă întreabă:

— Tu şi Kavinsky chiar rămâneţi împreună?

În clipa de faţă? N-am idee, din moment ce abia ne-am spus două vorbe toată seara. Fireşte că nu asta-i spun lui Emily. Orice i-aş spune ei ar ajunge imediat la urechile lui Genevieve. O fi trecut Gen peste problema noastră, dar cu siguranţă s-ar bucura dacă ar afla că sunt certată cu Peter. Îi spun:

— Da, rămânem împreună. UCN nu e atât de departe de UVA.

Kaila bea cu paiul din romul ei cu cola dietetică şi se uită la mine cu coada ochiului.

— Ştii, eşti o fată interesantă, Lara Jean. La început pari timidă şi cam copilăroasă, dar, de fapt, eşti foarte încrezătoare. E un compliment, să ştii.

— Mersi, spun eu.

Când cineva îţi face complimente, nu cred că e nevoie să ţi-o spună; probabil că ar trebui să fie evident pentru persoana căreia i se fac. Sorb din băutura pe care mi-a făcut-o Chris şi aproape c-o scuip, pentru că a făcut-o atât de tare! A zis că se numeşte Shirley Temple pentru oameni mari, nu ştiu ce-o fi însemnând şi asta.

— Îmi dau seama de ce te place Kavinsky, spune Kaila. Sper să vă iasă.

— Mulţumesc, spun eu.

Emily îşi pune picioarele pe scaunul meu şi spune:

— Dacă Blake s-ar despărţi de mine, mi-aş ieşi din minţi. Aş fi cu totul distrusă.

— Ei bine, voi doi ţineţi unul la altul cu patimă. Probabil că o să vă căsătoriţi imediat după facultate.

— Nici gând, spune Emily, dar e evident că e încântată.

— Voi doi o să fiţi la aceeaşi facultate. E altceva. Kaila se uită la mine: Nu cred că aş fi vreodată în stare să am o relaţie la distanţă.

— De ce nu? întreb eu.

— Îmi place să-mi văd bărbatul în fiecare zi. Nu vreau să mă tot întreb ce face. Adică, bine, sunt o persoană posesivă? Da. Dar, în acelaşi timp, nu vreau să trebuiască să mă joc de-a recuperatul timpului la sfârşitul zilei. Trebuie să iau parte la viaţa lui de zi cu zi, şi el trebuie să ia parte la a mea.

Sfărâmă gheaţă între dinţi.

Asta s-a întâmplat între mine şi Margot când ea a plecat la facultate. Distanţa dintre noi s-a mărit treptat, ca apa mării care umple încet un vas, fără ca noi să ne dăm seama. Pe nesimţite, ajungi sub apă. Noi am răzbit, dar suntem surori. Surorile întotdeauna găsesc drumul care să le readucă împreună. Nu cred că e aceeaşi situaţie în cazul iubiţilor. Gândul că ni s-ar putea întâmpla mie şi lui Peter mă umple de tristeţe. Cum vom evita finalul ăsta? Vorbind unul cu altul zi de zi? Vizitându-ne măcar o dată pe lună? A spus-o şi el – viaţa lui are să fie atât de aglomerată şi plină de lacrosse. Deja a început să se schimbe, cu dieta lui sănătoasă şi cu exerciţiile zilnice. Şi acum ne certăm şi noi nu ne certăm niciodată, nu cu adevărat. Nu ne-am certat niciodată atât de grav, încât să nu ne putem răscumpăra greşelile. Deci acum ce vom face? Cum vom negocia acest următor pas?

Mai stau câteva minute şi, când Emily şi Kaila încep să dezbată dacă ar trebui sau nu să se înscrie în vreo asociaţie de fete, eu dispar pe nesimţite ca să-l găsesc pe Peter. Gândindu-mă la conversaţia asta şi la cearta de aseară, nu vreau decât să-l am lângă mine, atâta timp cât încă ne aflăm în acelaşi loc. Îl găsesc stând degeaba, alături de o gaşcă de tipi care fac un foc de tabără. Deja îmi pare atât de distant şi vreau atât de mult ca situaţia dintre noi să fie iarăşi normală! Iau o gură mare din Shirley Temple-ul meu pentru oameni mari, ca să-mi fac curaj. Ni

se întâlnesc privirile şi mimez: *Vrei să mergem?* El dă din cap. Mă îndrept spre intrarea în vilă, iar el vine după mine.

Sorb iarăşi din Shirley Temple-ul meu pentru oameni mari, moment în care Peter mă întreabă:

— Ce bei?

— Ceva ce mi-a făcut Chris.

Ia paharul de plastic roşu din mâna mea şi-l aruncă la gunoi la ieşirea din vilă.

În plimbarea până la vila mea păstrăm tăcerea în mare parte, se aud doar valurile oceanului. Cred că niciunul dintre noi nu ştie ce să spună, pentru că ştim amândoi că problema noastră, oricare ar fi ea, n-are legătură cu John Ambrose McClaren, şi nici cu morcovii.

Înaintând de-a lungul străzii, îl aud pe Peter şoptind:

— Mai eşti supărată din cauza serii trecute?

— Nu.

— OK, bine, spune el. Am văzut în frigider morcovii pe care i-ai cumpărat. Îmi pare rău că n-am mâncat din friganelele tale.

— De ce n-ai mâncat totuşi? E limpede că n-a fost vorba de dieta ta.

Peter se freacă la ceafă.

— Nu ştiu ce-am avut. Pur şi simplu, am o stare ciudată în ultimul timp.

Îi caut chipul; faţa îi e ascunsă de întuneric.

— Mai avem doar puţin timp până când plec în Coreea. Hai să nu-l irosim.

Atunci îmi strecor mâna printre degetele lui şi el mi-o strânge.

Vila e complet părăsită, e prima oară când o văd aşa de o săptămână întreagă încoace. Toate celelalte fete încă sunt la petrecere, mai puţin Chris, care s-a întâlnit întâmplător cu cineva pe care-l cunoaşte de la Applebee’s.

Urcăm scările şi mergem în dormitorul meu şi Peter se descalţă şi se bagă în patul meu.

— Vrei să vedem un film? întreabă el, întinzându-şi braţele sub cap.

Nu, nu vreau să văd niciun film. Deodată, inima îmi palpită, pentru că ştiu ce vreau să fac. Sunt pregătită.

Mă aşez lângă el, pe pat, iar el spune:

— Sau am putea să începem un serial nou...

Îmi apăs buzele de gâtul lui şi simt cum i se măreşte pulsul.

— Dacă nu ne-am uita la niciun film, la niciun serial? Dacă am... face altceva?

Mă uit la el cu subînţeles.

Tresare de surprindere:

— Cum, adică chiar acum?

— Da.

Acum. Simt că acum e momentul potrivit. Încep să-l sărut uşor de-a lungul gâtului, în jos.

— Îţi place?

Simt când înghite în sec.

— Da.

Mă împinge uşor de lângă el, ca să-mi poată privi chipul.

— Hai să ne oprim o clipă. Nu pot să gândesc limpede. Eşti beată? Ce a pus Chris în băutura aia pe care ţi-a dat-o?

— Nu, nu sunt beată!

Avusesem o oarecare senzaţie de căldură în interior, dar drumul până acasă m-a dezmeticit cu totul. Peter încă se uită la mine fix.

— Nu sunt beată. Jur!

Peter înghite greoi şi ochii lui îmi caută privirea.

— Eşti sigură că vrei să facem asta acum?

— Da, spun eu, pentru că sunt sigură cu adevărat. Dar mai întâi ai putea să pui Frank Ocean?

Îşi scoate telefonul şi după câteva clipe începe bătaia ritmică, iar vocea melodioasă a lui Frank cuprinde încăperea. Peter începe să se agite cu nasturii de la cămaşa lui, apoi se dă bătut şi începe să-mi ridice tricoul, iar eu icnesc:

— Stai!

Peter se sperie atât de tare, încât sare de lângă mine.

— Ce-i? Ce e?

Ţâşnesc de pe pat şi încep să scotocesc în valiză. N-am pe mine setul meu special de sutien şi chiloţi; port sutienul meu obişnuit, de zi cu zi, de culoare cappuccino, cu marginile roase. Nu se poate să-mi pierd virginitatea purtând cel mai urât sutien pe care-l am.

— Ce faci? întreabă el.

— Aşteaptă o secundă!

Fug la baie şi-mi schimb sutienul şi chiloţii vechi cu setul dantelat. Apoi mă spăl pe dinţi şi-mi cercetez chipul în oglindă. A sosit momentul. Eu, Lara Jean Song Covey, sunt pe cale să-i dăruiesc virginitatea lui Peter K.

Peter strigă:

— Totul e în regulă?

— Aşteaptă şi tu o secundă!

Să mă îmbrac înapoi cu celelalte haine sau să ies pur şi simplu doar în sutien şi chiloţi? Nu m-a mai văzut niciodată doar în sutien şi chiloţi. Ei bine, e pe cale să mă vadă dezbrăcată cu totul, aşa că ar fi momentul.

Ies din baie, ţinându-mi hainele la piept, ca pe un scut, şi, când Peter mă vede cu coada ochiului, privirea îi fuge la mine într-o clipă şi îşi dă imediat cămaşa jos. Simt că mi se înroşesc obrajii. Îmi îndes sutienul şi chiloţii în valiză şi apoi încep să cotrobăi prin ea până când găsesc pachetul de prezervative. Iau unul şi apoi mă urc iarăşi în pat şi mă învelesc.

— OK, acum sunt pregătită.

— Îmi place sutienul tău, spune Peter şi ridică încet pătura de pe mine.

— Mulţumesc.

Se apropie de mine şi-mi sărută pleoapele. Mai întâi pe cea din stânga, apoi pe cea dreaptă.

— Ai emoţii?

— Puţin.

— Nu trebuie neapărat să facem ceva în seara asta, Covey.

— Dar vreau.

Îi arăt prezervativul şi Peter înalţă deodată sprâncenele.

— E din trusa de la tata. Ţii minte, ţi-am spus că mi-a dăruit o trusă de contraceptive.

Îmi ia prezervativul din mână, mă sărută pe gât şi spune:

— Am putea să nu vorbim despre tatăl tău în momentele astea?

— Sigur, spun eu.

Peter se ridică deasupra mea. Inima îmi zvâcneşte în piept, după cum se întâmplă de fiecare dată când sunt aproape de el, dar, de data asta, şi mai puternic, pentru că toate sunt pe cale să se schimbe. Mă îndrept cu el într-un loc unde n-am mai fost niciodată. Peter are grijă să-şi lase greutatea pe antebraţe, ca să nu mă strivească, dar pe mine nu mă deranjează apăsarea trupului său pe trupul meu. Îşi trece mâna prin părul meu, aşa cum îmi place; buzele îi sunt calde. Amândoi respirăm precipitat.

Şi apoi, brusc, nu mă mai sărută. Deschid ochii şi-l văd aplecat asupra mea, încruntat.

— Faci asta din cauza certei de aseară? Pentru că, să ştii, Covey...

— Nu-i din cauza certei. Vreau... vreau doar să mă simt aproape de tine.

Peter se uită la mine atât de intens, şi-mi dau seama că aşteaptă să spun mai multe, să-i ofer cine ştie ce motiv deosebit. De fapt, e destul de simplu.

— Nu e ceva care mi-a venit pe loc. Vreau să fac sex cu tine pentru că te iubesc şi vreau să fii tu primul.

— Dar de ce eu?

— Pentru că... pentru că tu eşti prima mea iubire, aşa că cineva altcineva să fie?

Peter se dă la o parte de deasupra mea şi se ridică în capul oaselor; şi-a lăsat capul în mâini.

Mă ridic şi eu şi-mi înfăşor pătura în jur.

— Ce e?

Pare că trece o veşnicie până când zice în sfârşit ceva.

— Te rog, spune-o pur şi simplu.

Începe să mi se facă rău.

— Nu vreau s-o fac în momentul ăsta.

— De ce nu? şoptesc eu.

Nu se poate uita în ochii mei.

— Nu ştiu... am prea multe în minte. Antrenamentele de lacrosse, faptul că tata nu a venit la absolvire şi apoi am aflat că o să fii plecată toată vara.

— N-o să fiu plecată toată vara. Doar în iulie. O să mă întorc la sfârşitul lunii iulie! De ce te gândeşti acum la cum o să fie toată vara asta?

Peter clatină din cap.

— Am senzaţia că nu prea îţi pasă că o să pleci.

— Ştii bine că n-a fost alegerea mea! Tata m-a luat prin surprindere! Nu e drept, Peter.

Se uită la mine o clipă îndelungată.

— Şi cu UCN cum rămâne? Mai ai de gând să te transferi la UVA măcar? Când a fost vorba de William & Mary, aveam un motiv să fiu sigur, dar acum nu mi se mai pare la fel.

Îmi umezesc buzele. Inima mi se zbate nestăvilit.

— Nu ştiu sigur. Poate că da? Dar poate că nu. UCN îmi pare o facultate atât de diferită!

— Da, ştiu. E evident.

— N-o spune de parcă ar fi un lucru rău! Ai vrea mai curând să mă duc undeva unde o să fiu nefericită?

— Fericită pentru moment, mă corectează el.

— Peter!

— Fii serioasă, Lara Jean! Chiar ai o părere atât de proastă despre mine?

— Nu. Doar că... nu înţeleg de ce te porţi aşa. Vreau măcar să merg la UCN cu inima deschisă. Vreau să fiu deschisă de dragul meu.

Ochii mi se umplu de lacrimi şi îmi vine greu să vorbesc.

— Şi cred că şi tu ar trebui să vrei acelaşi lucru, pentru binele meu.

Peter tresare, ca şi cum l-aş fi lovit. Patul e mic, dar în clipa asta am senzaţia că Peter e atât de departe de mine! Mă doare inima şi vreau să mă apropii de el. Dar nu pot.

Îşi pune cămaşa înapoi, în tăcere.

— Cred că o să plec, spune el.

Se ridică, iese pe uşă şi pleacă. Aştept să se închidă uşa de la intrare şi abia apoi încep să plâng.

35

Făcându-ne bagajele în dimineaţa aia, mă tot gândesc că Peter va veni să mă ducă acasă, dar nu vine, şi nici eu nu-l sun. Mă întorc în Virginia în maşină cu fetele.

Nu soseşte niciun semn de la Peter până a doua zi. Primesc un mesaj în care scrie:

Îmi pare rău pentru ce-am zis azi-noapte. M-am purtat ca un ticălos. Vom face relaţia să meargă, îţi promit! Trebuie să fac nişte treburi pentru mama, dar am putea să ne vedem mai târziu?

Îi scriu înapoi:

Da.

El îmi scrie înapoi:

Chiar îmi pare rău.
Te iubesc.

Dau să-i răspund: **Şi eu te iubesc**, dar atunci îmi sună telefonul. E numărul fix de la Peter de-acasă şi răspund nerăbdătoare:

— Şi eu te iubesc, spun eu.

De cealaltă parte se lasă o tăcere surprinsă şi se aude un râset scurt:

— Bună, Lara Jean! Sunt mama lui Peter.

Mi-e ruşine de moarte.

— A, bună ziua, doamnă Kavinsky!

Vrea să merg în vizită şi să stau puţin de vorbă cu ea. Spune că Peter nu e acasă, că vom fi doar noi două. Probabil că l-a trimis cu treburi în numele ei, ca să mă poată chema la ei. Ce pot să fac? Trebuie să mă duc.

Îmbrac o rochie de plajă galbenă şi îmi dau cu ruj, îmi perii părul şi pornesc spre casa lui Peter. Mama lui îmi deschide uşa cu un zâmbet pregătit dinainte; poartă o bluză din pânză cadrilată şi bermude.

— Intră, spune ea.

O urmez până la bucătărie, unde îmi spune:

— Lara Jean, ai vrea ceva de băut? Ceai rece?

— Sigur, spun eu şi iau loc pe un scaun.

Mama lui Peter îmi toarnă un pahar cu ceai rece dintr-un vas de plastic aburit. Îmi dă paharul şi-mi spune:

— Îţi mulţumesc că ai venit să ne vedem aşa, doar noi, fetele. De ceva timp îmi doresc să-ţi vorbesc despre ceva.

— Sigur, spun din nou.

Mă mănâncă pielea.

Îmi ia mâna în mâinile ei. Mâinile îi sunt reci şi uscate; pe ale mele le simt brusc umede.

— Peter a trecut prin multe şi a depus atât de multe eforturi! Sunt sigură că ştii cât de dezamăgit a fost pentru că tatăl lui nu a venit la festivitatea de absolvire.

Ochii ei îmi caută privirea şi eu dau din cap.

— Se preface că nu-i pasă, dar pe dinăuntru îl macină. Când s-a întors din *Săptămâna la plajă*, a început să-mi spună că se va transfera la UCN în anul al doilea. Ştiai?

Simt cum îmi năvăleşte sângele în obraji.

— Nu, nu ştiam. Nu... nu mi-a spus nimic despre asta.

Mama lui dă din cap, ca şi cum s-ar fi aşteptat.

— Dacă s-ar transfera, n-ar mai putea juca un an. Ar însemna să-şi piardă bursa de sportiv. Taxa de studiu în afara statului e foarte mare, după cum sunt sigură că ştii şi tu.

Chiar e. Tata spune că va fi bine, că Margot mai are doar doi ani de facultate şi că în cazul lui Kitty mai e mult până să-i vândă rândul. Dar ştiu că taxa e mare. Şi ştiu, chiar dacă nu vorbim despre asta, că tata câştigă mai mulţi bani decât mama lui Peter.

— Tatăl lui Peter a spus că vrea să contribuie şi el, dar pe tatăl lui nu ne putem bizui. Aşa că nu pot să apelez la el. Face o pauză discretă, apoi: Dar sper că pot să apelez la tine.

Spun imediat:

— Nu e nevoie să vă faceţi griji în privinţa mea. Am să-i spun lui Peter să nu se transfere în Carolina de Nord.

— Draga mea, îţi apreciez mult intenţia, sincer, dar nu în privinţa transferului îmi fac griji. Îmi fac griji pentru mentalitatea lui. Când are să meargă la UVA, va trebui să se concentreze. Se duce acolo ca să devină un student-atlet. Nu poate să meargă cu maşina în Carolina de Nord în fiecare weekend. Pur şi simplu, nu e o alegere practică. Amândoi sunteţi atât de tineri! Peter deja ia decizii importante pentru viaţa lui, în funcţie de dorinţele tale, şi cine ştie ce se va întâmpla între voi în viitor? Sunteţi adolescenţi. Viaţa nu decurge mereu aşa cum ne dorim... nu ştiu dacă Peter ţi-a spus asta vreodată, dar eu şi tatăl lui ne-am căsătorit când eram foarte tineri. Şi nu... n-aş vrea câtuşi de puţin să vă văd că faceţi aceleaşi greşeli pe care le-am făcut noi. Ezită un moment, reia: Lara Jean, îl cunosc pe fiul meu, n-o să renunţe la tine decât dacă întâi renunţi tu la el.

Clipesc.

— Ar face orice pentru tine. Asta e firea lui. E loial până-n măduva oaselor. Spre deosebire de tatăl lui. Doamna Kavinsky mă priveşte cu ochi compătimitori: Ştiu că ţii la Peter şi că-ţi doreşti să-i fie cât mai bine. Sper că te vei gândi la ce-am discutat. Ezită, apoi spune: Te rog să nu-i spui nimic din ce am vorbit. Peter s-ar supăra foarte tare pe mine.

Mă străduiesc să-mi regăsesc vocea.

— N-o să-i spun.

Mama lui Peter zâmbeşte luminos, uşurată.

— Eşti o fată bună, Lara Jean. Sunt convinsă că o să iei o hotărâre corectă.

Îmi loveşte uşor mâinile şi le dă drumul. Apoi schimbă subiectul şi mă întreabă despre nunta tatei.

Când mă întorc la maşină, cobor oglinda retrovizoare şi observ că obrajii încă îmi sunt rozalii. Am aceeaşi senzaţie pe care am avut-o în clasa a şaptea, când mama lui Chris

i-a găsit ţigările şi a crezut că fumaserăm amândouă. Am vrut să-i spun că nu era adevărat, dar n-am putut. N-am făcut decât să mă chircesc de ruşine. Aşa mă simt acum. Ca şi cum aş fi fi fost prinsă cu mâţa în sac.

A fost, oare, o naivitate să credem că eu şi Peter vom putea fi excepţia de la regulă? Oare mama lui Peter are dreptate? Chiar facem o greşeală uriaşă? Deodată, am senzaţia că toate deciziile pe care le luăm sunt atât de strâns legate de momentul prezent şi mi-e atât de teamă ca nu cumva să iau o decizie greşită!

Când ajung acasă, îi găsesc pe tata, pe Margot şi pe Kitty în camera de zi, dezbătând unde să mergem să luăm cina. E un subiect de discuţie atât de firesc pentru seara de joi, dar eu mă simt atât de straniu, parcă pământul îmi fuge de sub picioare şi am senzaţia că nu mai e stabil, pe când toţi din jurul meu vorbesc despre mâncare.

— Unde ai vrea să mergem, Lara Jean? mă întreabă tata.

— Nu prea mi-e foame, spun eu cu ochii în telefon.

Ce-am să-i spun lui Peter când o să mă sune? Să-i spun?

— Cred că o să rămân acasă.

Tata se uită la mine.

— Eşti bine? Te-a lovit vreo răceală? Eşti palidă la faţă.

Eu clatin din cap.

— Nu am nimic.

— Ce ziceţi de Seoul House? propune Margot. Chiar mi-e poftă de mâncare coreeană de ceva timp.

Tata ezită o clipă şi eu ştiu de ce. Trina nu prea are gusturi sofisticate când vine vorba de mâncare. Trăieşte doar cu cola dietetică şi pui prăjit; se aventurează uneori până la salata de varză şi cam atât. Când noi comandăm sushi, ea îşi ia doar rulouri maki de California şi creveţi prăjiţi. Nu mănâncă peşte deloc. Asta e, nimeni nu-i perfect.

— Trina nu prea se dă în vânt după mâncarea coreeană, spun eu, ca să nu fie nevoit tata s-o spună.

Îmi vibrează telefonul, dar e doar un e-mail de la departamentul de cazare de la UCN.

Margot spune, fără să-i vină să creadă:

— Vorbeşti serios?

— E puţin cam picantă pentru ea. Şi adaug imediat: Dar e bine şi aşa, îşi poate lua un hamburger cu carne de vită marinată şi orez fiert.

— Nici eu nu vreau mâncare coreeană, spune Kitty.

— Mergem la Seoul House, spune tata. Trina n-o să păţească nimic.

Imediat după ce tata se duce să facă rezervarea, îi spun lui Margot:

— N-o judeca pe Trina pentru că nu-i place mâncarea coreeană! N-are ce face dacă nu poate mânca lucruri picante.

Kitty intervine numaidecât:

— Da, n-o judeca.

Pe chipul lui Margot apare fugar o expresie jignită şi protestează:

— Dar n-am zis nimic!

— Ştim ce gândeai, spun eu.

Ştiu ce gândeşte, pentru că şi eu am avut cândva aceleaşi gânduri. Iar acum am ajuns în situaţia stranie în care trebuie să o apăr pe Trina pentru o hibă care şi mie mi se pare enervantă. Trina n-ar muri dacă şi-ar lărgi şi ea orizontul culinar.

— Totuşi, orez fiert? Serios?

— Ce mare scofală dacă nu-i place mâncarea coreeană? spune Kitty.

— Mâncarea coreeană e cea mai puternică legătură pe care o avem cu cultura coreeană, îi spune Margot. N-o să

mai mâncăm deloc mâncare coreeană numai pentru că nu-i place Trinei?

Margot nu aşteaptă să răspundem.

— Sper doar că-şi dă seama că, dacă se căsătoreşte cu tata, trebuie să accepte întregul tacâm, iar Coreea face parte din tacâmul ăsta.

— Margot, ştie asta, spun eu. Oricum, vara asta o să putem mânca preparate coreene în fiecare zi.

În fiecare zi din vara asta în care am să fiu departe de Peter.

— Aş fi vrut să vină şi tata şi Trina, spune Kitty.

— E mai bine aşa, spune Margot. Ce-ar putea să mănânce Trina în Coreea?

Glumeşte pe jumătate.

Kitty, care-l mângâie pe Jamie, n-o ia în seamă şi mă întreabă pe mine:

— Cine o să aibă grijă de Jamie Fox-Pickle şi de Simone cât o să fim plecaţi?

— Un îngrijitor de câini? propun eu.

Nu prea îmi vine să mă implic serios în discuţia asta. Sunt prezentă cu mintea doar pe jumătate. Nu pot să mă gândesc decât la Peter.

— Găsim noi o soluţie.

Margot se uită în jur, prin cameră. Privirea îi cade asupra fotoliului mare al Trinei.

— Casa asta pare deodată atât de mică! Nu e destul loc pentru toate catrafusele Trinei.

Kitty spune:

— Nu pare atât de mică atunci când nu eşti tu aici.

Rămân cu gura căscată.

— Kitty!

Tot sângele i se scurge din obraji lui Margot, după care pe faţă îi apar pete.

— Chiar am auzit bine?

Se vede că lui Kitty îi pare rău, dar îşi înalţă bărbia în stilul ei încăpăţânat, specific.

— Na, ziceam şi eu.

— Eşti o pramatie!

Margot reuşeşte să pronunţe cuvintele cu forţă, dar îi văd chipul când se întoarce şi porneşte în sus, pe scări, şi îmi dau seama că se duce în camera ei ca să poată plânge în intimitate.

Imediat ce pleacă, mă întorc spre Kitty.

— De ce i-ai spus aşa ceva?

I se scurg lacrimi din ochi.

— Uite-aşa! S-a purtat atât de răutăcios cu Trina şi n-are niciun motiv!

Îi şterg lacrimile cu dosul palmei. Şi mie îmi vine să plâng.

— Gogo se simte exclusă, asta-i tot. Noi o ştim pe Trina, pentru că am avut timp să o cunoaştem. Dar Margot n-o cunoaşte deloc. Şi încă ceva, Kitty: Gogo practic te-a crescut. Nu poţi să-i vorbeşti aşa.

Kitty bâiguie fără mare tragere de inimă:

— Cu tine pot să vorbesc aşa.

— E un caz aparte, şi ştii şi tu lucrul ăsta. Suntem mai apropiate ca vârstă.

— Adică vrei să zici că noi două suntem pe acelaşi nivel?

— Vreau să zic... nu. Eu şi Margot aproape că suntem pe acelaşi nivel, iar tu te afli pe nivelul inferior, pentru că eşti cea mai mică. Dar noi două suntem mai apropiate ca nivel decât sunteţi tu şi Margot. Încearcă şi tu să o înţelegi. Nu vrea să se simtă de parcă i-ar fi fost furat locul.

Kitty îşi lasă umerii.

— Dar nu i-a fost furat.

— Are nevoie de puţin sprijin, atâta tot. Fii înţelegătoare!

Kitty nu răspunde şi nu îşi înalţă capul, dar ştiu că mă ascultă.

— Totuşi, chiar *eşti* o pramatie.

Îşi înalţă imediat ochii şi sare la mine, iar eu încep să râd.

— Du-te sus şi cere-ţi iertare de la Gogo. Ştii bine că aşa trebuie să faci.

În acea seară, în camera mea, îmi dau pe unghii cu ojă verde, de culoarea mentei, pentru petrecerea de burlăciţă a Trinei, de mâine-seară, şi Margot stă întinsă în patul meu, cu ochii în telefon.

— Vrei să-ţi dau şi ţie cu ojă? întreb eu.

— Nu, nu-mi pasă, spune ea.

Oftez.

— Ascultă, nu trebuie să mai fii aşa supărată pe Trina. Ea şi tata se căsătoresc, Gogo.

Margot oftează.

— Nu e vorba doar de Trina. Trina e... Trina.

— Atunci care e problema?

Margot îşi muşcă limba, un gest pe care nu l-am mai văzut la ea de când era mică.

— Parcă m-am întors şi am descoperit o familie cu totul nouă, din care nu fac parte.

Aş vrea să-i spun că nu s-a schimbat nimic, că încă face parte din familie la fel de mult cum a făcut mereu, dar n-ar fi adevărat. Viaţa de aici a continuat fără ea, aşa cum va continua şi fără mine când am să plec în toamna asta.

Îi curge o lacrimă pe obraz.

— Şi mi-e dor de mama.

Mi se strânge gâtul.

— Şi mie.

— Aş vrea să fi cunoscut-o şi Kitty mai bine.

Margot oftează.

— Ştiu că sunt egoistă... dar cred că nu mi-am închipuit că tata s-ar mai căsători vreodată. M-am gândit că ar ieşi

la întâlniri, că ar avea o relaţie pe termen lung la un moment dat, poate, dar să se căsătorească?

Spun cu blândeţe:

— Nici eu nu m-am gândit, dar apoi, când ai plecat în Scoţia, nu ştiu... a început să aibă mai mult sens. Gândul că ar putea să aibă pe cineva.

— Ştiu. Şi e bine şi pentru Kitty.

— Cred că se gândeşte că Trina este a ei. Şi eu am relaţia mea cu Trina, dar în cazul lui Kitty a fost ceva deosebit la mijloc încă de la început.

— Doamne, parcă e un pitbull care stă pe lângă Trina! Margot râde cu un tremur în glas: Chiar o iubeşte.

— Ştiu că de asta te-ai supărat atât de tare pe tema mâncării coreene azi. Crezi că, dacă tata n-o să mai gătească mâncare coreeană, pentru că Trinei nu-i place, Kitty n-o să mai aibă acea legătură. Şi dacă uităm de Coreea, uităm de mama.

Lacrimi i se preling pe obraji şi şi le şterge cu dosul mânecii de la bluză.

— Dar n-o să uităm niciodată de Coreea şi n-o să uităm niciodată de mama. Bine?

Margot dă din cap şi inspiră adânc.

— Doamne, am plâns de două ori azi! Nu-mi stă deloc în fire.

Îmi zâmbeşte şi eu îi zâmbesc înapoi cât de luminos pot. Margot se încruntă.

— Lara Jean, e ceva cu tine? De ceva timp pari puţin... nu ştiu, melancolică, de când te-ai întors din *Săptămâna la plajă*. S-a întâmplat ceva între tine şi Peter?

Vreau cu atâta disperare să-i spun totul, să-mi las întreaga povară pe umerii surorii mele mai mari, s-o rog să-mi spună ea ce să fac! Lucrurile ar fi atât de simple, doar de mi-ar spune ce să fac. Dar ştiu ce ar face Margot, pentru că ea a făcut-o deja.

Să nu fii genul de fată care se duce la facultate având deja iubit. Asta a spus mama mea. Asta a spus Margot.

36

Pentru petrecerea de burlăciţă a Trinei, Kristen a decis că tema serii va fi anii ’90, pentru că nimic nu i-a plăcut Trinei mai mult decât anii ’90, aşa că toată lumea trebuie să se îmbrace în haine care se purtau pe-atunci. Sincer, eu cred că singurul motiv din spatele temei ăsteia e faptul că Kristen vrea să poarte un maiou care-i ajunge până deasupra buricului, ca să-şi arate abdomenul bine făcut. Vine la noi acasă îmbrăcată într-un tricou albastru pe care scrie SKATER GURL şi în blugi largi, iar în păr şi-a făcut o cărare pe mijloc. S-a dat cu ruj de-un maro-închis, foarte mat.

Primul lucru pe care-l face e să pornească radioul pe un post cu muzică din anii ’90, care răsună în toată casa. Fetele se întâlnesc aici, iar băieţii (şi Kitty) se întâlnesc la restaurantul cu fripturi. Mă bucur, pentru că încă nu ştiu ce-am să-i zic lui Peter.

Încă ne pregătim. Eu aleg o rochie înflorată, largă în talie, în stil babydoll, pe care am găsit-o prin Etsy, şosete lungi până deasupra genunchilor, de culoare crem, şi ghete cu talpa groasă Mary Jane. Îmi perii părul şi-l adun în două cozi, moment în care Kristen urcă la etaj ca să ne inspecteze, având în mână un pahar de martini pe care scrie *Domnişoară de onoare,* cu litere roz, cursive.

— Vai, eşti drăguţă, Lara Jean! spune ea şi soarbe din cocteil.

Îmi strâng cozile.

— Îţi mulţumesc, Kristen, spun eu.

Mă bucur că am ales o ţinută care se ridică la înălţimea aşteptărilor. Mă gândesc la multe şi m-aş amărî foarte tare dacă aş da peste cap seara Trinei.

Kitty şi Margot sunt aşezate pe podea; Kitty îi dă unghiile lui Margot cu ojă neagră. Margot a ales calea grunge – o cămaşă lungă, din flanelă, blugi şi o pereche de ghete Doc Marten pe care le-am împrumutat de la Chris.

— Ce bei? o întreabă Kitty pe Kristen.

— Un Cosmopolitan. Mai am la parter, într-o sticlă de Sprite. Dar nu şi pentru voi.

La auzul cuvintelor ăstora, Kitty îşi dă ochii peste cap.

— Unde-i Tree?

— Face duş, îi spun eu.

Kristen îşi înclină capul într-o parte şi îşi mijeşte ochii la mine.

— Îţi lipseşte ceva.

Îşi lasă jos paharul, scotoceşte prin poşeta ei şi scoate un ruj.

— Dă-ţi cu ăsta!

— A... e culoarea pe care o porţi acum? întreb eu.

— Da! Se numeşte Toastul din New York. Era foarte la modă la vremea lui.

— Ăăă..., mă eschivez eu.

Kristen arată de parcă s-ar fi mânjit pe buze cu ciocolată Hershey’s Kiss, care apoi s-a uscat.

— Ai încredere în mine, spune ea.

— Mă gândeam să-mi dau cu ăsta.

Las jos peria de păr şi-i arăt un ruj roz-lucios.

— Nu purtau fetele de la Spice Girls un luciu de buze ca ăsta? Nu erau la modă în anii ’90?

Kristen se încruntă.

— Mai degrabă au fost la modă spre finalul anilor ’90 şi începutul anilor 2000, dar da. Cred că merge.

Arată cu rujul ei spre Margot.

— Dar ţie îţi trebuie ăsta. Ţinuta ta nu seamănă destul de mult cu hainele din anii ’90.

Priveşte în timp ce Kitty face ultimele retuşuri unghiilor lui Margot.

— Eu obişnuiam să folosesc un marker negru, spune Kristen. Nu ştiţi cât de norocoase sunteţi că aveţi de ales dintre atâtea opţiuni, fetelor. Noi eram nevoite să ne descurcăm cum puteam. Markere pentru culoarea neagră, corectoare White-Out pentru culoarea albă.

— Ce sunt alea, corectoare White-Out? o întreabă Kitty.

— Dumnezeule! Copii, nici măcar nu ştiţi ce sunt corectoarele White-Out?

Imediat ce Kristen se întoarce cu spatele ca să-şi ia cocteilul, Kitty îi arată dinţii şi şuieră încet.

— Te-am văzut în oglindă, spune Kristen.

— Voiam să mă vezi, îi dă replica Kitty.

Kristen o fixează cu privirea.

— Grăbeşte-te şi termină unghiile surorii tale, ca să mi le faci şi mie.

— Aproape că am terminat, spune Kitty.

După câteva minute, se aude soneria şi toate trei coboară la parter. O aud pe Kristen strigând:

— Răspundeţi voi la uşă, eu aduc băuturile!

Prietena Trinei din asociaţia de fete de la facultate e îmbrăcată într-o rochie fină, cu bretele, acoperită toată cu floarea-soarelui, şi pe dedesubt poartă un tricou, iar în picioare, ghete negre Mary Jane cu talpa groasă, care parcă ar fi ghete purtate de astronauţi. Prietena ei de la SoulCycle, Kendra, poartă o salopetă şi un maiou roz cu dungi, şi are un elastic de păr pe măsură, roz, voluminos. Multe dintre hainele cu care e îmbrăcată lumea sunt purtate şi de colegii mei de la liceu. Modele vestimentare chiar sunt ciclice.

Tema anilor ’90 a fost o alegere bună, pentru că Trina e încântată de toate astea.

— Ador rochia ta! îmi spune Kendra.

— Mulţumesc! spun eu. E vintage.

Tresare, cu adevărat îngrozită.

— *Dumnezeule*! Moda anilor ’90 e considerată vintage acum?

Trina spune:

— Da, fată. Anii ’90 sunt acum aşa cum sunt anii ’70 pentru noi.

Kendra se cutremură.

— Înfiorător! Am îmbătrânit?

— Suntem aproape senile, spune Trina, dar cu voie-bună.

În maşină, în drum spre barul karaoke, primesc un mesaj de la Peter – o poză cu el şi cu tatăl meu, amândoi îmbrăcaţi în costume, zâmbind larg. Inima îmi tresară când o văd. Cum pot să renunţ la un băiat ca ăsta?

La barul karaoke avem rezervată o cameră separată. Când chelneriţa trece pe la noi, Margot îşi comandă o margarita cu suc de rodii, iar Trina observă, dar nu spune nimic. Ce ar putea să spună? Margot e la facultate. Peste două luni, împlineşte douăzeci de ani.

— E bună? o întreb.

— E foarte dulce, spune ea. Vrei o gură?

Sigur că aş vrea o gură. Peter mi-a scris de două ori de la restaurantul de fripturi, întrebându-mă cum îmi merge seara, şi stomacul mi-e numai noduri. Mă uit pe ascuns la Trina, care face duet cu Kristen. Nu i-o fi zis nimic lui Margot, dar am senzaţia că mie mi-ar spune.

— În Scoţia, ai voie să bei de la optsprezece ani, spune Margot.

Iau repede o gură şi văd că e bună, picantă şi rece.

Între timp, fetele se uită prin listele de cântece, încercând să stabilească ce piese să pună. Regula serii e

că trebuie să punem numai muzică din anii ’90. E nevoie de timp înainte ca lumea să se încălzească, dar apoi băuturile încep să vină grămadă şi fetele strigă titluri de cântece, ca să fie trecute în aşteptare.

Urmează Michelle, o altă prietenă de-ale Trinei. Ea îngână:

— *There was a time, when I was so broken-hearted...*[35]

— Îmi place cântecul ăsta, spun eu. Cine-l cântă?

Kristen mă mângâie pe cap cu indulgenţă.

— Aerosmith, copila mea dragă. Aerosmith.

Se ridică toate şi cântă Spice Girls.

Eu şi Margot cântăm *Womderwall* de la Oasis. Când mă aşez la loc, abia îmi trag sufletul.

Kendra, prietena Trinei de la SoulCycle, se leagănă pe ritm, indiferent ce cântec din anii ’90 ar cânta Trina şi Kristen la duet, cu paharul aburit de martini ridicat în aer. E de o culoare verde-acid.

— Ce bei, Kendra? o întreb.

— Martini de mere.

— Sună bine. Pot să gust?

— Sigur, gustă! Aroma de fructe e atât de puternică, întrucât nici nu se simte alcoolul.

Iau o gură micuţă, ca de rândunea. Chiar că e dulce. Are gust de Jolly Rancher.

Când se termină cântecul lui Kristen şi al Trinei, se prăbuşesc pe canapea, lângă mine, şi Kendra sare ca să cânte o piesă de-ale lui Britney Spears.

Kristen are limba împleticită:

— Vreau doar să rămânem apropiate, ştii? Să nu devii plictisitoare. Să nu te transformi deodată în mamă, bine? Adică ştiu că trebuie să fii mamă, dar vreau să zic să nu devii o mamă *mamă*.

---

[35] „A fost o vreme în care inima mi-era frântă...” (*N.t.*).

— N-am să devin o mamă *mamă*, spune Trina pe un ton împăciuitor. Niciodată n-aş putea să devin o mamă *mamă*.

— Trebuie să-mi promiţi că ai să vii în continuare la *Miercurea cu vin*.

— Promit!

Kristen suspină.

— Te iubesc atât de mult, fată!

Şi Trina are lacrimi în ochi.

— Şi eu te iubesc!

Martini-ul Kendrei stă pur şi simplu pe masă, nimeni nu-l bagă în seamă. Iau încă o gură când nu se uită nimeni, pentru că are un gust atât de bun! Apoi încă una. Când mă observă Trina, am terminat deja paharul. Ridică din sprâncene:

— Cred că te-ai distrat puţin cam *prea mult* în *Săptămâna la plajă*.

— Abia dac-am băut în *Săptămâna la plajă*, Trina! mă plâng eu. Mă încrunt: Se zice „băut” sau „băout”?

Trina pare alarmată.

— Margot, cumva sora ta e beată?

Ridic mâinile.

— Gaşcă, gaşcă, nici măcar nu am băut!

Margot se aşază lângă mine şi-mi cercetează ochii.

— E beată.

N-am mai fost beată în viaţa mea. Sunt beată în momentul ăsta? E drept, mă simt foarte relaxată. Aşa te simţi când eşti beată, îţi simţi membrele moi şi cam ca mătasea?

— Tatăl tău o să-mi ia gâtul, spune Trina suspinând. Tocmai au lăsat-o pe Kitty acasă. Trebuie să ajungă în orice clipă. Lara Jean, bea multă apă. Dă paharul ăsta pe gât. Mă duc să iau încă o cană.

Când se întoarce, după câteva minute, e urmată de băieţi. Îmi aruncă o privire cu un avertisment: *Să nu arăţi*

că eşti beată, mimează spre mine. Eu îi fac semn să aibă încredere în mine. Apoi sar în picioare şi-mi împletesc braţele în jurul lui Peter.

— Peter! strig eu pe deasupra muzicii.

Arată atât de drăguţ în cămaşa lui cu gulerul încheiat în nasturi şi cravata! Atât de drăguţ, încât îmi vine să plâng. Îmi îndes faţa în gâtul lui ca o veveriţă.

— Mi-a fost atât, dar atât de dor de tine!

Peter se uită la mine.

— Eşti beată?

— Nu, am luat doar vreo două guri. Două băuturi.

— Trina ţi-a dat voie să bei?

— Nu, chicotesc eu. Am băut pe ascuns.

— Am face bine să plecăm de-aici, înainte să te vadă tatăl tău, spune Peter, privind în jur alarmat.

Tata se uită cu Margot printr-un catalog de cântece, iar Margot îmi aruncă o privire ca şi cum ar zice: *Vino-ţi în fire!*

— Un suflet viu nu-i afectat de ceea ce nu ştie!

— Hai afară în parcare, ca să stai puţin la aer curat, spune el şi mă ia cu braţul pe după umeri şi mă împinge spre uşă şi apoi prin restaurant.

Ajungem afară şi mă clatin uşor pe picioare. Peter se străduieşte să nu zâmbească.

— Eşti beată.

— Se pare nu că ţin la băutură!

— Că *nu* ţii la băutură.

Mă ciupeşte de obraji.

— Corect! Nu că ţin la băutură. Vreau să spun... că nu ţin la băutură.

De ce e atât de amuzant? Nu mă pot opri din râs. Dar atunci observ cum se uită la mine, cu o asemenea tandreţe, şi încetez. Nu-mi mai vine să râd. Îmi vine să plâng. Priviţi cum a organizat o petrecere de burlăciţă atât

de deosebită pentru tatăl meu! Priviţi în câte moduri mă iubeşte cu atâta atenţie. Trebuie să-l iubesc la rândul meu, la fel de mult. Nu ştiam ce aveam să fac până în momentul ăsta, dar acum ştiu.

— Vreau să-ţi spun ceva.

Mă îndrept brusc de spate şi-l lovesc din greşeală pe Peter în claviculă şi-l fac să tuşească.

— Scuze. Uite ce vreau să-ţi spun. Vreau ca tu să faci ce e corect să faci şi vreau ca eu să fac ce e corect să fac.

Are jumătate de zâmbet pe chip. Clatină din cap şi spune:

— Despre ce tot vorbeşti, Covey?

— Vorbesc despre... nu cred că ar trebui să avem o relaţie... o relaţie la distanţă.

Zâmbetul îi piere.

— Poftim?

— Cred că trebuie să faci toate lucrurile pe care trebuie să le faci la UVA, de exemplu, să joci lacrosse şi să înveţi, iar eu trebuie să fac ce trebuie să fac la UCN şi, dacă încercăm să rămânem împreună, toate se vor nărui, pur şi simplu. Aşa că nu putem. Nu putem, pur şi simplu nu putem.

Peter clipeşte şi chipul îi devine stană de piatră.

— Nu vrei să rămânem împreună?

Clatin din cap şi durerea de pe chipul lui mă deşteaptă.

— Vreau să faci ce trebuie să faci. Nu vreau să faci ceva pentru mine. Pentru UVA ai depus atâta efort, Peter. Acolo trebuie să fii. Nu la UCN.

Se face tot mai alb.

— Ai vorbit cu mama mea?

— Da. Adică nu...

Maxilarul îi tresare.

— Am priceput. Nu e nevoie să mai zici nimic.

— Stai, ascultă-mă, Peter...

— Nu, nu-i nevoie, mi-e bine. Ca să ştii şi tu, n-am vorbit foarte serios când am adus vorba de UCN în discuţia cu mama. Nu era nimic stabilit. Am zis-o şi eu. Dar e OK dacă nu vrei să vin.

Se depărtează de mine şi dă să plece, iar eu îl apuc de braţ ca să-l opresc.

— Peter, nu asta spun! Îţi spun că, dacă ai renunţa la tot ce ai obţinut la UVA, ai ajunge să mă deteşti.

Peter spune pe un ton sec:

— Opreşte-te odată, Lara Jean! Se vedea de la o poştă că o să ajungem aici. De când te-ai hotărât să te duci la UCN, ţi-ai tot luat rămas-bun de la mine.

Braţul îmi cade în lături.

— Ce înseamnă asta?

— Pentru început, albumul-colaj. Ai spus că l-ai făcut ca să-mi amintească de noi. De ce mi-ar trebui ceva care să-mi amintească de noi, Lara Jean?

— Nu în ideea asta ţi l-am dat! Mi-a luat luni întregi să fac albumul ăla. Dai vina pe mine pentru toate, dar, de fapt, tu eşti cel care mă tot ţine la distanţă. Te porţi aşa încă de când cu *Săptămâna la plajă*!

— Bine, hai să vorbim despre ceea ce s-a petrecut în noaptea aia în *Săptămâna la plajă*.

Simt că-mi năvăleşte sângele în obraji, în timp ce se uită la mine cu o provocare în privire.

— În noaptea aia în care ai vrut să facem sex, parcă încercai să legi toată povestea asta cu o fundă. Ca şi cum ai fi vrut să mă pui în... în cutia ta de pălării. Ca şi cum mi-aş fi jucat rolul în prima ta poveste de dragoste şi acum puteai să treci la capitolul următor.

Simt că ameţesc, nu mă mai ţin picioarele. Peter, pe care credeam că-l înţeleg atât de bine!

— Îmi pare rău că asta ai înţeles, dar nu asta voiam să fac. Nici vorbă!

— E clar că asta voiai să faci, pentru că şi în clipa asta o faci. Nu-i aşa?

E vreun adevăr ascuns în ceea ce zice, poate unul cât de mic? E adevărat că n-aş vrea ca prima mea experienţă să fie cu altcineva. E adevărat că am simţit că Peter era persoana potrivită, pentru că e primul băiat pe care l-am iubit vreodată. N-am vrut s-o fac cu vreun băiat pe care l-aş fi cunoscut la facultate. Acel băiat o să fie un străin. Pe Peter îl ştiu de când eram copii. Oare încercam doar să închei un capitol?

Nu. Am făcut-o pentru că voiam s-o fac cu el. Dar, dacă aşa vede el lucrurile, poate că aşa e mai uşor.

Înghit în sec.

— Poate că ai dreptate. Poate chiar am vrut ca prima oară să fie cu tine ca să pot încheia capitolul liceului. Al nostru.

Peter înlemneşte. Văd durerea din privirea lui şi apoi chipul i se închide ca o casă abandonată, cu ferestrele zăbrelite. O ia din loc. De data asta, nu încerc să-l opresc. Spune peste umăr:

— Suntem OK, Covey. Nu-ţi face griji!

Imediat ce pleacă, mă aplec într-o parte şi vărs tot ce am băut şi am mâncat în seara asta. Stau aplecată şi vărs, moment în care Trina, tata şi Margot ies din barul karaoke. Tata aleargă la mine.

— Lara Jean, ce s-a întâmplat? Eşti bine?

— Sunt bine, sunt bine, bâigui eu, ştergându-mă la ochi şi la gură.

Tata se sperie şi face ochii mari.

— Ai băut?

Se uită incriminator la Trina, care mă mângâie pe spate.

— Trina, ai lăsat-o pe Lara Jean să bea?

— A luat câteva guri dintr-un martini cu suc de rodii. Va fi bine.

— Nu arată bine!

Trina se îndreaptă, frecându-mă în continuare pe spate.

— Dan, Lara Jean e o tânără femeie de-acum. Nu-ţi dai seama, pentru că tu încă o priveşti ca pe o fetiţă, dar s-a maturizat atât de mult de când o cunosc! Îşi poate purta singură de grijă.

Margot intervine.

— Tată, am lăsat-o să ia câteva guri din băutura mea – atât! Chiar nu rezistă deloc la alcool. Sinceră să fiu, ar trebui să exerseze înainte să meargă la facultate. Nu da vina pe Trina!

Tata se uită la Margot, apoi la Trina şi înapoi la Margot. Margot stă umăr la umăr cu Trina şi în momentul ăsta sunt solidare. Apoi se uită la mine şi zice:

— Aveţi dreptate. E numai vina Larei Jean. Intraţi în maşină.

În drum spre casă, mai oprim o dată ca să vomit din nou. Nu din cauza martini-ului cu rodii îmi vine să mor. E vorba de expresia de pe chipul lui Peter. De modul în care i s-a stins lumina din ochi. Durerea lui – dacă închid ochii, o pot vedea. Singura dată când i-am mai văzut expresia aia a fost atunci când tatăl lui n-a venit la festivitatea de absolvire. Şi acum, acea expresie apărută din cauza mea.

Încep să plâng în maşină. Suspine puternice, încât îmi tremură umerii.

— Nu plânge, spune tata oftând. Ţi-ai făcut probleme, dar nu atât de mari.

— Nu-i vorba de asta. M-am despărţit de Peter. Abia reuşesc să pronunţ cuvintele: Tată, dacă i-ai fi văzut expresia de pe chip! A fost... oribil.

Uluit, tata spune:

— De ce te-ai despărţit de el? E un băiat atât de cumsecade!

— Nu ştiu, suspin eu. Acum nu mai ştiu.

În noaptea asta am făcut alegerea corectă. Aşa e, ştiu sigur. A fost alegerea corectă să-l eliberez.

Văd viitorul, Peter. Pe calea asta am fi dat de inimi frânte. Nu pot s-o fac. E mai bine să ne despărţim cât încă ne vedem unul pe altul într-un fel anume.

37

Mă trezesc în toiul nopţii plângând şi primul meu gând e că vreau să dau timpul înapoi. Am făcut o mare greşeală şi vreau totul înapoi. Apoi plâng până când adorm la loc.

Dimineaţa îmi zvâcneşte capul şi acum sunt singura care varsă în baie, exact ca fetele din *Săptămâna la plajă*, doar că pe mine nu mă ţine nimeni de frunte. După aceea mă simt mai bine, dar zac o vreme pe podeaua din baie, în caz că mă copleşeşte alt val de greaţă. Adorm acolo şi, când mă trezesc, dau cu ochii de Kitty, care mă scuturã de braţ.

— Mişcă, trebuie să fac pipi, spune ea, trecând peste mine.

— Ajută-mă să mă ridic, spun eu.

Mă ajută cu chiu, cu vai să mă ridic pe picioare. Se aşază şi face pipi, iar eu îmi dau cu apă rece pe faţă.

— Du-te şi mănâncă nişte pâine prăjită, spune Kitty. O să-ţi absoarbă alcoolul din stomac.

Mă spăl pe dinţi şi cobor cu greu la bucătărie, unde tata prăjeşte ouă, iar Margot şi Trina mănâncă iaurt.

— Bună dimineaţa, soare! spune Trina zâmbind larg.

— Arăţi de parcă ar fi dat camionul peste tine, spune Margot.

— Ai fi fost pedepsită în prezent dacă n-ar fi fost nunta, spune tata, străduindu-se s-o facă pe severul, fără succes. Mănâncă nişte ouă-jumări!

La gândul ăsta îmi vine să vărs.

— Mai întâi, mănâncă puţină pâine prăjită, mă sfătuieşte Margot. O să absoarbă alcoolul.

— Asta a zis şi Kitty.

Trina mă arată cu lingura.

— Şi după ce mănânci un pic, poţi să iei două calmante. Niciodată să nu iei calmante pe stomacul gol. În curând o să te simţi mult ai bine.

— Nu mai beau niciodată, promit eu, iar Margot şi Trina îşi zâmbesc una alteia cu tâlc. Vorbesc serios!

Îmi petrec toată ziua în pat, cu luminile stinse şi cu draperiile trase. Vreau atât de mult să-l sun pe Peter! Să-l rog să mă ierte. Nici măcar nu mai ţin minte tot ce-am zis. Ţin minte ideea generală, dar am uitat detaliile precise. Singurul lucru pe care mi-l amintesc limpede, pe care n-am să-l uit niciodată, e expresia şocată de pe chipul lui şi mă urăsc pe mine însumi pentru că a apărut din cauza mea.

Cedez. Îi scriu. Numai cinci cuvinte.

Îmi pare atât de rău!

Văd punctele de suspensie care sunt la celălalt capăt al firului. Inima îmi zvâcneşte înnebunită de aşteptare. Dar răspunsul nu mai vine. Încerc să-l sun, dar apelul meu intră direct în căsuţa vocală şi închid. Poate că deja m-a şters din agenda telefonului, aşa cum a făcut cu tatăl lui. Poate că pur şi simplu... a încheiat.

38

Chris pleacă prima. Trece pe la noi în acea săptămână şi spune:

— Nu pot veni la nunta tatălui tău în weekendul ăsta. Plec mâine spre Republica Dominicană.

— *Poftim?*

— Ştiu. Îmi pare rău.

Nu pare câtuşi de puţin că-i pare rău; are un zâmbet larg pe chip.

— E o nebunie. S-a eliberat un post pentru mine la un eco-hotel şi nu pot să ratez ocazia asta. Şi în Republica Dominicană se vorbeşte spaniolă, nu?

— Da. Dar credeam că pleci în Costa Rica!

Ridică din umeri şi spune:

— A apărut cealaltă oportunitate, aşa că am sărit la ea.

— Dar... nu pot să cred că pleci atât de curând! Trebuia să pleci abia în august. Când te întorci?

— Nu ştiu... bănuiesc că aici e frumuseţea. Poate stau acolo şase luni sau poate că apare vreo altă ocazie şi mă duc în altă parte.

Clipesc.

— Atunci pleci definitiv?

— Nu *definitiv*. Doar pentru moment.

Ceva dinăuntrul meu mă convinge că pleacă definitiv. Nu pot să cred că are să se întoarcă peste un an ca să se ducă la Colegiul Comunitar Piedmont Virginia. Asta-i Chris, pisica fără stăpâni, care vine şi pleacă după cum pofteşte. Întotdeauna o să aterizeze pe picioruşele ei de pisică.

— Nu fi atât de tristă! Ai să te descurci şi fără mine. Îl ai pe Kavinsky.

Preţ de o secundă, nu mai pot să respir. Doar auzindu-i numele, parcă cineva îmi înfige un pumnal în inimă.

— Oricum, o să plecăm cu toţii în curând. Eu doar mă bucur că n-am să fiu lăsată în urmă.

Aşa i s-ar părea – dacă ar rămâne aici, dacă ar merge la un colegiu comunitar şi ar lucra în continuare la Applebee’s. Simt un val de bucurie, pentru că, în loc de asta, o să plece într-o aventură.

— Pur şi simplu, nu-mi vine să cred că pleci atât de curând.

Nu-i spun că eu şi Peter ne-am despărţit, că nu mai am pe nimeni acum. Ziua de astăzi nu se învârte în jurul meu şi al lui Peter; Chris e personajul principal, ea şi viitorul ei palpitant.

— Pot măcar să vin şi să te ajut să-ţi faci bagajele?

— Mi-am făcut deja bagajele! Nu-mi iau decât esenţialele. Geaca mea de piele, costumul bikini, câteva cristale.

— N-ar trebui să-ţi iei tenişi şi mănuşi de lucru şi altele de genul ăsta, pentru orice eventualitate?

— Am să port tenişi în avion şi o să-mi cumpăr de acolo tot ce-mi trebuie. Asta înseamnă aventură. Îţi faci bagaje uşoare şi rezolvi restul pe parcurs.

Am crezut că vom avea mai mult timp, eu şi Chris, împreună în dormitorul meu, povestindu-ne secrete până noaptea târziu, mâncând chipsuri în pat. Am vrut să ne întărim prietenia înainte să plece: Lara Jean şi Chrissy, ca în vremurile bune.

Toate se încheie.

39

În această seară, înainte de nuntă, în timp ce torturile mele se răcesc pe tejgheaua din bucătărie şi toţi ai casei aranjează scaune de grădină afară, mă duc cu maşina până la Chris ca să-mi iau rămas-bun.

Imediat ce-mi deschide, spune:

— Nu te las să intri dacă ai de gând să plângi.

— Nu mă pot abţine. Am senzaţia că asta va fi ultima oară când o să te mai văd.

Îmi curge o lacrimă pe obraz. E ceva final în momentul de faţă. Ştiu asta sigur, pur şi simplu ştiu. Chiar dacă o să ne revedem, nu va mai fi ca acum. E un spirit neostoit. Sunt norocoasă că am avut-o alături atât cât a fost.

— Probabil că o să mă vezi săptămâna viitoare, când o să mă întorc cu avionul, glumeşte ea, iar în glasul ei se simte o urmă mică de emoţie.

Chris, cu toată lăudăroşenia şi bravura ei, are emoţii.

— Nici gând! Abia pleci. A sosit momentul, Chris.

Sar la ea şi o îmbrăţişez. Mă străduiesc să nu plâng.

— A început, se întâmplă.

— Ce anume?

— Viaţa!

— Eşti atât de sentimentală, spune ea, dar pot să jur că văd lacrimi în ochii ei.

— Ţi-am adus ceva, îi spun eu.

Scot cadoul din geantă şi i-l dau.

Rupe hârtia de împachetat şi deschide cutia. E o fotografie cu noi două, încadrată într-o ramă mică, în formă de inimă, nu depăşeşte mărimea unui ornament pentru bradul de Crăciun. În poză, suntem la plajă şi

purtăm aceleaşi costume de baie; avem doisprezece, poate treisprezece ani.

— Atârn-o pe perete oriunde te vei duce, ca lumea să ştie că ai pe cineva care te aşteaptă acasă.

Îi apar lacrimi în ochi, dar şi le şterge cu dosul palmei.

— Dumnezeule, eşti oribilă! spune ea.

Am auzit de la unii că pe prietenii cei mai buni ţi-i întâlneşti la facultate şi că ei sunt cei pe care o să-i ştii toată viaţa, dar sunt convinsă că şi pe Chris am s-o ştiu toată viaţa. Sunt o persoană care păstrează lucrurile. N-am să le las niciodată din mână.

Când ajung înapoi acasă, descopăr că Trina e plecată la SoulCycle. Tata încă aranjează scaunele afară, Margot calcă rochiile noastre de domnişoare de onoare, iar Kitty decupează steaguri de hârtie de pus pe sfoară, pe deasupra mesei cu deserturi. Mă pun pe treabă şi torn glazură pe tortul de nuntă – tortul e galben, cu glazură din cremă de unt, exact aşa cum i-am promis Trinei. Tortul mirelui e deja gata pentru tata, cu tot cu ciocolatele cu mentă. E a doua încercare cu tortul de nuntă – pe primul l-am aruncat, pentru că n-am făcut straturile suficient de subţiri şi, când le-am adunat unul peste altul, a ieşit un tort care arăta strâmb dincolo de orice speranţă. Tortul al doilea, de acum, e şi el puţin asimetric, dar straturile groase de cremă de unt acoperă tot felul de defecte, eu cel puţin aşa-mi spun.

— Ai pus destulă glazură pe tortul ăla, încât să facem toţi diabet din cauza ta, observă Kitty.

Mă abţin să zic ceva şi continui să învârt tortul şi să pun glazură deasupra, ca să aibă o suprafaţă netedă.

— Arată bine, nu-i aşa, Margot?

— Pare făcut de profesionişti, mă asigură ea, alunecând rapid cu fierul de călcat pe tivul rochiei.

Trecând pe lângă Kitty, nu pot să nu zic:

— Apropo, ultimele trei steaguri pe care le-ai decupat sunt strâmbe.

Kitty nu mă ia în seamă şi începe să cânte ca pentru ea: „Sugar shock, whoa baby, that cake'll give you sugar shock”[36] pe melodia acelui cântec vechi *Sugar Shack*. Bănuiesc că vina e a mea, pentru faptul că pun melodia asta de fiecare dată când fac prăjituri.

— E ultima oară când vom fi doar noi, spun eu, iar Margot se uită la mine şi zâmbeşte.

— Mă bucur că n-o să mai fim doar noi, spune Kitty.

— Şi eu, spune Margot şi sunt destul de sigură că a spus-o sincer.

Familiile se fac mai mici şi se fac mai mari. Tot ce se poate face e să ne bucurăm unul de compania altuia, atâta timp cât ne avem unul pe altul.

Nu pot să dorm, aşa că mă duc la parter ca să-mi fac o ceaşcă de ceai Somn Uşor şi, lăsând apa să curgă în ibric, privesc pe fereastră şi zăresc luminiţa unei ţigări luminând în întuneric. Trina e afară şi fumează!

Încerc să mă hotărăsc dacă să renunţ sau nu la ritualul meu cu ceaiul şi să mă duc în pat, înainte să mă vadă, dar, în timp ce vărs ibricul, Trina intră înapoi în casă, cu o doză de Fresca în mână.

— A! face ea, surprinsă.

— Nu puteam să dorm, spun eu, şi în acelaşi timp ea spune:

— Nu-i spune lui Kitty!

Amândouă izbucnim în râs.

— Jur că a fost o ţigară de rămas-bun. N-am mai fumat de luni de zile!

— N-am să-i spun lui Kitty.

---

[36] „Şoc cu zahăr, Dumnezeule, tortul ăla-ţi provoacă şoc cu zahăr” (*N.t.*).

— Îţi rămân datoare, spune Trina, răsuflând uşurată.

— Ai vrea o ceaşcă de ceai Somn Uşor? o întreb eu. Mama obişnuia să ni-l facă. E foarte liniştitor. O să te facă să te simţi bine şi relaxată şi gata de culcare.

— Sună divin.

Umplu ibricul şi-l pun pe foc.

— Ai o stare emotivă din cauza nunţii?

— Nu, nu am o stare emotivă... de fapt, cred că nu am stare! Chiar vreau să iasă totul bine... fără încurcături.

Îi scapă un chicot.

— Joc de cuvinte intenţionat. Doamne, cât de mult îmi plac jocurile de cuvinte! Apoi se îndreaptă şi spune: Spune-mi ce se petrece între tine şi Peter.

Îmi fac de lucru, pun linguri de miere în căni.

— A, nimic!

Asta-i mai trebuie Trinei în noaptea dinaintea nunţii, să asculte ce probleme am eu.

Îmi aruncă o privire.

— Haide, fată! Spune-mi!

— Nu ştiu. Bănuiesc că ne-am despărţit.

Ridic din umeri mult de tot, ca să nu încep să plâng.

— Of, draga mea! Vino cu ceaiul ăla şi ia loc lângă mine, pe canapea.

Termin de pregătit ceaiul şi merg cu cănile spre canapea şi mă aşez lângă Trina, care-şi aşază picioarele sub ea şi ne acoperă pe amândouă cu o pătură.

— Acum zi-mi totul, spune ea.

— Bănuiesc că lucrurile au început să o ia razna de când am intrat la UCN. Planul nostru era să mă duc la William & Mary şi apoi să mă transfer; iar în primul an să menţinem relaţia la distanţă. Dar UCN e mult mai departe şi, când am fost în vizită, mi-am dat seama că acolo vreau să merg. Nu cu un picior într-o barcă şi cu celălalt în alta, ştii?

Învârt linguriţa, apoi: Chiar vreau să merg acolo cu mintea deschisă.

— Eu zic că e sută la sută atitudinea corectă.

Trina îşi încălzeşte mâna lipind-o de cana cu ceai fierbinte.

— Deci de asta te-ai despărţit de el?

— Nu, asta nu e totul. Mama lui Peter mi-a zis că Peter i-a spus că are de gând să se transfere la UCN la anul. Mi-a cerut să mă despart de el înainte să-şi distrugă viaţa de dragul meu.

— Uau! Mama lui Peter e cam ticăloasă!

— N-a spus-o chiar cu vorbele astea, dar asta a fost ideea. Sorb din ceai şi adaug: Nici eu n-aş vrea să se transfere de dragul meu... Mama obişnuia să-mi zică să nu mă duc la facultate având deja iubit, pentru că aş pierde experienţa adevărată de student în anul întâi.

— Ei bine, dacă e să fim cinstite, trebuie spus că mama ta n-a apucat să-l cunoască pe Peter Kavinsky. Nu avea la dispoziţie toate informaţiile. Dacă l-ar fi cunoscut... Trina fluieră încet şi zice: Poate că ar fi fost de altă părere.

Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Sincer, regret că m-am despărţit de el şi aş vrea să-mi pot retrage cuvintele!

Trina îmi înalţă bărbia.

— Atunci de ce nu o faci?

— Nu cred că are să mă ierte vreodată pentru că l-am rănit atât de tare. Lui nu-i e uşor să lase oamenii să se apropie. Cred că în ochii lui am murit.

Trina încearcă să-şi ascundă un zâmbet.

— Mă îndoiesc. Uite, ai să vorbeşti cu el mâine, la nuntă. Când o să te vadă în rochia aia, va uita de toate.

Îmi trag nasul.

— Sunt convinsă că n-are să vină.

— Ba sunt convinsă că o să vină. Nu se poate să organizezi pentru cineva petrecerea de burlăciţă şi apoi să nu vii la nuntă. Ca să nu mai zic că e îndrăgostit lulea de tine.

— Dar dacă îl rănesc din nou?

Îşi înfăşoară ambele mâine în jurul cănii de ceai şi soarbe.

— Scumpo, nu poţi să-l aperi de durere, orice-ai face. Să fii vulnerabil, să laşi oamenii să se apropie de inima ta, să fii rănit... toate ţin de iubire.

Mă gândesc atent la cuvintele ei.

— Trina, când ţi-ai dat seama că tu şi tatăl meu eraţi sortiţi unul celuilalt?

— Nu ştiu... Cred că am... hotărât, pur şi simplu.

— Ce ai hotărât?

— Am hotărât în favoarea lui. În favoarea noastră. Îmi zâmbeşte: În favoarea tuturor.

E o nebunie atât de mare dacă stau să mă gândesc că acum un an era doar vecina noastră, doamna Rothschild! Eu şi Kitty stăteam pe verandă şi o urmăream dimineaţa cum alerga la maşină şi vărsa pe ea cafea fierbinte. Şi acum se căsătoreşte cu tatăl nostru. Va fi mama noastră vitregă şi mă bucur atât de mult!

40

În aer se simte mirosul de caprifoi şi al zilelor de vară care continuă la nesfârşit. E o zi perfectă în care să te căsătoreşti. Nu cred că există vreun loc mai frumos decât Virginia în luna iunie. Toate înfloresc, toate sunt verzi,

toate însorite şi pline de speranţă. Când am să mă căsătoresc, cred că mi-ar plăcea s-o fac şi eu acasă.

Ne-am trezit devreme cu senzaţia că mai avem timp berechet, dar, bineînţeles, alergăm de colo-colo ca nişte găini cu capetele tăiate. Trina zburătăceşte la etaj în roba ei de mătase sidefie pe care i-a cumpărat-o Kristen. Kristen ne-a luat nouă, domnişoarelor de onoare, variante roz, cu numele noastre brodate cu litere aurii pe buzunarul din faţă. Pe al Trinei scrie „Mireasa”. Trebuie să-i recunosc meritele lui Kristen. E enervantă, dar are viziune. Ştie cum să facă lucrurile plăcute.

Prietenul fotograf al Trinei ne face tuturor o poză în robele noastre şi Trina e aşezată în mijloc, ca o lebădă foarte bronzată. Apoi vine momentul să ne schimbăm. Am făcut un compromis în privinţa smochingului lui Kitty: e îmbrăcată cu o cămaşă albă, cu mâneci scurte şi gulerul prins în nasturi, cu un papion cadrilat, îndrăzneţ, şi cu pantaloni care-i ajung până la glezne. Şi-a făcut părul şuviţe Swiss Miss, prinse sus. E atât de drăguţă! E atât de... Kitty! Compromisul făcut de mine a fost să-mi pun floarea-miresei în păr, nu coroniţă. Am făcut un compromis şi în privinţa viziunii mele legate de cămăşile de noapte de zână pentru mine şi pentru Margot. În loc de asta, purtăm rochii de plajă vintage, din anii ’50, pe care le-am găsit pe Etsy – a lui Margot e crem, cu margarete galbene, iar a mea are flori roz şi bretele care se leagă pe umeri. A mea probabil că a aparţinut unei persoane scunde, pentru că nici n-a fost nevoie să o modificăm şi-mi vine până la genunchi, exact până unde trebuie.

Trina e o mireasă foarte frumoasă. Dinţii şi rochia ei par foarte albe, în contrast cu tenul ei bronzat.

— Arăt caraghios cumva? Îmi aruncă o privire neliniştită: Sunt prea în vârstă ca să port alb? Vreau să zic... *sunt* totuşi o femeie divorţată.

Margot îi răspunde înainte să apuc eu.

— Arăţi perfect. Pur şi simplu, perfect!

Sora mea mai mare are talentul de a da mereu impresia că are dreptate. Întregul trup al Trinei se relaxează, ca după o singură răsuflare lungă.

— Îţi mulţumesc, Margot Vocea îi tremură: Sunt... atât de fericită!

— Nu plânge! zbiară Kitty.

— Şşş, îi şoptesc eu. Nu ţipa! Trina are nevoie de linişte.

Kitty a fost plină de nervi toată ziua; parcă ziua asta ar fi un amestec între ziua ei de naştere, cea de Crăciun şi prima zi de şcoală.

Trina îşi face vânt la subsuori.

— Transpir. Cred că-mi mai trebuie deodorant. Kitty, miros cumva?

Kitty se apleacă.

— Eşti OK.

Deja am făcut în jur de o sută de poze până acum şi vom mai face încă alte câteva sute, dar îmi dau seama că asta va fi preferata mea. Toate trei fetele Song adunate în jurul Trinei, Margot îi apasă uşor pleoapele cu un şerveţel, Kitty stă pe un scăunel şi se agită cu părul ei şi Trina şi-a petrecut braţul pe după umerii mei. Avem zâmbete atât de largi pe chip! Lucrurile se încheie, dar şi încep.

Cât despre Peter, n-am primit niciun semn. De fiecare dată când trece câte o maşină pe strada noastră, mă duc la fereastră ca să văd dacă e el, dar niciodată nu este el. N-o să vină şi nu-l învinuiesc niciun pic. Da, totuşi sper, pentru că nu pot să nu sper.

Curtea din spate e invadată de luminiţe de Crăciun şi lampioane din hârtie albă. E adevărat, nu e niciun gard viu de trandafiri, dar, chiar şi aşa, arată minunat. Toate scaunele sunt la locurile lor; covorul lung e desfăşurat în mijloc, ca Trina să păşească pe el. Eu întâmpin musafirii pe

măsură ce ajung – e vorba de un grup mic, sunt sub 50 de persoane. E dimensiunea ideală pentru o nuntă la curte. Margot stă în primul rând, lângă bunica, mamaia şi tatăl şi sora Trinei şi le ţine companie în timp ce eu mă plimb de colo-colo şi-i salut pe vecinii noştri, domnul şi doamna Shah, pe mătuşa Carrie şi pe unchiul Victor, pe vara mea, Haven, care-mi laudă rochia. Şi în tot timpul ăsta rămân cu ochii spre alee, aşteptând un Audi negru care nu mai apare.

Când începe să cânte piesa *Lullaby*, de la The Dixie Chicks, eu, Kitty şi Margot ne ocupăm poziţiile. Tata iese şi se duce în locul mirelui şi privim cu toţii spre casă, de unde Trina vine acum spre noi. E minunată!

Plângem pe parcursul jurămintelor nupţiale, până şi Margot plânge, deşi ea nu plânge niciodată. Au hotărât să-şi spună jurămintele tradiţionale şi, când părintele Choi, pastorul de la biserica bunicii, spune: „Poţi săruta mireasa”, tata se face roşu ca sfecla, dar o sărută pe Trina cu un gest elaborat. Toată lumea aplaudă; Kitty strigă bucuroasă. Jamie Fox-Pickle latră.

Dansurile tatălui cu fiicele lui au fost ideea Trinei. A spus că ea deja a trecut prin momentele astea, că nu simte nevoia s-o facă din nou şi că dansul ar avea semnificaţii mult mai adânci dacă am dansa noi, fetele. Am exersat mai devreme, pe la începutul săptămânii, pe un ring de dans închiriat de tata.

Am planificat dansurile tată-fiică astfel încât Margot să fie prima, după care am să intervin eu şi la urmă, Kitty. Cântecul ales de tata e *Isn’t She Lovely*, o piesă pe care Stevie Wonder a compus-o pentru fata lui la naştere.

Eu şi Kitty aşteptăm într-o parte şi batem din palme pe ritmul muzicii. Ştiu sigur că Kitty deja aşteaptă cu nerăbdare momentul când are să intre peste mine.

Înainte ca tata să-i dea drumul lui Margot, o trage aproape de el şi-i şopteşte ceva la ureche, iar ei îi apar lacrimi în ochi. N-am să întreb ce i-a spus; momentul le aparţine numai lor.

Eu şi tata am exersat câteva mişcări de dans. Momentul care încântă cu adevărat publicul e acela când dansăm umăr la umăr şi facem la unison mişcarea de dans denumită *shimmy*.

— Sunt atât de mândru de tine! spune el. Fata mea mijlocie.

E rândul meu să mi se umple ochii de lacrimi. Îl sărut pe obraz şi i-l las lui Kitty. Tata o învârte chiar în clipa în care începe să cânte muzicuţa.

Părăsesc ringul de dans şi atunci îl văd. Peter, îmbrăcat în costum, privind dintr-o parte a mulţimii, de lângă tufa de coarne. E atât de chipeş, încât abia îl pot suferi. Traversez curtea şi el mă urmăreşte clipă de clipă. Inima îmi bate atât de tare! A venit pentru mine? Sau a venit doar pentru că i-a promis tatălui meu?

Când ajung în faţa lui, spun:

— Ai venit.

Peter priveşte în altă parte.

— Bineînţeles că am venit.

Îi spun încet:

— Aş vrea să-mi pot retrage cuvintele pe care ţi le-am adresat în acea noapte. Nici măcar nu mi le mai amintesc pe toate.

Peter îşi coboară privirea şi spune:

— Dar le-ai spus cu sinceritate, nu? Aşa că e bine că le-ai spus atunci, pentru că cineva trebuia să le spună şi ai avut dreptate.

— În care privinţă? şoptesc eu.

— În privinţa UCN. În privinţa ideii de a mă transfera acolo. Îşi înalţă capul, cu durere în privire: Dar ar fi trebuit să-mi spui că mama a stat de vorbă cu tine.

Inspir tremurând şi zic:

— Ar fi trebuit să-mi spui că te gândeai să te transferi! Ar fi trebuit să-mi spui ce-ţi trecea prin inimă, punct. Te-ai închis în tine după absolvire; nu mi-ai dat voie să mă apropii. Mi-ai tot zis că lucrurile se vor rezolva.

— Pentru că m-am speriat, la naiba! izbucneşte el.

Se uită în jur ca să vadă dacă l-a auzit cineva, dar muzica e zgomotoasă şi toată lumea dansează; nimeni nu ne urmăreşte şi parcă am fi singuri aici, în curtea asta.

— Ce te-a speriat atât de tare? îi şoptesc.

Îşi strânge pumnii pe lângă trup. În cele din urmă, când vorbeşte, glasul îi e aspru.

— M-am speriat la gândul că o să te duci la UCN şi că o să-ţi dai seama că nu merit şi că o să mă părăseşti.

Fac un pas spre el. Îmi aşez mâna pe braţul lui; Peter nu se retrage la atingerea mea.

— Pe lângă familie, eşti pentru mine cea mai deosebită persoană din lume. Şi am fost sinceră în privinţa unora dintre lucrurile pe care ţi le-am spus în seara aia, dar nu şi atunci când am zis că singurul motiv pentru care am vrut să-ţi dăruiesc virginitatea mea a fost că voiam să închei capitolul nostru. Am vrut s-o fac cu tine pentru că te iubesc.

Peter îşi petrece braţul în jurul taliei mele, mă trage spre el şi, privindu-mă de sus, îmi spune cu patimă:

— Niciunul dintre noi nu vrea să ne despărţim. Atunci de ce s-o facem? Din cauza cine ştie căror prostii pe care le-a zis maică-mea? Pentru că aşa a procedat sora ta? Nu eşti ca sora ta, Lara Jean. Noi doi nu suntem ca Margot şi Sanderson, şi nici ca altcineva. Noi suntem eu şi tu. Şi, da,

o să fie greu. Dar, Lara Jean, n-o să mai am faţă de nicio fată aceleaşi sentimente pe care le am faţă de tine.

A spus-o cu certitudinea pe care numai un băiat adolescent o poate avea şi nu l-am iubit nicicând mai mult decât îl iubesc în clipa asta.

Cântă *Lovin' in My Baby's Eyes* şi Peter mă ia de mână şi mă conduce pe peluză.

N-am mai dansat niciodată pe genul ăsta de muzică. E genul de melodie în care cei doi se leagănă împreună şi se privesc des în ochi şi zâmbesc. Senzaţia e diferită, ca şi când deja am fi variante mai în vârstă ale lui Peter şi Lara Jean.

De cealaltă parte a ringului de dans, Trina, Kitty şi Margot dansează în cerc, în jurul bunicii. Haven dansează cu tatăl meu. Îmi surprinde privirea şi mimează: *E atât de chipeş!* Peter, nu tatăl meu. Chiar e. E atât, atât de chipeş!

N-am să uit niciodată seara asta, cât timp voi trăi. Într-o bună zi, dacă o să am noroc, am să-i spun vreunei tinere toate poveştile mele, exact aşa cum Stormy mi le-a spus pe ale ei. Şi aşa am să le pot trăi din nou.

Când o să fiu bătrână şi cu părul cărunt, o să privesc în urmă, la seara asta, şi o să mi-o amintesc exact aşa cum a fost.

Cum este.

Încă suntem aici. Viitorul e departe.

* * *

În acea noapte, după ce au plecat toţi musafirii, după ce scaunele au fost adunate teanc şi resturile de mâncare au fost puse în frigider, merg în camera mea ca să-mi schimb rochia. Pe pat găsesc albumul meu cu fotografiile colegilor. Dau paginile până la ultima copertă şi aici îl descopăr – mesajul de la Peter pentru mine.

Bine, nu e tocmai un mesaj, e un contract.

Contractul revizuit al lui Peter şi Lara Jean

Peter îi va scrie o scrisoare Larei Jean o dată pe săptămână. O scrisoare adevărată, scrisă de mână, nu un e-mail.

Lara Jean îl va suna pe Peter o dată pe zi. Preferabil, va fi ultimul apel din zi, înainte să se culce.

Lara Jean îşi va pune pe perete o fotografie cu Peter, la alegerea ei.

Peter va ţine albumul-colaj pe biroul său, ca orice parte interesată să vadă că nu e disponibil.

Peter şi Lara Jean îşi vor spune întotdeauna adevărul, chiar şi atunci când le va fi greu.

Peter o va iubi pe Lara Jean din toată inima lui, veşnic.

41

În seara de dinaintea plecării mele la facultate, prognoza anunţă o ploaie de meteoriţi Perseide. Cică va fi una pe cinste. Eu şi Peter mergem pe malul lacului ca s-o urmărim. Kitty nu recunoaşte, dar şi ea vrea să vină cu noi; moare de nerăbdare să vină. Stă înţepată, pentru că vrea atât de mult să vină şi că nu poate să ne roage s-o luăm. Cu orice altă ocazie, aş fi acceptat.

Când îmi iau rămas-bun, buzele i se strâng de dezamăgire o singură clipă, dar şi-o ascunde cu dibăcie.

Cât de dificil trebuie să fie uneori să fii cea mai mică, să fii cea lăsată în urmă!

În maşină, mă copleşeşte vinovăţia, gândindu-mă cât de posesivă sunt când vine vorba de timpul petrecut cu Peter. Doar că de-acum a rămas atât de puţin timp... sunt o soră mai mare oribilă. Margot ar fi luat-o pe Kitty cu ea.

— La ce te gândeşti? mă întreabă Peter.

— A, la nimic, spun eu.

Mi-e prea ruşine să spun cu voce tare că ar fi trebuit s-o invit şi pe Kitty.

Când o să mă întorc acasă în vacanţa de toamnă, vom face ceva împreună, toţi trei. Eu şi Peter o vom duce la filmul de noapte la cinematograful în aer liber, ea se va îmbrăca în pijamale, iar eu am să aranjez o pătură pe bancheta din spate, pentru clipa în care va adormi. Dar în seara asta vreau să fim doar eu şi Peter, doar de data asta. N-are rost să zăbovesc asupra sentimentului de vinovăţie şi să-mi stric toată seara, mai ales din moment ce am comis deja fapta egoistă. Şi, dacă e să fiu cu adevărat sinceră cu mine însămi, trebuie să recunosc că la fel aş face din nou. Atât de lacomă sunt când vine vorba de fiecare moment care mi-a mai rămas alături de Peter! Vreau să mă privească numai pe mine; vreau să vorbesc numai cu el, să fim doar noi doi în timpul ăsta scurt care ne-a mai rămas. Într-o bună zi, Kitty va înţelege. Într-o bună zi, va iubi un băiat şi va dori să-l ţină doar pentru ea şi să nu-i împartă prezenţa cu altcineva.

— Ar fi trebuit s-o lăsăm pe Kitty să vină cu noi, izbucnesc deodată.

— Ştiu, spune el. Şi eu mă simt prost. Crezi că s-a supărat?

— Probabil că s-a amărât.

Dar niciunul dintre noi nu propune să ne întoarcem din drum şi să mergem să o luăm. Rămânem tăcuţi şi apoi,

deodată, izbucnim în râs, cu sfială, dar şi pentru că ne simţim uşuraţi. Peter spune cu încredere:

— O s-o luăm cu noi data viitoare.

— Data viitoare, repet eu.

Întind mâna şi i-o strâng pe a lui şi-mi împletesc degetele în jurul degetelor lui, iar el şi le strânge, la rândul său, în jurul degetelor mele şi simt o mare linişte, ştiind că în seara asta şi el simte aceleaşi lucruri ca mine şi că nu e nicio distanţă între noi.

Aşternem o pătură şi ne întindem unul lângă altul. Luna arată ca un gheţar plutind în noaptea albastră. Deocamdată, nu văd nimic deosebit. Mie mi se pare că e doar cerul obişnuit al nopţii.

— Poate că ar fi trebuit să mergem la munte, spune Peter şi îşi întoarce chipul ca să se uite la mine.

— Nu, aici e perfect, spun eu. Oricum, am citit că urmăritul stelelor cere multă răbdare, indiferent unde te-ai afla.

— Avem toată noaptea la dispoziţie, spune el şi-mi apropie trupul de al lui.

Uneori îmi doresc să ne fi cunoscut la vârsta de douăzeci şi şapte de ani. Vârsta asta pare potrivită ca să întâlneşti persoana alături de care să-ţi petreci tot restul vieţii. La douăzeci şi şapte de ani, încă eşti tânăr, dar poate că ai pornit deja pe drumul la capătul căruia ai să devii persoana care-ţi doreşti să fii.

Dar apoi mă gândesc că nu, n-aş renunţa pentru nimic în lume la vârsta de doisprezece ani, când mă aflam alături de Peter, nici la cea de treisprezece, de şaisprezece, de şaptesprezece. Primul meu sărut, primul meu iubit în joacă, primul meu iubit adevărat. Primul băiat care mi-a dăruit vreodată bijuterii. Stormy mi-ar fi spus că ăsta ar fi cel mai important moment dintre toate. Mi-a spus

că aşa îţi arată băieţii că eşti a lor. Cred că în cazul nostru a fost invers. Aşa mi-am dat seama că Peter este al meu.

Nu vreau să uit nimic din toate astea. Felul în care se uită la mine chiar în clipa asta. Faptul că, atunci când mă sărută, încă simt fiori pe şira spinării, de fiecare dată. Vreau să le ţin pe toate atât de strâns!

— Prima adunare cu elevii din clasa a şasea.

Îmi ridic ochii spre el.

— Poftim?

— Atunci te-am văzut întâia oară. Stăteai pe rândul din faţa mea. Mi-am zis că eşti drăguţă.

Încep să râd.

— Bună încercare!

E un gest atât de cuceritor, atât de tipic pentru Peter, să născocească poveşti ca să încerce să pară romantic!

Continuă în acelaşi stil:

— Aveai părul foarte lung şi purtai o bentiţă cu fundă. Dintotdeauna mi-a plăcut părul tău, încă de atunci.

— Bine, Peter, spun eu şi ridic mâna ca să-l ating uşor pe obraz.

Nu mă ia în seamă.

— Aveai numele scris pe ghiozdan cu litere sclipitoare. Niciodată nu mai auzisem numele „Lara Jean”.

Rămân cu gura căscată. Am lipit literele alea sclipitoare pe ghiozdan cu mâinile mele! Mi-a luat o veşnicie să le fac să stea drept. Uitasem cu totul de ghiozdanul ăla. Era obiectul meu cel mai de preţ.

— Directorul a început să numească elevi la nimereală care să urce pe scenă şi să joace un joc pentru nişte premii. Toţi au ridicat mâinile, dar tu ţi-ai prins părul de scaun şi te chinuiai să ţi-l desprinzi, aşa că nu te-a ales. Ţin minte că m-am gândit că poate ar trebui să te ajut, dar apoi m-am gândit că ar fi ciudat.

— Cum de ţii minte toate astea? îl întreb uluită.

Peter ridică din umeri, zâmbind.

— Nu ştiu. Pur şi simplu, ţin minte.

Kitty zice mereu că poveştile începuturilor sunt importante.

La facultate, când lumea o să ne întrebe cum ne-am cunoscut, cum o să le răspundem? Pe scurt, am crescut împreună. Dar asta ar fi mai degrabă povestea mea şi a lui Josh. Că am fost iubiţi la liceu? Asta ar fi povestea lui Peter şi a lui Gen. Atunci care e povestea noastră?

Bănuiesc că o să le spun că a început cu o scrisoare de dragoste.

A fost o experienţă minunată, a hotărât mulţumită,
şi simt că mi-a marcat o etapă din viaţă.
Dar cea mai frumoasă a fost întoarcerea acasă.

— Anne of Green Gables, L.M. Montgomery

Mulţumiri

N-am crezut niciodată că voi mai scrie vreo carte despre Lara Jean, aşa că mă consider norocoasă că am o ultimă ocazie să le mulţumesc tuturor celor care m-au ajutat pe parcurs. Din toată inima, aş vrea să-i mulţumesc agentei mele literare, Emily van Beek, şi echipei de la Folio; redactorului meu, Zareen Jaffery şi întregii mele familii de la S&S, dar mai ales lui Justin Chanda, Anne Zafian, Chrissy Noh, Lucy Cummins, Mekisha Telfer, KeriLee Horan, Audrey Gibbons, Katy Hershberger, Candace Greene, Michelle Leo şi Dorothy Gribbin. Îi mulţumesc, de asemenea, agentei mele de film, Michelle Weiner; agentei mele de presă, Brianne Halverson; şi asistentului meu, Dan Johnson. Aş vrea să-i mulţumesc şi lui Jeannine

Lalonde, de la departamentul de admitere de la UVA, şi lui Vincent Briedis, de la departamentul sportiv al aceleiaşi universităţi. Le mulţumesc prietenilor şi colegilor mei scriitori pentru că au citit manuscrisul acesta şi mi-au trimis observaţii incredibile şi m-au încurajat la fiecare pas – Siobhan Vivian, Adele Griffin, Jennifer E. Smith, Melissa Walker şi Anna Carey. Fără voi, n-aş fi reuşit.

Şi, în final, vă mulţumesc vouă, cititorilor. Dacă n-aţi fi fost voi, n-aş fi scris cartea de faţă. Cu adevărat, cartea este pentru voi. Speranţa mea cea mai mare este să vă bucuraţi şi să fiţi mulţumiţi de finalul poveştii Larei Jean. De data asta, vorbesc serios – chiar e sfârşitul poveştii mele şi a Larei Jean. Dar ea va locui mai departe în inima mea, pentru că pe drum vor fi mereu noi cotituri.

Jenny